

נ. נבריאלי

יְדֵי עֵת הַמּוֹלָדֹת

(ספר קריאה וצבורה)

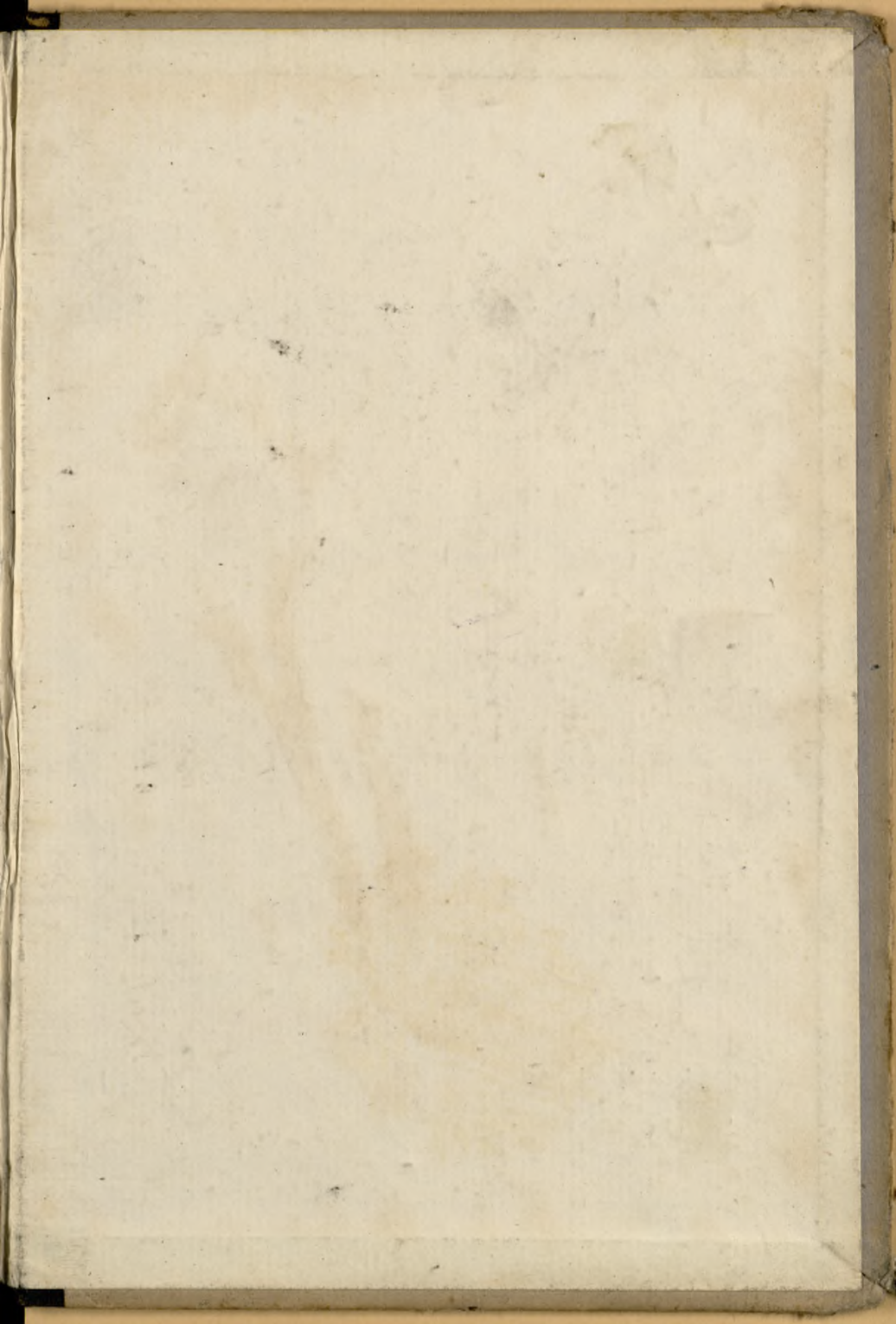
חלק שני

מאשר של ידי מחלקת החינוך של מנהל ישראל

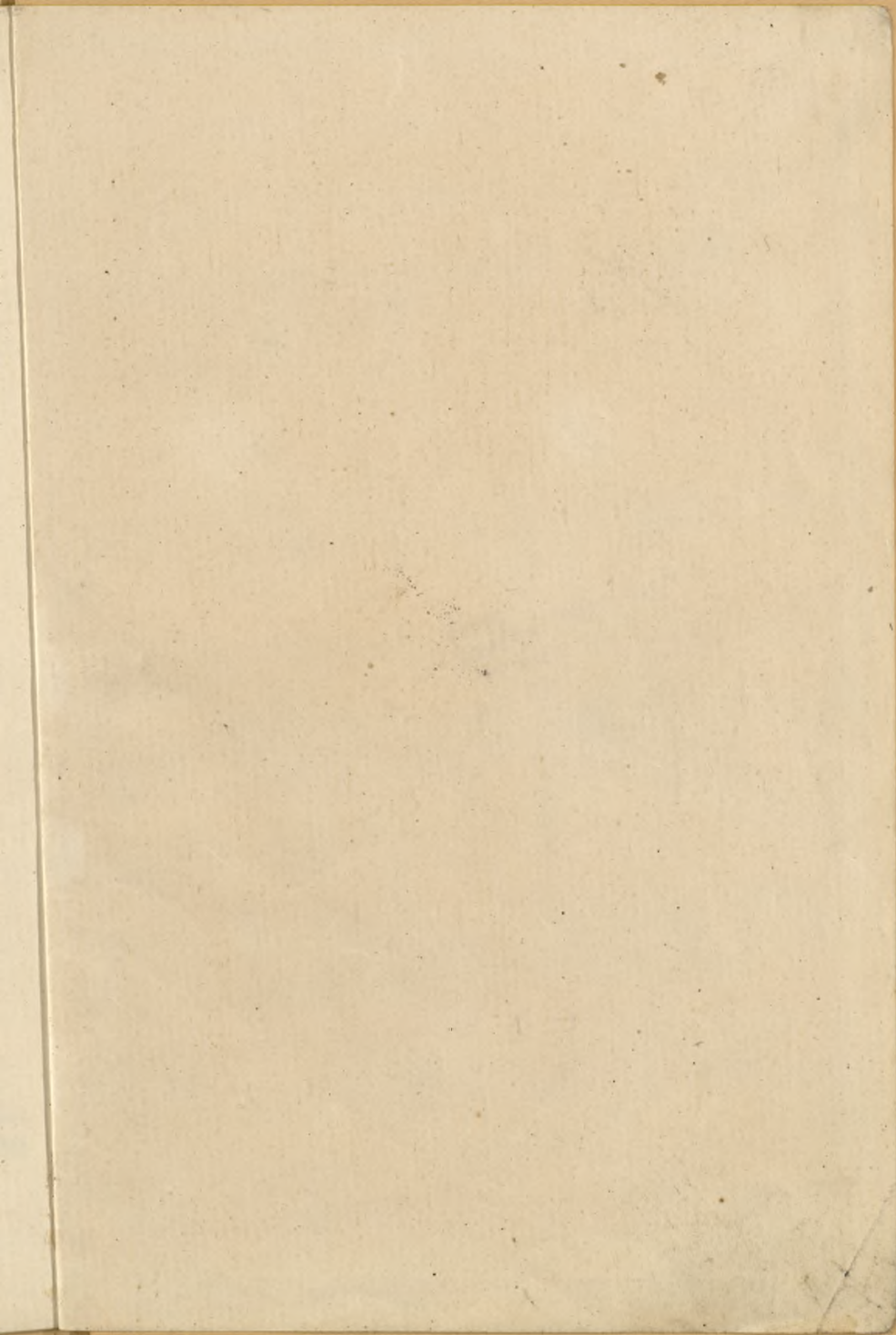
תרצ"ה

הוצאת "אמנות"

תל-אביב

מחלקת לעניני הנוער
של ההסתדרות הציונית
ת.ד. 92, ירושלים

נ. גבריאלי

יְדֵי עֵת הַמּוֹלָדֹת

(ספר קריאה ושבועה)

חלק שני

הַגִּלְגִּל הָעֶלְיוֹן, הַגִּלְגִּל הַתַּחְתּוֹן, עֵמֶק יִזְרְעֵאל, עֵמֶק הַיַּרְדֵּן.
הַר אֶפְרַיִם, הַר יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם

מֵאֲשֶׁר עַל יְדֵי מִחְלַקַת הַחוּדוֹד שֶׁל כְּנָעַת יִשְׂרָאֵל

Copyright 1934 by the «Omanuth», Publishing Co. Ltd., Tel-Aviv
כל הזכויות שמורות

בית-הדפוס, «מקנות ארץ-ישראל», תל-אביב

Printed in Erez-Israel (Palestine)

ל ת ל מ י ד

הספר הזה נועד רק לה, אמה תקרא בו בבית
ותפתר בעזרתו את השאלות אשר יציג לפניך המורה.
בשעורים בפתח תבררו, אמה ותבריר, בעזרת המורה,
את השאלה אשר הציגה לפניך.

לא רק לעזרתו של המורה למולדת תהיה זקוק.
המורים לחשבון, לעברית ולטבע יצטרכו לעזר לה,
ובנדאי יעשו זאת ברצון.

המכשירים אשר ידרשו לה בעבודות התחונות
בספר הזה מועטים הם:

1. סרגל.

2. מחברת לגאוגרפיה.

3. מפת ארץ-ישראל תחטנה בהוצאת "המכון
הקנימת לישראל".

קרא הכל בעיון, היק בעבודות—אז תצליח ותלמד
להכיר את ארץ מולדתך.

ה מ ח ב ר

116

2032

עבודות הכנה

פרק ראשון

מידות ארץ

לא את כל הארץ תוכל לראות בעיניך תיזם. כדי להכיר אותה עליך לדעת את המפה וכיצד קוראים בה. העבודות שבפרק הזה מעורבה לה להבין במפה.

עבודה א'

(1) רשם לה בסחברתך לגאוגרפיה:

100 מטר מפנת רחוב עד פנת רחוב _____

500 מטר מפנת רחוב עד פנת רחוב _____

1000 מטר = 1 קילומטר מ עד _____

5 קילומטר מ עד _____

10 קילומטר מ עד _____

25 קילומטר מ עד _____

(2) הנסיעה מ עד נמשכת דקות.

הנסיעה מ עד עולה גרשים.

המרחק מ עד הוא קילומטר.

(3) חזר על סעיף 2 פעמים אחרות ביחס למקומות שונים,

קרובים ורחוקים ממקום מגוריך.

עבודה ב'

ביצד תהפך סנטימטרים לקילומטרים, אם לא למדת עדין
קשובנות במספרים גדולים:

(1) 100 סנטימטרים הם _____ מטר.

1000 סנטימטרים הם _____ מטרים.

(2) קבע קלל במחברתך לגאוגרפיה: כל אלה סנטימטרים
הם _____ מטרים.

(3) 200.000 סנטימטרים הם _____ מטרים, שהם _____
קילומטרים.

(4) כל סנטימטר במפת הקיר שבפנתה, שקנה-המדה שלה
_____ : 1 הוא במציאות _____ קילומטרים. רשם זאת באותיות
גדולות במחברתך לגאוגרפיה.

עבודה ג'

(1) מצא מקומות ידועים לה, הנמצאים במרחק של 30, 40,
50 קילומטר ממקום מגוריך.

במפתך הקטנה יקל עליך לעשות זאת, לא בן במפת
הקיר הגדולה שבפנתה. יתכן שתבואנה ליך מפות, שקנה-המדה
שלהן נחון במספרים ולא במידות במפתך.
(2) ביצד תחשב מרחקים במפה?

למד לקרא מספרים גדולים. אם לא תדע לקרא מספרים
גדולים לא תבין את המפה.

(3) קרא בעיון ולמד ביצד מחשבים מרחקים לפי המפה:
אם תמצא רשום בשולי המפה: קנה-המדה 1: 250.000
דע, שרשום המפה רשם במקום מרחק של 250.000 סנטימטרים
רק סנטימטר אחד.

4) מדר בסרגלך מרחק של סנטימטר אחד מהנקודה שבה
מסמן מקום מגוריך במפה. מהו המרחק במציאות? בסנטימטרים?

ע ב ו ד ה ד'

הנסיף לרשם את חדר הלימודים או את בית הוריה בקנה-
מדה מקטן? עשה זאת.

ע ב ו ד ה ה'

1) רשם במחברתך לגאוגרפיה:

100 קילומטר מ _____ עד _____

150 קילומטר מ _____ עד _____

200 קילומטר מ _____ עד _____

2) גם זאת תרשם במחברתך לגאוגרפיה:

המרחק מ _____ מקום מגורי עד העיר _____ ק"מ.

המרחק מ _____ מקום מגורי עד העיר _____ ק"מ.

המרחק מ _____ מקום מגורי עד העיר _____ ק"מ.

המרחק מ _____ מקום מגורי עד המושבה _____ ק"מ.

המרחק מ _____ מקום מגורי עד המושבה _____ ק"מ.

ש י ם א ל ל ב !

הולך רגל עובר	כ"4	מטר בדקת.
סוס דוהר עובר	כ"204	מטר בדקת.
אגדת-קיסור עוברת	כ"600	מטר בדקת.
הרכבת בארצנו עוברת	כ"600	מטר בדקת.
אומז עובר	כ"1200	מטר בדקת.
אווירון עובר	כ"2200	מטר בדקת.

עבודה ו'

- (1) רשם במחברתך לגאוגרפיה:
 ביום _____ לחדש _____ טילתי ל _____ הלכתי _____
 שעות _____ דקות, עברתי _____ קילומטר.
 (2) כמה קילומטרים עברת בשעה בטיולך?

פרק שני

רוחות השמים ומפתח

כדי להבין במפה עליך לדעת למצא בוריוות ובבטחון את
 רוחות השמים. העבודה הבאה תעזר לך בזה.

עבודה ו'

- רשם לך במחברתך לגאוגרפיה:
 בית הורי נמצא בצד 103 מבית-הספר.
 בית-הכנסת נמצא בצד 103 מבית-הספר.
 בית-העם נמצא בצד 103 מבית-הספר.
 תחנת המשטרה נמצאת בצד 103 מבית-הספר.
 בית-הדואר נמצא בצד 103 מבית-הספר.
 בית-העירייה (המועצה, הועד) נמצא בצד 103 מבית-הספר.

עבודה ח'

- רשם במחברתך לגאוגרפיה:
 (1) רחוב _____ משוק מצד _____ לצד _____
 רחוב _____ משוק מצד _____ לצד _____
 רחוב _____ משוק מצד _____ לצד _____
 רחוב _____ משוק מצד _____ לצד _____

(2) תִּכְבֵּשׁ לְ _____ פּוֹנֶה לְצַד _____
 תִּכְבֵּשׁ לְ _____ פּוֹנֶה לְצַד _____
 תִּכְבֵּשׁ לְ _____ פּוֹנֶה לְצַד _____
 (3) בָּלַכְתִּי לְבֵית־הַסֵּפֶר אֲנִי פּוֹנֶה לְצַד _____, אַחֵר לְצַד _____,
 עַל יָד _____ דֶּרֶכִּי פִּינָה _____
 בָּלַכְתִּי אֶל חֲבֵרִי _____ אֲנִי פּוֹנֶה לְצַד _____, אַחֵר לְצַד _____
 _____, עַל יָד _____ דֶּרֶכִּי פּוֹנֶה _____

ע ב ו ד ה ט

- (1) הֵיכָן הַצִּפּוֹן בְּמִסְתָּדָה? הִדְרוּם? מְזוּזָה וּמַעֲרָב אֵינִם?
- (2) קָבַע בְּמִסְפָּה וְרָשָׁם בְּמַחְבְּרֶתָהּ לְגִאוֹגְרָפִיָּה:
 יְרוּשָׁלַיִם נִמְצְאוּ בְּצַד _____ מְמָקוֹם מְגוּרִי.
 מִל־אֶבֶב נִמְצְאוּ בְּצַד _____ מְמָקוֹם מְגוּרִי.
 יָפוֹ נִמְצְאוּ בְּצַד _____ מְמָקוֹם מְגוּרִי.
 חֵיפָה נִמְצְאוּ בְּצַד _____ מְמָקוֹם מְגוּרִי.
 צֶפֶת נִמְצְאוּ בְּצַד _____ מְמָקוֹם מְגוּרִי.
 טְבֶרְיָה נִמְצְאוּ בְּצַד _____ מְמָקוֹם מְגוּרִי.

פֶּרֶק שְׁלִישִׁי

שִׁים אֶל לִבִּי

- גְּבוּהַ קוֹמָה אַחַת בְּבִנְיָן הַנִּבְנָה בַּיּוֹם בְּאֶרֶץ 3,5 מ'
 " חוֹמַת יְרוּשָׁלַיִם 12 "
 " הַכֶּתֶל הַמַּעֲרָבִי 18 "
 " מִסְגֵּד עֶזְמֵר 40 "
 חִידָה קְלָה: בֵּיתָהּ בֶּן קוֹמָה אַחַת. בֵּית הַבֶּרֶךְ בֶּן שְׁמֵי קוֹמוֹת.
 מַעַל גַּב בֵּיתָהּ תִּרְאֶה אֶת בֵּיתוֹ נִמוּד מִבֵּיתָהּ. אֵיךְ יִתְכַּן הַדְּבָר?

ה ת ד ע ?

(א) גבה הקר אינו נמדד מרגליו. מדוע?

(ב) הנרמק גבהו 1207 מ'. מהיכן סדרו את גבהו? מעל לפני הים! העיר יפו עומדת על סלע והיא גבוהה 46 מ' מעל לפני הים. התכניזן העברי בחיפה עומד בצלע הכרמל והוא גבוה 90 מ' מעל לפני הים.

המושבה זכרון-יעקב עומדת על שלוחת הכרמל והיא גבוהה 150 מ' מעל לפני הים.

המנדלור שבראש הכרמל, המאיר בלילה לאגוזת המפליגות במימי ארצנו, נמצא בראש הכרמל, במקום גבוה 172 מ' מעל לפני הים.

המושבה מטולה גבוהה	380	מ'	מעל לפני הים
הר תבור	562	מ'	" "
הר המזריה	744	מ'	" "
הר הנציתים	818	מ'	" "
הכרזון	927	מ'	" "
הנרמק	1207	מ'	" "
הכרמזון	2760	מ'	" "

ע ב ו ד ה א'

(1) מה גבה ביתך?

(2) מה גבה הבית הגבוה ביותר (המנדל הגבוה ביותר)

במקום מושבך?

(3) מה גבה מקומך מעל לפני הים?

רשם הכל במחברתך לגאוגרפיה.

עבודה ב'

- (1) איזוהי הגבוהה במקומות (מעל לפני הים), שאליו הגעת?
 - (2) מה ההבדל בין מקום גבוה למקום נמוך? (במונח האוויר, בצמחים, בבגידים)?
- רשם זאת.

עבודה ג'

- (1) איך מסמנת מפתד גבעות, הרים, הרים גבוהים מאד?
- (2) איך מסמנת מפתד גבהו של הר?
- (3) קרא בשם המקומות הגבוהים ביותר בגוף מולדתך.

עבודה ד'

- (1) אם עברת בארץ ההרים תדע להבחין בין אפן סלילת כביש העולה בקר ובין כביש מישור בשפלה. מהו ההבדל?
- (2) גם תצאן עושות שבילים בקהרים. התדע לרשם בקו פשוט את שבילי הצאן?
- (3) באיזה מקום בקר סללו את הכביש? מדוע? ותצאן?

עבודה ה'

- (1) התדע לצנן בגג ביתך מקום שבו מי הגשמים פורשים: חלק פונה לצד זה וחלק לצד ששנגד?
- (2) עשה זאת בגג שטוח ובגג מקרה רעפים. קרא למקום שבו גפרשים המים לצדדים — פרשת המים.
- (3) מצא ברחובך גג שפרשות מים אחדות לו. איזוהי החשיבה שבהן? רשם בעפרון את הנג ואת פרשות המים.
- (4) מצא פרשת מים ברחוב שבו אמה גר, במקום מושבך?
- (5) גם על גב הקר עוברת פרשת מים. מצא את פרשת המים בקר שבסביבתך.

שֵׁר חֲמִי שִׁי
הַגָּלִיל הַעֲלִיזֹן

1917
The following is a list of the names of the persons who have been elected to the office of the President of the United States since the year 1789.

George Washington
John Adams
Thomas Jefferson

James Madison
James Monroe
John Quincy Adams
Andrew Jackson
Martin Van Buren
Millard Fillmore
Franklin Pierce
Abraham Lincoln

Andrew Johnson
Ulysses S. Grant
Rutherford B. Hayes
James A. Garfield
Chester A. Arthur
Grover Cleveland
Benjamin Harrison
William McKinley

Theodore Roosevelt
William Howard Taft
Woodrow Wilson
Warren G. Harding
Calvin Coolidge
Herbert Hoover
Franklin D. Roosevelt
Dwight D. Eisenhower

אֶרֶץ הַרִים וְגִבּוֹתֵיהֶם, אֶרֶץ זֵית שֶׁמֶן, אֶרֶץ חֲרָשֵׁי צִי־בָר
וְשִׁיחִים, אֶרֶץ עֲנֹת וְתַהוֹמוֹת.

ע ב ו ד ה א'

ת ל מ ד ה

איפה נמצא הגליל העליון.

רשם לך מפת הגליל העליון:

(1) קבע את גבולותיו של הגליל העליון. במזרח —
במערב — בצפון: גבול ארץ-ישראל וסוריה.

(2) למד לרשם את קו הגבול של ארץ-ישראל בצפון. עשה
זאת פעמים אחדות.

(3) את גבולו הדרומי של הגליל העליון תמצא אם תעשה זאת:
מצא במפתך את הדרך העולה מעכו לצפת. קבע שני
ישובים חשובים שבהם היא עוברת. המושק את הדרך הזאת
בקו ישר עד ים כנרת. הקו שמצאת הוא גבולו הדרומי של
הגליל העליון.

(4) למד לרשם את כל גבולות הגליל העליון.

(5) רשם את מפת הגליל העליון.

(6) רשם במחברתך לגאוגרפיה: גבולות הגליל העליון הם:

ע ב ו ד ה ב'

ת ל מ ד ה

מפגי מה קראו לגליל העליון בשם הזה.

(1) קבע במפתך את המקומות הגבוהים ביותר בגליל העליון.

רשם את שמותיהם במחברתך לגאוגרפיה.

(2) רשם לך את גבה המקומות האלה מעל לפגי הים.

(3) תשנה את המספרים שרשמתי למספרים שמניתי בעבודות
ההנהגה.

(4) מצא את הנקדה הנבונה ביותר בהר המערכי.

(5) רשם כל מה שמצאת במחברתך לגאוגרפיה.

עבודה ג'

(1) עין במפה ומצא: אינהו הקר העני ביותר בשבילים
ובדרכים בארצנו? מדוע? רשם במחברתך לגאוגרפיה.

(2) במה מסמנת מפתך: דרכים, מסלות-ברזל, כבישים?
רשם זאת.

(3) קרא את הפרק הראשון. הוא ילמדך משהו בענין הנה.

פרק ראשון

ה ש י ר ה

כיום אתה עובר מרחקים גדולים בארצנו בשעות אחדות.
להנאתך מובילה אותך המכונית על פני כבישים חלקים ושחורים
אל ערים וכפרים, וצער דרכים וטלטולים, אשר ידעו העולים
הראשונים, אינם ידועים לה. אתה עובר מהר בדרך, אם במכונית
ואם ברפבת, ואינך יודע, כי בשנת תר"כ עדון לא היה קום אף
כביש אחד בארץ, וכי בשנת תר"מ לא הייתה קיימת אף מסלת-
ברזל אחת בארץ.

וביצד נסעו בגי-אדם ממקום למקום? וביצד היו מעבירים
את משאיתיהם?

השירה היא אשר שרתה את האדם בימים ההם, שירת
הגמלים, החמורים, ועל כלם שירת הפדרים.

עדון אתה רואה גם כיום את הנמלת הנושאת זיפוף לבנינים
וסיד מן הכבשנים. ולעתים בלילה, כשמשכיך שלות השקט,
תקשיב אונקד לצלצל הזוג העצוב בצוארי הגמל בנמלת הנוהרת
העירה עמוסה אכסיתים. ואולם את השירה לנוסעים לא תראינה
עיניך עוד.

זכני הארץ עודם זוכרים את ימי הנסיעה בשירות בִּהְרֵי
יהודה ואֶפְרַיִם, את מלמוליהם בדרךכים, בטרם יהיו כבישים ומסלות—
הברזל. ואולם את הנסיעה בשירות בגליל העליון יזכרו אֶפְרַיִם
הצעירים.

בסתר לבם עוד רבים מהם מתגעגעים אולי על הימים ההם,
על החבורה הרוכבת בשבילים הצרים שבהרי הגליל העליון. עדון
זכורה להם כל התכונה רבת השאון שב"חן", פחנת השירות,
מעירת התפצצים על גב הפדרים ותסענת הנוסעים והנסועות על
גבי התפצצים למעלה. עדון זכורה להם תוצאה מן העיר עם
שקיעת החמה והתפלגה למרחקים בהרים המכתילים בדמדומים.
ואכן רב חנה של חנה בדרך, לינה בצל עץ עבת, ליר
מעין מפכה, השקמה עם שחר. לפה היא גם השירה העולה בשביל
המלבין הקבוש על הסלע הלבן, עת צדת הרוכבים והמחמרים
נזתנים בשיר קולם. ואולם אם גם עדון לא עברו ובטלו השירות
מארץ ההרים הגבוהים, ועוד החמרים מהלכים בשבילים, חנה לא
יארכו הימים וצפירת האוטומוביל תשמע גם בפקרים הנדחים
ותחדל שירה גם מן הגליל העליון.

ומדוע פגר הגליל העליון? מדוע מנע את האוטומוביל מבוא
בסבך הרי?

הרי — מכצר הם. סבך הרים זקופים ונשאים אל על הם
הרי הגליל העליון. הגאות שביניהם צרים הם, על בן צרו גם

השכילים. הרים גבוהים יסגרו את הגליל העליון מארבעת עבריו
ולא יתנו לסוללים את האפשרות לסלל דרכים בתוכו.

הרי ירושלים וחרבון גבם מישור רחב הוא. הרי אפרים
גיאזתיהם ורחבים, והתנועה בהם קלה. על כן לא קשתה המלאכה
על הסוללים שסללו כבישים בהרי יהודה ואפרים, ואולם עדין
קטנים ומועטים תכבישים שנסללו בגליל העליון.

אל הכפרים הגדולים של הגליל העליון כבר מגיע האזמז
בדרך מלאה אבק. ואולם בלב ארץ ההרים עדין מחמר מחמר
אחר בהמתו.

פרק שני בְּתַרְשִׁים

מכתב כתבו מרא. מרגלית, מפקח מקלאי במחוז הצפון, לאחיו
גדליהו, תלמיד מחלקה ח' בבית-ספר עממי בירושלים.

בקר גלעד, ייא באר, תרצ"א.

גדליהו תיקר,

זה בשני חדשים אני בגליל העליון. השלטונות העבירוני לשם
לפקח על עניני החקלאים. כל ששתי ימי תחל נודד אני ממקום
למקום, לכן לא יכולתי להשיב לך על מכתבך עד היום, ועמד
הסליחה. הדרכים בגליל העליון מועטות, בידוע לך, ואני רוכב
יום יום שעות רבות בשבילים צרים ונפתלים לרגל מלאכתי. וגם
בשאיני מגיע למחוז חפצי עדין לא באתי אל המנוחה: שעות
רבות אני יושב במסבות פלחים, מסלמים, נוצרים ודרוזים, עונה
על שאלותיהם, מבאר להם את תקנות הממשלה בנוגע לשמירת
שרידי היער, מלמד אותם הלכות גמיעת עצים חדשים.

הפעם הנעתי למושבה של יהודים, לכפר-גלעד, וכאן, במקבת
 חברים וידידים, נתנה לי סוף סוף האפשרות לכתב אליה.
 אתה כותב: „בסביבות זכרון-יעקב ראיתי אלונים זקנים
 מאד, ולבי המה למראיהם. אלו נתן פה לאלונים האלה, כמה
 ספורים נפלאים, שיחזות מני קדם, היינו שומעים מפיהם. קשה
 היתה עלי הפרידה מהם. כמה אני מקנא בך, אחי, שאתה נמצא
 כל הימים בפירות היפים בארצנו. אנא, כתב לי על היערות
 שבגליל העליון.“

אמלא אפוא את בקשתך, יקירי. דע לך: לא יערות הם
 חלקי הארץ הנדולים בגליל העליון המכסים ירק, אלא חרשים
 וכני-חרשים. אך שרידים הם מהנער הנפה אשר פאר את הרי ארצנו
 וגם את שפלותיה לפנים. בחרשים האלה מוריקים שיחים לאלפים
 ולרכבות וביניהם האילנות, אותם האילנות אשר בה אהבת. חלקי
 אדמה גדולים מכסים דפנה ודס, חרוב ננס ולט, ומבין השיחים
 האלה יתנשאו פה ושם אלונים ומחלולים, חרובים ואלות.
 ואכן צדקת במכתבך: כל הימים אני נמצא ביערות היפים
 ביותר שבארצנו. מימי לא ראיתי כל כך הרבה מאזות יפים
 כאשר ראיתי בימים המעטים שאני עושה בגליל העליון:
 לרגל עבודתי עברתי בשבוע שעבר אחד הנדים היפים ביותר
 לארפו. הלכתי לראות במטעי הטבק בנרי קרו (על גולה תמצא
 אותו במפה). יום המים תעיתי בגיא הנפה ובמדורנות ההרים
 שמשני עבריו.

צר היה הנגא. מעל לראשי הוריק החרש, ואלון זמן הניע
 את צמרתו הכבדה. פה נכה מבין השיחים התנשאה הדפנה עד
 לגבה של כמה מטרים. לרגלי ורם הפלג, מים זכים וקרים, ואני
 מחמר אחר בהמתי פעם משמאל הפלג, פעם—מימינו. משני עברי

הנחל מקראים עמה הפלחים את היער בעצתנו ובכרשותנו.
מרתבים הם את שדות הטבק שלהם.

עדו ירי מלאות שריטות, אשר שרטו אותן ענפי העצים
והשיחים, שבהם נאחזתי בעברי ביער. היער סמיד במדרונות הקרים
שמשני עברי הנחל, והמעבר בו קשה מאד. באחד המדרונות
ירדתי אל הנחל. שפעת העצים והשיחים העלימה מעיני את
המדרון עצמו ולא ראיתי כמה זקוף הוא. לולא היה המדרון מיער
לא הייתי מעז לרדת בו. ולא ירידה היתה זאת כי אם נפילה
מעץ אל עץ, מענף אל ענף, מתחת לרגלי רשרשה רפידת העלים
ורגלי שקעה בעפר התחתון עד קרסליה. התמצא עפר תחת
במדה מרבה כל כך במדרון זקוף בהרי ירושלים? הן ידעת את
הפלעים הלכנים בהרי ירושלים. אלו היו מערים...

ואכן, חביבי, היער הוא אשר שמר על העפר התחתון
במדרונותיו הקופים של ההר. ומי שמר על החרש ובן-חרש
בגליל העליון?

סבד הקרים של הגליל העליון, הדרכים תקשזת הם הם
שהצילו את מעט היער הנה, כי מחסר וכלת לבוא לתוכו לא יכלו
לגדע את עציו. שורפי הסיד בכבשנים והתחמים, אשר השמידו
כל חלקה טובה בשרידי היערות בהרי יהודה ואפרים. לא הגיעו
עד היער שבגליל העליון, ואף עברי העצים חוזרים עדו לתוכו
להשחיתו. ומפקידנו אנו, מפקחי היערות, להגן על היער מפני
הרועים ועדריהם ומפני משחיתים אחרים.

עדו לא למדו הפלחים להבין מה חשוב עץ-הבר וצלו
לארץ. אלו הבינו את הדבר, מה גדולים ועצפים היו התרובים
והאלונים בהרינו. ואכן, במקום שלא בערה יר בוערים את העץ
הוא עומד ענף, גדל-נוף ואדיר-צמרת, וכן וחסון: יש מקומות

בגליל העליון, שעציהם נתקדשו בעיני הפלחים והם אינם מעזים לשלח יד בהם. ולו ראית מה נפיש העצים האלה... אכן, אנדות מני קדם הם וכלים לספר לנו. בענפי העצים תולים הפלחים מטליות צבעוניות לנוי ולאזת קדשה ותערצה ואיש לא יעז לשלח ידו אפילו בעלה.

לזמזות במכתב תמונות האלון, התרוב, האלה, המיש והדפנה. הסתכל בתמונות לעתים תכופות ולמד להבדיל יפה בעצים האלה. למחרת יום סיורי בודי קרן הגעתי לפנות ערב, עוף ונגע, אל פרמי היתים שבסקיבות רמה (גם אותה תמצא במפה). למעלה משתי שעות רכבתי ביער זיתים וקנים ונושאי פרחים לרב ולפי המה בקרבי בראותי מה מעשים הישועים העברים בחלק זה של הגליל העליון, אשר הנה לפני נחלת שבט אשר. מי יתן ואזכה לראות אותה ואת חבריה בשתגדלו, עומדים בחרשי הגליל העליון, מכראים את השיחים ונוטעים עצים-פרי במקומם!

ושלום לה ולחבריה ולכל אוהבי העץ בין ילדי ישראל בארץ-ישראל — שלום מן האלונים הנקנים והחרובים ובגי-החרובים.
אחיד אליהו.

ה ת ד ע

בכל הארץ יש ביזם קרוב למיליון אחד ושלשים ותשעה אלף דונמים אדמה, מכסים חרש ובגי-חרש, שרידי היערות מימי קדם. מהם בגליל העליון כ-175000 דונם. אינהו הנוף העשיר ביותר בשרידי יער בארצנו? ארץ חרשי עצים-בר ושיחים איזה? הגליל העליון!

מ י ?

מי מחדש את היער בארץ-ישראל?
מי מיצר אותה יום יום, שנה שנה?
מי תפף פרוטות נחשת של ילדים לעצים מוריקים במדרונות
הגליל המתתזן, בשפלה, בשרון, בקרי והודה?
מי תפף אדמת סלעים ומרשים ליער משגשג ומוריק?

מ י ?

הקרן הקנימת לישראל!
מה עשית לעזרת הקרן הקנימת לישראל?
מה עשית ליעור הארץ?

ה ת ב ע ?

(א) הקרן הקנימת לישראל יערה ששת אלפים שלש מאות
ועשרים דונם אדמה.
(ב) בדרך הקרן הקנימת לישראל הלכה גם ממשלת ארץ-
ישראל ואף היא מיצרת עתה מקומות שונים בארץ.

ע ב ו ד ה ד'

(1) קריאה בפרק "נחלים בשרון", בשער השרון, תלמיד ביעד
זו הקר את הנחלים במים.
(2) מצא במפה שלשה נחלים שהגליל העליון זן אותם.
(3) מהו מהלכם של הנחלים? לאן הם פונים? רשם במחברתך
לגאוגרפיה.
(4) רשם את הנחלים במפתך.

ע ב ו ד ה ה'

תלמיד. איזהו הקר העשיר במעונות בכל הרי ארצנו?

- (1) אמה יודע לציר הרים, הלא? על גליון ניר-ציון רשם שלש מסגרות שוות. השטח שבתיוד כל מסגרת—100 ק"מ מרובעים (מלבן שארפו 10 ק"מ ורחבו 10 ק"מ).
- (2) סמן כל מסגרת בא"ת: א', ב', ג'. א'—הרי יהודה; ב'—הרי אפרים; ג'—הגליל.
- (3) ציר הרים במסגרות ולרגליהם: 3 מעינות בהרי יהודה, 5 בהרי אפרים, 10 בגליל.
- (4) מה למדת מכאן? רשם במחברתך לגאוגרפיה.

עבודה ו'

- (1) תגש קשר בין העפר התחומ שבקהר ובין כמות המים השופעים מן המעין שלרגלי הקר? קרא בפרק נחלים תחתנים בשער השפלה.
- (2) מי הוא המלבד את העפר התחומ בהרי הגליל העליון? מי הוא השומר עליו שלא יסחף בגשם?
- (3) מדוע מרבים המעינות בגליל העליון?
- (4) כתב במחברתך לגאוגרפיה את הפרק השלישי: ארץ עינות ותהומות יוצאים בבקעה ובהר.

עבודה ז'

- (1) ברמי זיתים מצויים בכל מקום בארץ, אם אצל יהודים ואם אצל ערבים. הערבים מרבם למעת זיתים. לעתים תמצא זית בודד בין עצים אחרים. הידועים לה יערות זיתים בסביבתך? הידועים לה יערות זיתים במקומות אחרים בארץ? רשם.
- (2) הנית אינו עומד בשלכת, הלא? הידועים לה גם עצים אחרים, שאינם משירים עליהם בחרף? רשם.

- (3) אם בן הרים אמה: היכן עולה הנית יפה? בנא?
 בקה? בראש הקר?
 (4) מתי פרח הנית? ההתבוננת בפרחיו? רשם.
 (5) מתי ואיד מקסו השנה את הניתים במקומד? רשם.
 (6) מה משמש הנית ומה מכינים ממנו? השתדל שרשימתך
 תהיה מלאה.

ש י מ א ל ל ב!

- הנית אינו בן הגליל העליון בלבד. הוא נמצא בכל מקום
 בארץ. זיתי הגליל העליון הם זיתי שמן.
 100 ק"ג מזי הגליל העליון נותנים ב־40 ק"ג שמן.
 הגליל העליון הוא ארץ זית שמן.
 עבודה ח'

- (1) שמן זית נחשב מאד בעיני אבותינו. במה? קרא: חוקש
 בראשית כ"ה, י"ח, י"ט; שמואל א', י', א'. התדע להוסיף עליהם?
 (2) התזכר חג חביב עליך?..
 (3) הברכת השמישי קדשה של השמן כיום?

פרק רביעי

ז י ת י מ

(מספוריו של תנאים)

א

רבי יהושע תזמן לא היה מרבה בדבורים, אף בין
 שהגיע מישהו לעניני זיתים מיד היה ר' יהושע מתלהב ושלל
 במנהגו היה מאריך בדבור, ותכן דבריו—שבת לזיתים.

פעם, הדבר היה בסוף חדרש אלול, רכבנו בחבורה גדולה
בדרך העולה מעכו לצפת ותזמן עמנו, שעות רבות רכבנו ותזמן
לא הוציא הנה מפיו, לא התערב בשיחתנו ולא צחק לבדיחות
ולהלצות שנשמעו בחבורה.

אך הנענו אל יצרות הנזירות שברמה מיד היתה רוח אחרת
על תזמן. הנזירות הרעננים, רחבי הנוף ועגלי האמיר, באלו עזרוהו
מהרהונו. למראה הנזירות ולקול צהלתם של המוסקים והמוסקות
בנחשק תזמן, קפץ מעל גב בהמתו בצעיר וריו ובקש מאתנו
לעמוד ולחכות לו.

גליתיו אל תזמן. הוא התהלך בין העצים וקוף קומה וכמבין
ובקי סגרים בעין בוחנת למן גזעם העבה, המכסה קלפה אפורה
ומדוקה, ועד נופם הרחב.

"אכן אלו זיתים הם, אלו זיתים הם," רטן אל תוד וזקנו
במדבר אל עצמו.

"ראה נא," אמר אלי, "מה מרבים הפרות. אך זהו עשר, אך
זהו עשר. כמה בנפשו: כל מה שאמה רואה כאן, כל תזננים
הנכבדים האלה, נושאים, לכל הפחות, פעשרים רוטל זיתים, כל
אחד ואחד מהם."

מנגד לנו חבטה אשה אחת במחבט ארץ ענפי זית וזמן
מאד, ומטר גרגרים ורקים, מארכים ובשריים ירד על המחצלת,
שהיתה פרושה לרגלי העץ על הארץ. תזמן מיד בידו אחד
הגרגרים ועיניו אורו למראה השמנונית שהבהיקה על אצבעותיו.
"הללו," אמר לי, "זיתי שמן הם, מן המשבחים שבזיתי הארץ."

ודאי בראו האנשים את היער שהיה קים פה לפנים ובמקומו
נמנו זיתים. ואם באדמה בחישה משגשג הנזית, על אחת כמה
וכמה באדמת יער, העשויה רקב עלים ורקב תולעים וכל מיני

וְחַלּוּם. וְכָלֹם אַתֶּם יוֹדְעִים. אַתֶּם הַצֵּעִירִים, מֵהַ חֲשׂוֹבִים הַיּוֹתִים?
עֲצִיר־פֶּרִי אַתֶּם רוֹצִים לַמַּעַת, לַהֲרַבּוֹת פְּרָדָסִים וְגַנִּים, וְאַתֶּם הַיּוֹת,
הַנִּכְבָּד שֶׁבַעֲצֵי הָאָרֶץ, שִׁכְחֶתֶם. אֵת כָּרֶם וַיְתִי הֵן אַתָּה יוֹדֵעַ. עֲדוֹן
צֵעִיר הוּא, וְאֵף עַל פִּי כֵן הוּא שֶׁעָמַד לִי בְיוֹם צָרָה.”

ב

בְּצֵל עֵץ גֶּן נְכוֹב־גֹּזַע יִשְׁכְּנוּ וְר' יְהוֹשֻׁעַ הִגִּינוּ סֵפֶר:
”אֵת תְּקוּפַת הַתּוֹת וְתוֹלַעַת־הַמָּשִׁי בְּגָלִיל הַעֲלִיזוּ אֵינְךָ זוֹכֵר,
צֵעִיר אַתָּה מִזְכֵּר זֹאת, וְאִילָם אֲנִי עֲדוֹן לֹא שִׁכְחִיתִיךָ, נִמְעוּ עֲצִי-
תּוֹת, בְּדָלּוֹ תוֹלַע־מָשִׁי, הִכִּינוּ חוֹמֵי מָשִׁי לַמְּשָׁלוֹת לְחוּץ־לָאָרֶץ
וְתַעֲשׂוּ עֵשֶׂר. בְּךָ עֶבֶר קוֹל בְּיָמִים הָהֵם בְּמַחְנֶה הַמַּתִּישִׁים
הַעֲבָרִים בְּגָלִיל הַעֲלִיזוּ. הַפֹּל נִמְעוּ, וּבְדַמְיוֹנָם מַחֲיוֹת עֵשֶׂר. וְאַדָּה
אֲנִי וְאַחִי עֲמָדָנוּ מִנְּגֵד. מִיּוֹם דְּרוּדָה בָּהּ רִגְלִי עַל הָאָרֶץ הַזֹּאת
אֶהְבְּתִי אֵת הַיּוֹת, וְהָאֲזָרַח הַקָּרוֹם וְהַעֲתִיק, הַמַּאֲרִיד לַחַיּוֹת מִכָּל
עֵץ־פֶּרִי אַחֵר. אֶהְבְּתִי אֵת צֵלוֹ הַנָּעִים בְּצִהְרֵי יוֹם קָיֵץ, אֵת רֶגֶת
הַצִּפּוֹרִים הַמִּקְנָנוֹת בְּתוֹךְ נִקְרַת גֹּזַעִיו וְאַתֶּם פְּרוֹתֵינוּ. אֵינִי זוֹכֵר יוֹם
שֶׁלֹּא אֶבְלַתִּי מִהֶם וּמִימִי לֹא סָרוּ מֵעַל שִׁלְחָנִי.
”יָסְעוּ הֵם עֲצִי־תוֹת, אֶסְרַתִּי אֶל אַחִי, וְאַנְחָנוּ נִטַּע וַיְתִים
לְשִׁמּוֹן וּלְמַאֲרֵל.”

בְּלָחִים, לְהִלְגוֹ עָלֵינוּ אִשֵּׁי הַמּוֹשְׁבָה, עֲשָׂכִים יַעֲלוּ בְלָחֵיכֶם
וּפְרִי לֹא תֵרָאוּ. וּמֵה וַיְתִן לָכֶם הַפֶּרִי?”

אֵד אֲנַחְנוּ בְּשִׁלְנוּ—הִכִּינוּנוּ מִשְׁתַּלַּת וַיְתִים:
בְּאֲדָמָה מִזְבֵּלַת הֵיטֵב נִטְעָנוּ אֵת הַגִּלְעָנִים הַקָּשִׁים בְּאֶבֶן,
הַשְּׂקִינוֹם, מַפְחָנוֹם וְשִׁמְרָנוּ עֲלֵיהֶם מִכָּל מִשְׁמֵר. עָבְרוּ שְׁנַיִם אַחֲדוֹת
וּבְמִשְׁתַּלָּה עָלוּ שְׁתֵּילִים עֲדִינִים וְנִפְּיִם, שֶׁשִּׁמְחוּ אֵת לִבִּי. נִגְשָׁנוּ
שְׁנֵינִי, אֲנִי וְאַחִי, אֶל מְלֹאכֶת הַתְּרַבָּה בְּעוֹר הַשְּׁתִּילִים בְּמִשְׁתַּלָּה.

הִרְבָּנוּ אוֹתָם בְּמִינֵי זֵיתִים מְשֻׁבָּחִים וּכְשׁוּכֵינוּ לְנִטּוֹעַ אוֹתָם בְּכָרֶם
הָיָה לָנוּ הַיּוֹם יוֹם הַגֹּ.

בְּעֶשֶׂר שָׁנִים עָבְרוּ מִיּוֹם שֶׁנִּטְעָנוּ אֶת הַנִּלְעִינִים בְּמִשְׁתַּלָּה
עַד שֶׁרְאִינוּ אֶת הַיָּבּוֹל הָרָאשׁוֹן עַל עֲצֵינוּ. אוֹלָם לֹא הִרְבָּה
יָנַעְנוּ בְּכָרֶם זֵיתֵינוּ; חֲרָשָׁנוּ בֵּין הָעֲצִים בְּשִׁלְש־אַרְבַּע פַּעַמִּים בַּשָּׁנָה,
עֲזָקְנוּ בְּמַעֲדֵר סְבִיבָם, בְּדִי לְרִבְּךָ אֶת הָאֲדָמָה וּלְהַרְוֹתָהּ מִיָּם.
בְּרַמְנוּ עֲלֶיהָ כְּפֹרֶת. שְׂרֹי הָיָה בְּנִיא, גִּסְתָּר מְרוֹחוֹת תְּנוֹקוֹת.
גִּזְעֵי עֲצֵי תְּנוֹקוֹ וְקָשׁוֹ וְנוֹפִיָּהֶם רָחְבוּ וְנָבְהוּ. וּכְשֶׁעָשׂוּ הָעֲצִים פְּרִי
בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה יֵצְאוּ לְמַסָּךְ.

מַעֲמָם שֶׁל קָצִיר, בְּצִיר וְקִטְיָה הֵן יָדַעְתָּ, אֵךְ אֵין אֱלֹה
דּוֹמִים לְמַסִּיק. רוֹאֶה אֶתָּה בִּיצֵד חֹבְבִים אֱלֹה אֶת עֲצֵיהֶם בְּמַחְבֹּט
לֹא רַחֲמִים? אֲנִי לֹא עֲשִׂינוּ כֵךְ. בְּמַעֲמָד עַל גְּבִי תִּסְלַם לְקַטְנוֹם
בְּעֵצִים יָדֵינוּ גִּרְגֵר גִּרְגֵר, לְקַט וְהִטַּל אֶל תּוֹךְ תִּסְלָה. הַיִּיתִים לֹא
הַפְסִירוּ מִשְׁמָנָם, הָעֲנָפִים לֹא אָבְדוּ אֶת בְּרִיהֶם, הָעוֹמְדִים לַעֲשׂוֹת
פְּרָחִים וּפְרוֹת בַּשָּׁנָה שְׁלֹא־חָרְיָה. מִסְקָנוּ בְּרַחֲמִים, וְלֹא בַּפְּלָחִים
הַלְלוּ, תִּמְלִקִים אֶת עֲצֵיהֶם עַל עֲשׂוֹתָם פְּרִי. שְׁעוֹת מִסְקָנוּ, סִלֵּינוּ
מִלֵּאוֹ וְעֵדוֹן לֹא בָּלוּ תִּפְרוֹת מִן הָעֲצִים. כֵךְ עָבְרוּ עָלֵינוּ שְׁלֹשֶׁת
הַמַּסִּיקִים הָרִאשׁוֹנִים.

מִשְׁהִנַּעְנוּ לְמַסִּיק הָרְבִיעִי חֲשָׁד עוֹלָמְנוּ עָלֵינוּ: פֶּרֶצָה מִלְחָמָה
הָעוֹלָם, וְהַמְּלָכוֹת הַחֲלָה לְהִצִּיק לָנוּ וְלַקַּחַת מֵאִמָּנוּ אֶת צִרְבֵי
הַצָּבָא, כְּכִלֵי רִיק הַצִּיּוֹנוֹ. וּמִי עָמַד לָנוּ, לִי וּלְאַחֵי, בִּימֵים הָרָעִים
הָהֵם? כָּרֶם הַיִּיתִים הוּא שֶׁעָמַד לָנוּ.

גִּילֵי הַיִּיתִי שָׁנָה שָׁנָה, מִשְׁבָּלְתָהּ הָעֲבוּדָה בְּקוֹץ, לִמְעַן אֶת
בְּהֶמְתִּי זֵיתִים וְלֹהֲבִילָם אֶל בֵּית־הַכּוֹר תִּסְמֹדֶה, לַעֲצֹר אֶת שְׁמָנָם.

שכר העצירה שלמתי לבעל בית-הבד בשמן, והנותר הספיק לביתי
לכל ימות השנה.

בית-הבד, שאליו הייתי מביא את וימי, היה עתיק מאד,
ועבר בירשה, זה דורות, מאבות לבנים במשפחת פלחים אחת.
העליה לבית-הבד היתה חביבה עלי: שיחת רעים עם הפורמים,
הסתכלות מן הצד בתכונה שבבית-הבד, בעבודת הבדד ופועליו,
כל זה היה משמח את לבי. אהבתי להאזין לרחש המלאכה
באפוליותיו של בית-הבד. אזני כבר למדה להבחין את הקולות
ובנות-הקולות של המפרכת, זה גלגל-האבן הגדול, המסתובב בתוף
הבד ומפרד את הזיתים הנתינים בסלים מיוחדים לכד. אהבתי
להביט אחר הגמל חבושי-העינים, המסובב את מוט המפרכת.
וכבר למדתי להבחין, באפוליות זו של בית-הבד, את פרי השמן
למיניהם, העומדים לרגלי המעצרת ונמלאים מעט מעט מן השמן
הנוזל מן הנקבים שבמעצרת. ולעתים, כשרוחי היתה מזכה עלי,
הייתי עוזר לפועלי הבדד עזרה של ממש:

המעצרת ברכה היא שלתוכה נותנים הבדדים את הזיתים
המפרכים. את הזיתים מכסים בנסרים ועליהם יורדת קורת בית-
הבד העבה ועוצרת את שמנם. באותו בית-בד קטן, שבו הייתי
עוצר את וימי, היתה קורת בית-הבד עובדת בכחם של בני-אדם.
אחדים מן הפועלים היו תולים עצמם בקורה ומכבידים עליה,
כדי שתעצר את הזיתים. וגם אני לא הייתי זומן ידי בחיקי
ועזרתי על ידם כפי יכולתי.

לא נמנעתי מעזר להם גם בעבודות הגורמות לכלוך: כמו
בהרמת סלי הזיתים מן הנפת, זו פסלת הזיתים. ואל תהא נפת
זו קלה בעיניך. זו עדין שמן בזה, אמנם שמן גרוש, אך הן ממנו
יעשו את הסבון. ולא זו בלבד: גם דלק טוב משמשת הנפת.

בְּקֶצֶר — הַעֲלִיָּה לְבֵית־הַכֹּהֵן לִי תָמִיד מְקוֹר שְׂמֻחָה,
בְּשִׂמְחַת הַקִּצֵּר, הַבְּצִיר אוֹ תַּמְסִיקוֹ, אֵד בְּאוֹתָהּ שָׁנָה מְכֻרָה הִיְיָתִי
לְשֹׁכֵת בְּבֵית, חוֹשֵׁשׁ הִיְיָתִי שְׂמָא וְקָחוּ מִמֶּנִּי גַם אֶת שְׂמִנִּי. הַזֵּיתִים
עָמְדוּ בְּאַסֶּם, הַכֶּפֶר הָיָה אָבֵל, הִיְיָנוּ בְּכָל רָע...

ד

הַתְּרַע, יְהוֹשֻׁעַ? אָמְרָה אֲשֵׁתִי, כָּלָה הַסֶּבֶר מִן הַבֵּית,
הַנְּעִלִים שֶׁבְּרָגְלֵינוּ בָּלוּ, הַיְלָדִים — חֲרָפָה לְרֵאוֹתָם בִּיצֵד הֵם
לְבוֹשִׁים, וְהַנְּעֻלָּה צְרִיכָה תִּקְוֶה, אֵד מֵאֵין יָבוֹא עֲזָרִי? אֶת הַגֶּרֶן
שָׂסוּ שְׁלִיחֵי הַמַּמְשָׁלָה וּפְרוֹטָה כָּלָתָה מִן הַכִּיס...
הַיְשׁוּעָה בָּאָה מִן הַזֵּיתִים:

מִחִיר הַשָּׁמֶן עָלָה, אָמַר אַחִי, וְאִם נִצְלִיחַ לְהִכִּין מַעַט שָׁמֶן
נִמְכְּרֵנוּ בְּמִחִיר טוֹב.

אָמַר וַעֲשֵׂה, וּלְמַחֲרָתוֹ נִהַפֵּד בֵּיתִי לְבֵית־כֹּהֵן. כָּלֵנוּ,
בְּנֵעֲרֵינוּ וּבִנְיָנוּ, יִשְׁכְּנוּ עַל הָאָרֶץ וְכִתְּתֵנוּ אֶת הַזֵּיתִים בְּמִסְכָּרוֹתֵי
יָד, בְּאַבְנִים וּבְכָל אֲשֶׁר בָּא לִידְנוּ. אֶת הַזֵּיתִים הַכְּתוּמִים נָתַנוּ
לְתוֹד קִלְמַת, יִצְקֵנוּ עֲלֵיהֶם מִיַּם רוֹתְחִים, וְעַד מִהֲרָה צָה וְעָלָה...
הַשָּׁמֶן. וְלֹא הִסְפִּיקוּ הַכֵּלִים בְּבֵית לְכָל הַשָּׁמֶן אֲשֶׁר עָצְרֵנוּ.
וְשָׁמֶן זֶה הוּא אֲשֶׁר הִחִיָּה אוֹתֵנוּ כָּל הַשָּׁנָה. הַזֵּיתִים הַכְּתוּמִים
עוֹד צָלְחוּ לְמַאֲכָל, אֲשֵׁתִי כִּבְשָׂה אוֹתָם וְלֹא סָרוּ מֵעַל שִׁלְחָנֵנוּ כָּל
אוֹתָהּ הַשָּׁנָה וְעוֹד הוֹצֵאנוּ לְמִכִּירָה, וְתַמּוּרַת הַשָּׁמֶן הַמְּבֻחָר אֲשֶׁר
מִסְּרֵנוּ לְחֻנְגִּי קִבְּלֵנוּ אֶת כָּל צְרִכֵינוּ..."

כְּשִׁינֵאֵנוּ מִבֵּין הַעֲצִים הַפֶּד רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פָּגְיוֹ שְׁנִית אֶל
הַכֶּרֶם, סָקַר אוֹתוֹ דּוּמָם וְאַחֵר אָמַר:
"אֶת כָּלְכֶם, כָּל צְעִירֵי יִשְׂרָאֵל, הַעוֹלִים לְמוֹלֶדְתְּכֶם לְבִנוֹתָהּ

וּלְהַחְיוֹתָהּ, הֵייתִי מְאַסֵּף הֶנָּה, אֶל תוֹךְ הַיַּעַר הַזֶּה, לְמַעַן תֵּרְאוּ,
לְמַעַן תִּזְכְּחוּ...
84

נִמְעַן וְיָתִים, וְיָתִים רַבִּים, בְּהָרֵי הַלָּיל הַעֲלִיזוּ, וְיָתִים!..”

ע ב ו ר ה ט'

(1) כָּתַב חֲבוּר לְפִי הַפָּרָק הָרְבִיעִי וְזוֹ תַּכְנִיתוֹ: א. אֵיךְ
מְגִדְלִים אֶת הַיָּתִים; ב. בִּיצֵר עוֹצָרִים אֶת הַשָּׁמֶן.

(2) שָׁאֵל לְמַחֲרֵי הַשָּׁמֶן. כָּמָה מוֹצִיאִים בְּבִיתְךָ לַשָּׁמֶן?
(בְּחֻדָּשׁ? בְּשָׁבוּעַ?)

(3) הַשָּׁמֶן הַמְּזֻקָּק מִבֵּית-הַתְּרַשֶּׁת „שָׁמֶן” בְּחִיפָה אֵף הוּא
נִעָצֵר בְּבִמְיַחֲבָד שֶׁבְּכָפְרִים. בְּבִית-הַתְּרַשֶּׁת מְזַקְקִים אוֹתוֹ לְמַעַן
יִהְיֶה טָהוֹר. מִן הַשָּׁמֶן הַגָּרוּעַ יַעֲשׂוּ סִבּוֹן.

פָּרָק ח מ י שִׁי

יְהוּדִים שֶׁלֹּא הָלְכוּ בַּגּוֹלָה

„קְבוּצַּת גָּלִיּוֹת” אָנוּ, יְהוּדֵי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. מִכָּל קְצוֹי תֵּבֵל,
מִתִּימָן שְׁבַדְרוֹם, מִיַּעֲרֹת סִבִּירִיָּה בְּצִפּוֹן, מִפְּגוֹת נִדְחוֹת בְּיַרְבְּתִי
תֵּבֵל בָּאֵנוּ הַלּוֹם. עַל פְּנֵי יָמִים רַחוּקִים נִזְשָׂאוֹת הָאֲנִיּוֹת כִּיּוֹם
יְהוּדִים צְעִירִים וְזָקְנִים, נָשִׁים וְטָף אֶל חוֹף הַמּוֹלָדֶת הַקָּטָנָה.

אוֹלֵם הַיָּדְעָתִי, כִּי בָּלֵב אֶרֶץ הַתְּרִים הַגְּבוּהִים, בָּגִיא נִפְתַּל,
עוֹד יֵשׁ כָּפָר יְהוּדִי אֶחָד, רַק אֶחָד, שָׁבוּ יוֹשְׁבֵים יְהוּדִים אֲשֶׁר
לֹא הָלְכוּ בַּגּוֹלָה? פְּקִיעִין שֵׁם הַכָּפָר. וְכִי תַעֲלֶה לַלָּיל הַעֲלִיזוּ,
אֶרֶץ הַתְּרִים הַגְּבוּהִים, סוּרָה מִדֶּרֶךְ הַמָּלָךְ וְנָטָה אֶל אַחֲדָה
שֶׁבְּפִקְיעִין. מַעֲמִים הֵם, עֲנִיִּים הֵם, אֶדְ עֲדוֹן הֵם מַחְזִיקִים מַעֲמַד
בְּכַפְרָם. בָּצֵל עֲצִים וְזָקְנִים יַפְגִּישוּךָ הָאֲחִים הָאֵלֶּה, שׁוּנְפֵי פָנִים,

נִקְשִׁי יָדַיִם וְלִבִּי וְהִלֵּם לְמִשְׁמַע אֲזִנֶּיךָ: כִּי אֲבֹן הַשְּׂרִירִים
הַיְחִידִים הֵם.

לִפְנֵימֶי, בְּשֶׁבֶת יִשְׂרָאֵל עַל אֲדָמָתוֹ, הָיָה הַגִּלּוּל הָעֲלִיּוֹן הַנּוֹף
הַמֵּי־שֶׁב בְּיוֹתֵר בְּכָל הָאָרֶץ. עִתָּה שָׁרְרוּ מְכַל הַיְּשׁוּבִים הַיְּהוּדִים
הַקְּרוֹמִים שֶׁבְּגִלּוּל הָעֲלִיּוֹן רַק חֲרָבוֹת בְּמִי־בִנְסָת וקִהְלַת הַיְּהוּדִים
הַקִּטְמָה שֶׁבְּפִקִּיעִינִי.

פֶּרֶק שְׁשִׁי הָעוֹלָם הָרֵאשׁוֹנִים

לֹא בְּאֻנִּיּוֹת־קִיטוֹר גְּדוֹלוֹת וְהִדְרוֹת בְּבִמְיִנִי עָבְרוּ הָעוֹלָם
הָרֵאשׁוֹנִים אֶת הַיָּם הַסּוֹעֵר וְלֹא אֶל עָרִים בְּנוּיּוֹת לְתַפְאָרָה, אֶל
מוֹשְׁבּוֹת, קְבוּצוֹת וְקְבוּצִים בָּאוּ הָאֲנָשִׁים בְּיָמִים הָהֵם. יָמִים רַבִּים
טָלְטְלוּ הַגִּלּוּם אֶת סִירוֹת־הַמִּפְרָשִׁים הַקִּטְמוֹת, שֶׁבָּהֶן נִסְעוּ הָעוֹלָם
הָרֵאשׁוֹנִים, וְאֵל אֶרֶץ שׁוֹמֵמָה וְעִזּוּבָה בָּאוּ. שׁוֹדְדֵי יָם פָּגְעוּ בָּהֶם
בְּדֶרֶךְם בָּיָם, וְאִמֹּת הַגִּזְלָנִים לֹא סָרָה מֵעֲלִיָּהֶם בְּשֶׁרְכָבוֹ בְּשִׁבְלִיָּה
הַנִּפְתָּלִים שֶׁל הָאָרֶץ מִשָּׂא נֶפֶשׁ.

מִחֲלַת הַיָּם, סִעְרוֹת הַיָּם, טָלְטוּלֵי דְרָכִים בִּיבֶשֶׁת, בֵּין עַמִּים
וָרִים בְּאַרְצוֹת נָכַר, לֹא הִפְחִידוּ אוֹתָם וְלֹא מָנְעוּ אוֹתָם מִשׁוּב אֶל
אָרֶץ אֲבוֹתֵיהֶם.

הָעָלָו נִם הֵם לְאַחֲזוֹ בָּאת וּבִמְחַרְשָׁה? לֹא. זִמְנִים הָיוּ הָאֲנָשִׁים
בְּרָבִם וּמִלְשִׁים מֵאַחֲזוֹ בָּאת וּבִמְחַרְשָׁה. הַפָּצֵם הָיָה לְלִמְד תּוֹרָה,
לְשֶׁבֶת לִפְנֵי ה' בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וּלְמִצּוֹא לָהֶם אֲחֻזַּת קֶבֶר בְּאֲדָמַת
הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה בְּכּוּא יוֹמָם. עַל כֵּן עִזְבוּ עוֹד לִפְנֵי מֵאוֹת בְּשָׁנִים
זִמְנִים גִּבְבָּדִים וּמִלְטִידֵי־חֲקָמִים אֶת עֲרִיָּהֶם וְאֶת מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם בְּגוֹלָה
וְעָלוּ לְשֶׁבֶת בְּאַחַת מֵאַרְבַּע הָעָרִים הַקְּדוּשׁוֹת בְּאֶרֶץ: יְרוּשָׁלַיִם, צֶפֶת,

מְכַרְתָּה, חֲבֵרוֹן. וְחֶבְדָּה יִתְּרָה חֲבָבָה אֶת צֶפֶת, בֵּית הַגָּלִיל הַעֲלִיּוֹן.
הַשְּׂוֹכְנֵת בְּמִדְבָּרֵי הַחֲרִים. וְאֵבֶן בְּסֶפֶר הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ נִמְצָא כְּתוּב,
כִּי בְצֶפֶת יוֹפִיעַ הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ רִאשׁוֹנָה. עַל כֵּן רַבּוֹ הַיְּשִׁיבוֹת
בְּצֶפֶת; רַבָּנִים וְצַדִּיקִים גְּדוֹלִים הִרְבִּיעוּ בָּהֶן תִּזְכָּה וְקָהַל הַלְוִיִּמִּים
גָּדֵל מִיּוֹם לְיוֹם.

וְגַם אֲנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא הִרְבּוּ לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה נִמְשָׁכָה נִפְשָׁם
אֶל הָעִיר הַזֹּאת בְּדִי לִיהְנוֹת מִיּוֹם שֶׁל הַיְּשִׁיבִים לִפְנֵי ה' וְלִהְשָׁתַמֵּת
עַל קִבְרֵי הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר בָּאוּ לַמְּנוּחֹת בְּסִבְיֹתֶיהָ.

מִי כֹלֵל אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה? רַבִּים מֵהֶם אָמְנָם עֲסָקוּ
בְּמִסְחָר וּבְמַלְאכָה, אֵד הַיְּשִׁיבִים לִפְנֵי ה' מִי נִתֵּן פְּרֻנְסָתָם?

קֶפֶת רַבִּי מֵאִיר בַּעַל הַגֶּס פְּרֻנְסָה אוֹתָם, רֹאשֵׁי הַחֲכָמִים שֶׁבְּצֶפֶת
בִּקְשׁוּ מֵאֵת אֲחֵיהֶם שֶׁבְּגוּלָה, עַל יְדֵי שְׁלִיחִים מִיְּחָדִים, לֵתֵת בָּהּ אִישׁ
כְּגֹדֶבֶת לְבָו, לְתַמָּךְ בַּיְּשִׁיבִים לִפְנֵי ה'. וְהַיְּחָדִים שֶׁבְּגוּלָה, שֶׁהִקְרִי
אֶת לִוְמֵי הַיְּשִׁיבוֹת וְחֲכָמֵיהֶם, הִרְבּוּ לִשְׁלַח לָהֶם מִכֶּסֶּפֶס. וְרַבִּים מִבְּנֵי
אַרְבַּע הָעָרִים הַקָּדוֹשׁוֹת מָצְאוּ פְּרֻנְסָתָם מִקֶּפֶת זוֹ, מִכֶּסֶּף "הַחֲלָקָה",
אֲשֶׁר חִלְקוּ בִּגְיָהָהּ כֹּאשׁ הַקְּהָלֹת וְנִכְבְּדִיהֶן.

עוֹד לִפְנֵי מִלְחַמַת הָעוֹלָם הִיתָה צֶפֶת מְלֹאָה יְהוּדִים. רַבֵּעַ
הַיְּהוּדִים, הַבְּנוּי בְּצִלְעוֹ הַקּוֹפָה שֶׁל הַר צֶפֶת, גָּדֵל מִיּוֹם לְיוֹם,
סִמְטוֹתָיו צָרוּ וּבְמִזְרֵד הָקָר, בְּמִדְרָגוֹת, נִסְפּוּ שׁוֹרוֹת שֶׁל בָּתִּים,
מִדְרָגָה מִתַּחַת לַמִּדְרָגָה. אֵד בְּפֶרֶץ מִלְחַמַת הָעוֹלָם בָּאוּ יָמִים רָעִים
לְיִשׁוּב חֵיהָדִי בְּצֶפֶת: הַקְּשָׁרִים בֵּין הָאָרֶץ וְהַגּוּלָה נִפְסְקוּ, וְהַיְּחָדִי הַגּוּלָה
חִדְּלוּ לִשְׁלַח כֶּסֶף וְרַבִּים מִתּוֹשְׁבֵי צֶפֶת הַיְּהוּדִים מָתוּ בְּרָעַב וּבְמַגָּפָה.
כִּיּוֹם שׁוֹמְמִים בְּתֵי־בְנִיסוּתֶיהָ הַרְבֵּים שֶׁל צֶפֶת. מַחֲסֵר עֲבוּדָה
וּפְרֻנְסָה עוֹזְבִים אוֹתָהּ גַּם צַעֲרִיָּה, וְהָעִיר שֶׁהִתְחַתָּה תָּמִיד מִיְּחָדִים
רַבִּים וּמִפְּלָחִים נוֹשָׁאִים וְנִיתָנִים שֶׁקָּטָה עִתָּהּ, וְאֵד מִיִּטְנִים בָּאִים
בִּימֹת הַחֵם לִיהְנוֹת מֵאוֹרֶה הַזֶּה וּמִפְּרָאוּתֶיהָ הַנִּפְלְאוֹת. הִלְלוּ

תועים בסממנותיה הצרות, באים בבתי-כנסיותיה העתיקים ומטפסים
בהר צפת, עד לראשו, אל המצודה. מכאן הם משקיפים על הרבע
המסלמי המשתרע לצד דרום, אל הרבע בעמק לרגלי הגליל
המצודה ואל רבע היהודים. ממולם באפק מתנשא הג'רמק.
הגבוה שבתרי ארץ-ישראל, מאחוריהם מכסיפה כנרת ובמרחקים
יכחילו הרי הגולן.

אך יום נבוא וצפת תשוב לתחייה. עוד יבנו בה מלונות
גדולים ובתי-הכרזה לכל העמלים בבית ובשדה, בבתי-מלאכה
ובמשרדים. ובימות הקיץ ינהרו אליה מכל העברים אנשים לאלפים
למצוא מנוחה ומרפא באוירה הטובה והמיטיב.

פרק שביעי

הזרעים והנוטעים בהרי הגליל העליון

רבים מעירי היהודים אשר ע"ו עם אבותיהם לצפת ואשר
נולדו שם מאסו בחדרי נדיבים מן הגולה. צרות לנו סממנות צפת,
אמרו הצעירים האלה. הבה נצא אל השדה, גורע, נטע, נעמל
ובעמלנו נביא לחמנו.

בסתיו הר מלבין, על יד מעין שופע מים, התנחלו צעירי
צפת וקראו למושבבתם ראש-פנה, באמרם: „מושבבתנו זו תהיה אבן-
פנה לשאר המושבות, אשר תבנינה לרגלי ההרים ובראשיהם.“
ואכן את אשר דמו האנשים קימו אחיהם בני צפת ויהודים אחרים
שעלו מן הגולה, הם יסדו את שאר מושבות הגליל העליון ואת
המושבות שבבעמק הירדן, הניביל את הגליל העליון.

קשים היו ימי התושבותם הראשונים, קשתה עליהם העבודה
בשדה ובחצר והם לא הסכימו אליה וקשתה עליהם השכונות.

עזי הנפש שבין השכנים מררו את מיייהם בהתנפלות יומם
ובנגבות לילה. ומטולה, הצפונית שבמזשבותינו, סבלה יותר מכלן.
אך תחלוצים לא עזבו את מזשבותיהם מפחד מציקים
ונגבים. רצונם לזרע ולטעת גבר על יצרם הרע של השכנים.
ואך תפלה אחת היתה בלבם: מי ימן וירבו המתישבים היהודים
בגליל העליון ורנח לגו. ואכן רנח להם:

בראשית ימי המלחמה עלו לגליל העליון פועלים עברים,
וזמן מועט אחריהם גם רבים מן השומרים העברים. הימים ההם
היו ימים רעים לפועלים העברים במזשבות השרון והשפלה, והשומר
העברי, אשר שבע מלטולים וגדודים, תחליט גם הוא לבוא אל
התחלה ואל המנוחה. במקורות נפש הקימו הפועלים והשומרים
את כפריהם. רבות סבלו מחסר מים וחסר דרכים, ממחלות, סמעי
נגבה נשה, אך את משמרתם לא עזבו.

עדון מועטים הישויבים העברים בגליל העליון. אמנם שכללו
הפועלים והשומרים את כפריהם, נמעי גני פרי, הקימו מכלאות
לצאנם ורפתים לבקרים, סקלו מדרונות בתיים והכשירו למחרשה,
אך עדון עניים הם רב הכפרים בגליל העליון. כי אין עיר גדולה
במקומם, שבה ימכרו את תוצרת משקם ואת פרי עציהם. והתרים,
אשר לפנים נשאו פרי לרב, עדון מחכים ליד הגזאלת, שתסקלם,
תטעם ותתיה שומותם.

פָּרָק שְׁמִינִי

אשר מתו על שמירת אדמת ישראל

לא תילים מלמדי מלחמה, לבושי מדים, היו האנשים והנשים
אשר מתו על קדוש כבוד ישראל בארץ התרים הגבוהים, ביום

י"א באדר שנת תר"פ. פועלים היו, אנשי שלום ועבודה, אשר חרשו במעגית, חלבו את פרתם ברפת ועדרו את גגית-הרקזות שלהם. לא הם התגורו בלחמה. כל מחשבתם היתה עבודה, אך בבוא שוודרים לנרשם מעל אדמתם השיבו מלחמה ונימותו מות גבורים על משמרתם, על משמרת ארצם ועמם.

בחמרה, בתל-מי, בכפר-גלערי ובמטולה, יצאו האנשים לעבודתם בתחלת החורף של שנת תר"פ. מהם סקלו את מדרונות ההרים, מהם חרשו בעמק. הרועה נהג את עדרו למרעה. בערבים ישבו בחבורה, נחו מעמל היום ושוחחו בנחת על עניניהם והם לא ידעו, כי ימים רעים מתרגשים לבוא עליהם.

אמנם ידעו האנשים, כי לא בארץ בוטחת הם נמצאים: הן החולה גובלת את אדמתם ממזרח, ויושביה בדרום הם, אנשי מדר, אשר לא למדו עדין לסדרי העולם ואשר מלחמות ושר משלח ידם. מצפונם הגבול וכפרים מישיבים מתואלים, דרונים ונוצרים, העוזנים איש את רעהו וכל ימיהם מריבות וקטטות.

ואף על פי כן היו האנשים שלווים. הגדוים אשר בחולה כפרים, כי ידעו כי אמיצים הם, מיטיבים לקלע ברוביהם ומיטיבים לרפב. הנוצרים ידעו כי אנשי שלום ועבודה הם ובקשו קרבם.

בחרף שהוא מדרו הערבים, יושבי החולה והצפון, בצרפתים אשר משלו בהם, פרשי הגדוים החלו להשתולל בעמק החולה, להתנפל על הצרפתים ולהפזות את אנשי צבאם. בן המדבר כי יפרק על וישתולל, לא יבחין בין אויב לשכן, כי ימים רבים יצפה לרגע אשר יוכל לפשט בגדוד ולקחת אשר לא לו.

והבדלים עליו על כפרי הנזירים בסביבה, שדרום, שרפו
את הבתים. יושבי הכפרים עזבו את כל אשר להם וברחו לבקש
מחסה אצל חילות הצרפתים.

עובדי האדמה היהודים עדין ישבו רגם בצריפי"עץ וחצרותיהם
פתוחות לכל רוח. פעם פעם התנפלו הבדלים על פועלים בודדים,
נהגו את בתמותיהם והלכו, אך אל תוך החצרות לא העזו לבוא.
בשבילי החולה ובדרכיה לא נראו עובדים ושבים בימים
ההם, אימת השודדים נפלה על כל, אך פועלי הישובים לא עזבו
את מקרשותיהם ויום יום יצאו לעבודתם. היר האמת אוחזת
במחשבה והשניה — ברוכה.

לילה. האנשים עפים מעל היום. בצריף דומיה, חשכה
בחוצי והאנשים יושבים הם ומאזינים לכל רחש תבא מן החוץ.
מנורת נפט מפיעה אור בהה; האנשים לא פשטו את בגדי העבודה,
מוכנים הם... ויד-טרטר, מטר יריות נתפז אל הצריף. המנורה
בהה, האנשים זוחלים על גחונם איש למשמרו, הנשק בגדם והם
משיבים מלחמה.

ושוב שקט בצריף. השודדים ברחו, אך היוכלו האנשים
לתת תנומה לעפעפיהם? שבועות עובדים. היום לעבודה, הלילה
לשמירה. הנעצרו כח?

וקבוצות קטנות של בחורים אמיצי לב מן השרון והשפלה,
מתלאביב ומירושלים, מתגנבות בלילות בשבילי החולה ועולות
להיות לעזר למגני הגליל העליון. מעט צידה ומעט בגדים מעלים
עמם האנשים האלה, כי בלחה הצידה בצריפים והנצורים ערמים
ויחפים במע, והחרף קשה בהרי הגליל העליון.

ועם המעטים העולים לעזר לאחיהם בארץ הקרים הנבזהים
עולה גם הפועל הנגדם, יוסף איש תל-חי. פועל הוא ומפליא

לעשות בידו האחת בכל עבודה בשדה ובחצר, ואהוב הוא על חבריו ומכריו. שתקן הוא, איש סדר, שקדן חרוץ, ולב אמיץ לו, אשר לא ידע פחד, ובז בוזרים הנצורים בצריפיהם למפקד ולמנהל עבודה. האנשים מתבצרים בתלחי, שקירות אבן לה, ומהם לעבודה ולילותיהם לשמירה ולהגנה.

כך עברו עליהם כל ימות החורף הקשה, עד בוא היום הנורא, יום י"א באדר. בערמה נכנסו השוודים ביום שהוא לחצר תלמי ושוודים נפלו לפניהם יוסף טרומפלדור וחבריו. בראש הגבעה ברו חוזרים קבר לחבריהם, הלא הוא: קבר הקדושים אשר בראש גבעת תלחי.

פרק תשיעי

ל מ י ר ז ו

(מכתב של מרים אל הזריה בפתח תקוה)

צפת, ליד בעמר, תרצ"א

הזרי הנקרים והחביבים,

בנדאי תחשבו: מי יודע מה קרה את בתנו, ומכתב ממנה אין? אני כבר בריאה לגמרי, כך אמר הרופא, ומתר לי ללכת למירון. לכן אחרתי לכתב, כדי שאוכל לספר לכם על ל"ג בעמר ועל ההלוא דרבי שמעון בר יוחאי במירון. למירון הלכנו חבורה שלמה. הדור יוסף, הרופא ועוד כמה בחורים מאילת-השחר. אילת אינה רחוקה מצפת, ואולם לא רק ממקומות קרובים באו, גם ממקומות רחוקים יותר באו בחורים ובחורות, ואפילו זקנים וזקנות.

מימי לא ראיתי כל כך הרבה אנשים במקום אחד, אלאים רבים היו שם ואנשים מכל הפוגים והגילים: יהודים מכל העדות;

אשכנזים וספרדים, תימנים, ויהודים מדמשק ומחלב. „זוהי שמחה
עמית“, אמר הרופא. „וכל העדות משתתפות בה.“ ואלם לא רק
יהודים השתתפו ברקודים ובשמחה מסביב ל„הדלקה“: בעיני
ראיתי דרוזים ומסלמים ורקדים במעגל יחד עם יהודים ושרים...
עברית.

שעות רצופות הסתובב המעגל וזמן אחד לא פסק כל הזמן
משר: „למה, למה, למה, למה עובתנו?“ הוא שר והמעגל עונה
לעמיתו בקול. הוא שר ויהודים וגם שאינם יהודים שבמעגל עונים
בהתלהבות ודבקות.

ימים אחרים לפני ל"ג בעומר כבר המתה צפת, השקטה
תמיד, מרב האורחים והתורים. בתי המלון מלאו עד אפס מקום
ואנשי העיר שמחו לבוא האורחים, הקונים את צרכיהם ומרבים
פרנסה בעיר. אך ביום האחרון ערב ל"ג בעומר גדלה ההמולה
ביותר. רחובות העיר מלאו אוטומובילים, הולכים ברגל ורוכבים.
וכלם חפו להתלווה, היורדת מהרי צפת למירון שבצמק.

באחד מבתי הכנסת העתיקים שבצפת נמצא ספר-תורה
עתיק מאד. את ספר-התורה הזה כתב בקדשה ובמקרה אחד צדיק.
שישב כל ימיו לפני ה' ולא פסק מהגות בתורה יומם ולילה. את
הספר הקדוש הזה נושאים האנשים בשמחה ובצהלה מצפת למירון.
בראש גשא הספר ואתריו נוהר כל הקהל הגדול.

ומה יפה היה מראה התהלכה היורדת מהרי צפת אל
העמק שבמירון. הקהרים מלאו רגה, והדרך מצפת למירון באלו
השחירה מרב אדם. התהלכה נעה לאטה, זקנים וצעירים מרקדים
לפניה. אנחנו הקדמנו לבוא אל חצר מירון, אל קברו של רשב"י
ובנו רבי אלעזר.

מי הוא זה רבי שמעון בן יוחאי? על זה ספר לי הדוד בדי:

פעם אחת ישב ר' שמעון ואמו עוד חכמים ושוחחו בדבר
הרומאים. בימים ההם היו הרומאים שליטים בארץ ישראל, והם
התריבו את ירושלים ואת בית המקדש והטילו מסים על היהודים
יושבי הארץ והיו גוזרים עליהם גזרות קשות. ורבי שמעון שגא
מאד את הרומאים ונגה אותם. נשמעו דבריו למלכות והמלכות
אמרה: שמעון יהרג.

„שמע רבי שמעון את הגזרה והלך הוא ובנו ונתחבאו
במערה אחת. נעשה להם גם ונברא להם חרוב ומעין, והיו
פושטים בגדיהם ויושבים עד צוארם בחול. כל היום עסקו בתורה.
בזמן התפלה היו מתלבשים ומתעטפים ומתפללים, ואחר כך היו
חוזרים ופושטים בגדיהם, כדי שלא יכלו“.

ישבו שתיים עשרה שנה במערה. בא אליהו הנביא ועמד
על פתח המערה, ואמר: מי יודיע לבן יוחאי, שמות הקיסר ובטלה
גזרתו. יצאו רבי שמעון בן יוחאי ובנו אלעזר מן המערה.

רבי שמעון בן יוחאי היתה לו ושיבה גדולה מאד במירון
ותלמידיו היו רבים מאד. וכשמת קברוהו תלמידיו במירון. ומדי
שנה בשנה ביום פטירתו, הוא יום ל"ג בעמר, מתאספים על
קברו, מדליקים „הדלקה“ גדולה לעלוי נשמתו ושמהים וצוקלים,
כי אין יהודים נוהגים לעשות את ימי פטירתם של חכמיהם
וגדוליהם ימי אבל אלא ימי שמחה והולולא.

ה„הדלקה“ החלה בשעה מאחרת, התצר מלאה המונים
וגם נגות הבתים שמסביב לחצר כפוי אנשים ונשים, שחכו בקצר
רוח להתחלת ה„הדלקה“. ואז האירה הלהבה את פגי העומדים
בקצר מיד ועו המעגלים בקול זמרה ושרי:

„בר יוחאי נמשחת, אשריך, שמן ששון מחבריד.“

וזמן אחד הקהיל קהלת בחורים מסביבו, ואתם הדוד יוסף

וּמַבְחֹרִים מֵאַיִלָּת; הוּא עֲרֹכֶם בְּמַעֲגָל, וְכֹלֶם רָקְדוּ וְשָׂרוּ לְעַמֶּת
הַזֶּמֶן. הוּא שָׂר וְהֵם עֹנִים:

”וְאַמְרָתָם: כֹּה לְחִי,
ר' שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאי.
אִישׁ אֱלֹהִים קְדוֹשׁ הוּא,
אֲשֶׁרִי עֵין רֵאתָהּ.”

וּכְשֶׁעֹבְדֵנוּ אֶת הַחֲצֵר, עָלוּ מֵאַחֲזֵרֵינוּ קוֹלוֹת שִׁמְחָה וְצִהְלָה
וְנִבְרָה עַל כָּלֶם הַשִּׁירָה:

”אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא: אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל.”
בְּמִזְרַח כְּבֹר עָלֶה הַיָּרֵחַ, הָרִי צִפֹּת הַחֲזִירִי, לְאַטְנֵנוּ עֲלֵינוּ
בְּמַעֲלֵה הַיָּרֵחַ וּבִתְזֻכֵי רֶגֶן כֹּל הַזֶּמֶן הַזֶּמֶר:

”וְאַמְרָתָם: כֹּה לְחִי,
ר' שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאי.
כֹּה לְחִי!”

שִׁמְחָתִי שִׁמְחָה גְּדוֹלָה. וְשָׁלוֹם לָכֶם וּלְכָל.
בְּתַכֶּם, הַמְתַּנַּעֲנַעַת עֲלֵיכֶם מְאֹד, מְרִים.

פֶּרֶק עֲשִׂירִי הַיָּרֵחַ וְהַיּוֹם

בְּשָׁבִילִים הַנִּפְתָּלִים שֶׁל הַלֵּיל הַעֲלִיּוֹן תִּפְגַּשׁ לְעַתִּים אֲנָשִׁים
שֶׁהִכְרַת פְּגִיעָהם וְחִלְבֻשָׁתָם תַּעֲנֶה בָּהֶם, כִּי לֹא פִלְחִים מְצוּיִים הֵם.
הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה יִכְרְכֹד בְּנִמּוֹס רַב בְּעֶרְבִית, וְגַם בִּיגִיעָהם לְבִין
עֲצָמָם וְשִׁזְזָתוֹ עֶרְבִית, וְאֵף עַל פִּי כֹן לֹא כִּשְׂאֵר הָעֲרָבִים הֵם.

הדרונים הם אנשים גבוהי-קומה, מגדלי זמן ושפם. מעל למטפחת הלכנה, המכסה את ראשם, יתבשו תרבוש עטיפ מצנפת לכנה, ועצית פסים קצרה תכסה את גופם עד ברכיהם. ולא רק בקרי הגליל הם שוכנים, כי אם גם במוקדות התרמון, בקרי הלכנון, ובקער בחר הדרונים אשר בחורן. בארצנו מועטים הם; בשתי עשרות בפרים להם בגליל העליון ורק שנים בפרמל, ואף על פי כן ראויים הם שתדע משהו עליהם, מדוע?

נען כי מעטים הם האנשים האלה בארצנו ובפריהם מקפים תמיד בפרים של בגי דתות אחרות ובגי עמים אחרים, ואף על פי כן לא יכלימם איש ולא יגעו בהם לרעה. עזים הם האנשים האלה, אמיצי לב, מלמדי מלחמה ואפרים טובים וחרוצים. המהלך בשבילי הגליל העליון יפיר מרחוק את בפריהם ויודותיהם; נקיים הם בפריהם, ויודותיהם מעבדים יפה. וכאשר ידעו לעבד בלי לאות בשדותיהם ובחצרותיהם בימי שלום ושלנה, בו ידעו להשיב מלחמה בימי קרב. על כן יראו אותם כל שכניהם מסביב, ואף אם מועטים הם, והם שוכנים לבטח בבפריהם בארץ ההרים. שכניהם מלעזים עליהם ודבה הוציאו עליהם לאמר: עובדי עגל הם ואכזרים, לא ידעו רחם.

אף דבת שוא היא. ורק מהיות דתם סתר, אשר לא ידענה איש מבלעדיהם, ויכלו שונאיהם להוציא עליהם לעז. רק ה"תכמים" שבהם וזקני העדה יודעים את סודות דתם, התובים בשבעה ספרים קדושים, ואולם העם, ה"בוערים", לא ידעו מאומה מסודות הדת. בסתר, איש מפי איש, ימסרו ה"תכמים" את סודות הדת לנבחרים שבעדה, אשר וכו לבוא בסודם, ורק מי שעמד בגסיונות קשים ותוכית כי ראוי הוא לבוא בסוד ה"תכמים" יבחר לכד.

לשוא נפסו חוקרים שונים לבוא בסודות דתם. אף אם הרב
חדה תלונה על צנארו לא יגלה הדרוני את מסתרי דתו לזר.
גרים לא יקבלו ואיש מהם כי יבגד בדתם מזה יומת — על בן
נעלמו מאתנו מסתריהם.

אכן משנים הם הדרונים במנהגיהם ושונים משאר האנשים
יושבי ארצנו. אף גם מנהגים יפים להם: רבים מהם נזירים מעשון
השבק, המזיק לבריאות, וגמנעים משתית משקאות חריפים.
בקצה הכפר הדרוני ימצא המסנר, בו יתאספו הדרונים
לעבדות אלהיהם באין זר אחרם.

שֵׁ עֵר שֵׁ שֵׁ י

הַגָּלִיל הַתְּחִתּוֹן

ה'תש"ח
ה'תש"ח

שִׁים אֵל לֵב!

חלקים גדולים בארץ-ישראל המזרחית מכסים סלעי בִּשְׁנִית,
הלא הם: הַבֶּשֶׁן, שֶׁעַל שְׁמוֹ נִקְרָאת הָאֶבֶן הַשְּׁחוּרָה — בִּשְׁנִית,
הַגּוֹלָן, מִישׁוֹר הַבֶּשֶׁן, הַר הַחֹרֶן וְהַתְּרוֹכָנָה.

הַר אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הַמַּעֲרָבִית: הַר יְהִידָה וְאֶפְרַיִם, הַכְּרֵמֶל
וְהַגּוֹלָן הַעֲלִיוֹן בְּנוֹיִים שְׂכָבוֹת גִּיר, וְאֵד חֶלֶק אֶחָד מִן הַהָרִים
שֶׁבְּאַרְץ-יִשְׂרָאֵל הַמַּעֲרָבִית מְכַסִּים סְלְעֵי בִּשְׁנִית, סְלְעִים שְׁחוּרִים,
הָלֹא הוּא: הָאֲשָׁדוֹת הַמִּזְרָחִיִּים שֶׁל הַגּוֹלָן הַמַּחְתּוֹן.

עֲבוּדָה א'

(1) הִישׁ בְּמִקְוֶמֶד רְחוֹב מְרָצָף אֲבָנֵי בִּשְׁנִית אִזּוּ בֵּית בְּנוֹי
אֲבָן זוּ? הִרְאִית מַחְנוֹת שֶׁל יָד, מִכְתָּשִׁים עֲשׂוּיִים אֲבָן זוּ? אִם
אִין: מֵצֵא בְּאֶסֶף הָאֲבָנִים שֶׁבְּבֵית-הַסֵּפֶר אֵת אֲבָן הַבִּשְׁנִית וְתֹאֵר
אוֹתָהּ בְּמַחְבְּרֶתָהּ לְגֵאוֹגְרַפְיָהּ.

(2) דַּע: לָשֵׁם חֲצֵץ לְכַבִּישִׁים וְאֲבָנֵי רִצּוֹף מִבְּבָרִים מְהֻנְדָּסִים
אֲבָנֵי בִּשְׁנִית עַל פְּנֵי כָּל הָאֲבָנִים הָאֲחֵרוֹת. מִדּוּעַ? רָשָׁם זֹאת.

עֲבוּדָה ב'

(1) מֵצֵא בְּמִפְּסָה אֵת הַגּוֹלָן, הַבֶּשֶׁן, הַחֹרֶן וְהַתְּרוֹכָנָה שֶׁבְּאַרְץ-
יִשְׂרָאֵל הַמִּזְרָחִית. כִּסֶּה אֵת כָּל הָאֲרָצוֹת הָאֵלּוּ בְּכַף יָדָה. רֹאה
מָה גְדוֹלָה אֶרֶץ הַבִּשְׁנִית שֵׁם.

(2) חֲבֵר בְּסוֹגֶלֶד אֵת הַמָּקוֹם כְּפַר-חֲשִׁין, הַנִּמְצֵא מַעֲרָבִית-
צְפוֹנִית מִטְּבֶרְיָה, וְאֵת שׁוּגֵם, הַנִּמְצֵאת מִזְרָחִית-דְּרוֹמִית מִמְּרֻחְבֵּינָה.
כָּל הָאֶרֶץ שֶׁבִּין סוֹגֶלֶד וּבֵין יָם כְּנֶרֶת וְהַיַּרְדֵּן הִיא אֶרֶץ הַבִּשְׁנִית
שֶׁבְּגוֹלָל הַמַּחְתּוֹן, אֶרֶץ הָרִים מְכַסִּים בִּשְׁנִית.

(3) קְרֵא אֵת הַפָּרָק הָרִאשׁוֹן. כְּדִי לְהַבִּין אוֹתוֹ עֵין בְּמִפְּסָה
וְתִרְאֶה בִּיצֵד מִשׁוֹד הַכְּבִישׁ חִפְּה־טְבֶרְיָה.

פרק ראשון

האבן השחורה

(ספורו של אבשלום)

בִּלְנֹה, כָּל הַחֲבָרִים בְּקִבּוּצַת הַצּוֹפִים, עָמְדָנוּ לִפְנֵי אוֹצְרוֹ שֶׁל אֲבִשְׁלוֹם, רֹאשׁ קִבּוּצַתֵּנוּ, הַסֵּמֶכְלָנוּ בְּאַבְנִים, שֶׁהָיוּ עֲרוּכּוֹת בְּקַפְסוֹת מְרִמּוֹן גְּדוֹלוֹת, וְהַקְשָׁבָנוּ לְבִאוּרֵינוּ. אוֹתוֹ יוֹם נִתְרַצָּה לָנוּ אֲבִשְׁלוֹם וַתֵּתֵחַ לִפְנֵינוּ אֶת אוֹצְרוֹת אֲבָנָיו.

אֲבִשְׁלוֹם הִרְאָנוּ אֶת הָאַבְנִים, נִתְּנָן לִידְנוּ לְמִשְׁשָׁן וְסֹפֵר בְּהִתְלַהֲבוֹת עַל כָּל אֶבֶן וְאֶבֶן: בִּיעַד מִצָּא אוֹתָהּ, מָה הוּא יוֹדֵעַ עֲלֶיהָ, וְעוֹד וְעוֹד. מִשְׁלָקָה בִּידוֹ אֶת הַבְּשָׁנִית הַשְּׁחוּרָה, הַבְּבֵרָה וְהַקְשָׁה, עֲבָרָה בַת-צָחֹק עַל פָּנָיו.

”רֹאאִים אַתֶּם בְּשָׁנִית זוֹ?” אָמַר אֲבִשְׁלוֹם. ”הִיא שְׁעִשְׁתָּנִּי לְמֵאסָף אֲבָנִים, בָּהּ הִתְחַלַּמְתִּי וּבִכּוֹתָהּ עָשִׂיתִי אֶת כָּל הַחִיל הַזֶּה וְהָרִינִי כַּיּוֹם בַּעַל הָאֶסֶף הַגָּדוֹל בְּיֹתֵר בְּכָל קְהֵלַת הַצּוֹפִים שָׁבְעִיר.” וְאֲבִשְׁלוֹם סִפֵּר:

”בְּשָׁנָה הַהִיא מָלְאוּ לִי עֵשָׂר; הָיִיתִי מַלְמִיד הַמְּכִינָה ד', בְּגִמְנָסְיָה וְשָׁקוּעַ בְּרֹאשֵׁי וְרֵבִי בְּאֶסֶף תְּמוּנֹת. אוֹתָהּ הָיִיתִי לְאֶסֶף תְּמוּנֹת, בְּחֲבָרִים אֲחֵרִים שֶׁאֶסְפוּ בּוֹלִים, וְלֹא יָדַעְתִּי כָּלֵל, כִּי אֶפְשָׁר וְכֵדָאִי לְאֶסֶף גַּם אֲבָנִים. וְהִנֵּה קָרָה מִקְרָה בְּשָׁנָה הַהִיא, שֶׁהִבִּיאֲנִי לִידֵי אֶסֶף אֲבָנִים: אִמָּא הָיְתָה חוֹלָה וּבְמִצְוַת הַרֹפֵא נִסְעָה לְרַחֵץ בְּחַמֵּי מְבָרִיָּה. מִשְׁהִינֵעַ חָפֵשׁ פָּסַח אָמַר אָבִא:

נִצָּרָר מֵעַט חֲפָצִים וְנִסַּע לְמִבְרִיָּה לְרַאֲוֹת אֶת שְׁלוֹם אִמָּא, כְּשִׁירְדָנוּ אֶת הָרִי נִצָּרָר וְנִבְנְסָנוּ לְבִקְשָׁה, רָאוּ עֵינֵי דָבָר מִשְׁנָה: סִלְעִים שְׁחוּרִים וְקוֹדְרִים וְאַבְנִים שְׁחוּרֹת מְפֹרָזוֹת עַל פָּנָיו כָּל הַבְּקָעָה. אֵךְ עִמָּה הִלְבִּינוּ אֲבָנֵי הַגִּיר לְגִיד עֵינֵי וְאַדְמַת הַהָרִים

היתה בהירה, ופתאם אכן שחורה וקודרת זו. והאדמה גם היא
מה שונה היא מן האדמה שהייתי רגיל לראותה עד היום שהוא:

חומה-כהה היתה וכמוה לא ראיתי מימי.

ראה נא, אבא, מה שחורות האבנים, אמרתי.

אבני בשנית הן, בני, ענני אבא.

אבני בשנית? כלום בבשן אנו נמצאים? שאלתי בתמהון.

לא, טפשוני, חנה אבא, בגליל המתותן אנו נמצאים, ואך

האבנים השחורות הללו נקראות אבני בשנית על שום שהן
מכסות את הבשן בלוי.

והאדמה? ראה נא: מה כהה היא, עין חום-כהה לה...

אדמת לבנה היא, אמר אבא, אדמה פוריה ודשנה מאד.

לבה? מימי לא שמעתי את המלה הזאת.

אבא, אמרתי, כלום לא מאבני הבשנית השחורות הללו

נוצר עפר חום-כהה זה? הן פעם בארת לי, כי האבנים המתפוררות

על ידי מימי הנשמים הן העושות את העפר.

נכון, אמר אבא, ואך אבני הבשנית קשות הרבה מאבני

הגיר ועל כן אינן נמקות כל כך מהר במי הנשמים, וגם השמש

והרוח אינן יכולות לפוררן מהר. ואולם משמתפוררות אבני

הבשנית, הרי הן נותנות אדמה דשנה ופוריה.

אם כן, היו כל השדות האלה מכסים לפנים אבני בשנית

גדולות והן שנתנו את העפר החום-כהה הזה, אמרתי.

אדקת אך במקצת, ענני אבא, וכדי שתבין את הענין

בראוי אספר לך את תולדותיה של הבשנית. ואבא ספר:

בשנית זו, שאמה רוחה באן, שכנה פעם עמק עמק במעבה

האדמה. שם, במעבה האדמה, נחם גדול כל כך, שאין דבר וכל

לעמוד בפניו. בעפרת, הנמכת בכף, — וזכר אמה כיצד נתכה

בשעה שהכינוני לך את הסביבון בחגגה—בן נמכות כל האבנים
הנמצאות במעבה האדמה. בקלחת רותחת ומפפעת בן בטן
האדמה, ובאדים האלה, המרימים את מכסה הקלחת, כדי להתפרץ
החוצה, בן מנסים האדים והאבנים הנמכות לפרץ החוצה מעמקי
הארץ. ואולם איך יצאו? ועליהם רובצות שכבות של סלעים
בבדות וחזקות?

ישאו את הסלעים ממקומותיהם ויתפרצו החוצה! אמרתי
בהתרשנות. בתצחוק חלפה על פני אבא:
יודע אתה, מה עמק השכבות המגבחות על פני הקלחת
הרותחת שבבטן האדמה?.. במאה ושלשים קילומטר... בארץ
המסלה מתל-אביב לחיפה!

אם בן איך יצאו אלו האבנים? איך פרצו?
מחלות ומנהרות ישנן בשכבות האדמה והסלעים, המגבחות
על פני בטן האדמה, אמר אבא, בהן פורצות האבנים, ער שהן
מגיעות אל פני האדמה.

אם בן. היו בארץ-ישראל הריגועש ומהם יצאה הלבה
והציפה את כל הגליל המתתון. אבל היכן הב הריגועש ביום?
לא, בני, הריגועש, הרים היו רקים אש מתוך לוע כל
הימים, לא היו מעולם בארץ-ישראל. הלבה, שבסתה את הגליל
מתתתון, באה מתוך סדקים באדמה, מתוך הסדקים האלה פרצה
הלבה ונגרה בשענה נמסה על פני הארץ. וכשענה, הנקרשת
לאחר שנצטננה, בן נקרשה גם היא והיתה לסלעי בשגית ולאדמת-
לבה פוריה.

אבא נפנה לשיחה עם אחד הנוסעים באוטו ואני שקעתי
בהרהורים. מחשבה עלתה במחיי: ספרים מספרים ספורים מני
קדם, אך הניש ספרים שידעו לספר ספורים מימים קדומים כל כך

בָּאֵבֶן הַזֹּאת, הַשְׁחֹרָה, הַקּוֹדֶרֶת, הַדּוֹמָמָה? וְכִיּוֹם הַהוּא נִקְבְּעָה
הַחֲלָטָה בְּלִבִּי: לְאַסֵּף אֲבָנִים, לְהַסְתַּפֵּל בָּהֶן, לְהַקְשִׁיב לְאִשְׁרֵי
הַסְתַּפְּנָה מִיָּמִים קְדָמוֹנִים. הַחֲלָטָתִי וְגַם הוֹצָאתִי לַפֶּעַל: אֲסַפְתִּי
אֲבֵן בְּשָׁנִית זוֹ, שְׁאַתֶּם רוֹאִים פֹּה, וְשִׁמְתִּיהָ בְּמוֹנְדָתִי. בְּשִׁבְדָּקָה
אִמָּא אֶת מוֹנְדָתִי וּמִצָּאָה אֶת הָאֲבֵן, צִתְקָה. לְגַלְגּוֹ עָלַי גַּם הַבְּחוּרִים
בְּמִלּוֹן, בְּשִׁסְפָּרְתִּי לָהֶם עַל הָאֲבֵן וְתוֹלְדוֹתֶיהָ, אֵד אֲנִי לֹא שִׁמְתִּי
לִבִּי לְכָל אֵלֶּה. שְׁבוּעַ שְׁמִרְתִּי עַל הָאֲבֵן בְּטַבְרִיָּה, אַחֵר הַבְּאִתִּיהָ
הַבִּיתָה, הִיא תִּתֶּנָּה הַתַּחֲלָה לְכָל הָאֲסֵף הַזֶּה.

רוֹאִים אַתֶּם? אֲמַר אֲבִשְׁלוֹם בְּכֻלּוֹתָ אֶת סְפִירוֹ. קְרָאוּ, מַה
בְּפִתָק הַזֶּה שֶׁעַל גִּבִּי הָאֲבֵן. וּבְאַמְתִּי, בְּפִתָק שֶׁהִיא מְדַבֵּק לְאֲבֵן
הַזֶּה כְּתוּב לֵאמֹר: „בְּשָׁנִית, בְּדֶרֶךְ לְטַבְרִיָּה, גִּיסֵן פִּדִי.“
רוֹצֶה אִתָּה לְדַעַת עוֹד עַל אֲבָנִי גַעַשׁ וְכַדוּמָה, עֲשֵׂה

עֲבוּדָה ג'

(1) קְרָא בְּשַׁעַר עֶמֶק הַיַּרְדֵּן אֶת הַפָּרָק: שְׁבוּעִים בְּטַבְרִיָּה.

(2) קְרָא בְּשַׁעַר עֶמֶק יוֹרְעָאֵל אֶת הַפָּרָק: הַשִּׁיחָה עִם הַמְדִּירָה.

עֲבוּדָה ד'

תְּלַמְּדֶךָ אֵיפֹה נִמְצָא הַגָּלִיל הַתַּחְתּוֹן.

(1) גְּבֻלוֹ הַדְּרוּמִי שֶׁל הַגָּלִיל הַעֲלִיּוֹן הוּא גְּבֻלוֹ שֶׁל הַגָּלִיל

הַתַּחְתּוֹן. בְּעֲבוּדָה א' בְּשַׁעַר הַגָּלִיל הַעֲלִיּוֹן תִּמְצָא אוֹתוֹ.

(2) גְּבֻלוֹ הַמְּזֻרְחִי שֶׁל הַגָּלִיל הַתַּחְתּוֹן הוּא — *Plon*

(3) גְּבֻלוֹ הַמַּעֲרָבִי — *ה' 137*

(4) גְּבֻלוֹ הַדְּרוּמִי: עֶמֶק יוֹרְעָאֵל וְנַחַל חֲרוֹד, מַעְלָה הַקִּישוֹן.

(5) רֶשֶׁם בְּמַחְבְּרָתָךְ לְגֵאוֹגְרַפִּיָּה: גְּבֻלוֹת הַגָּלִיל הַתַּחְתּוֹן הֵם:

עֲבוּדָה ה'

רֶשֶׁם לָךְ אֶת מַפֶּת הַגָּלִיל הַתַּחְתּוֹן.

- (1) למד לך שם את גבולותיו.
- (2) לך שם את מפת הגליל המתחתון.
- (3) סמן בתוכה את קו הגבול של הבשנית לפי עבודה ב', סעיף 2 (בשער הגליל המתחתון).

עבודה ו'

- (1) מצא במפה שמי בקעות גדולות החתוכות את הרי הגליל המתחתון לרחבם בחלקם האמצעי. קרא בשמותיהן וך שם אותן במחברתך לגאוגרפיה.
- (2) בבקעה הדרומית עובר הכביש—לך שם במחברתך לגאוגרפיה.
- (3) אר הצפופית (מה שמה?) מסמנת המפה בסמנים מיוחדים. מה אתה למד מהם? באיזה חלק מחלקי ארצנו מרבה המפה בסמנים דומים לאלה?
- (4) הבקעה הצפופית פוריה מאד (שמה!). מר את ארבה ורחבה במקום הרחב ביותר.

שים אל לב!

קרא לבקעה הצפופית בקעת בית-נמופה, ולא עמק זבולון. הכול ביניה לבין שפלת עכו הדרומית, הנקראת כיום בשם הזה.

עבודה ז'

- (1) סמן את הבקעות: בקעת בית-רמון ובקעת בית-נמופה במפתך. שתיהן צורה כמעט סגולגלת להן.
- (2) למד: ההרים מסביב לער נצרת (הרי נצרת נקרא להם) יורדים אל בקעת בית-רמון, צפנית ממנה מתרומם עוד מור הרים, הנקרא הר הרעון. הר הרעון יורד אל בקעת — — משם מתרומם סבך הרים גדול. לך שם את שלשת המורים במפתך.

עבודה ח'

- (1) רשם במחברתך לגאוגרפיה: מהי תכונתה המיוחדת של בקעת בית-נטופה?
- (2) מהי סבת התהוות הבצות בבקעת בית-נטופה? חקר לדעת. אם מיטיב לעיין במפה תכל עליו העבודה.

פרק שני

הזרעים בדמעה

א

בתמים במפה

רבים הקנים על המפה, הצבעים, המעגלים, הנקודות, אף מכלם נעימים לעינינו הבתמים שעליה, מנגידוד להם באמצעים ובקצותיהם, ושמות יקרים מכל יקר חרותים בהם. שמות כפרים עבריים הם, שמות קבוצות וקבוצים, מושבים ומושבות, ועל פני הבתמים שבמפה, אלה שדות ישראל שבמולדת, עמלים אחים צעירים וזקנים. על בן יקרו לנו הבתמים האלה, מנגידוד שבהם והשמות.

לעתים יושב אתה, עינד נעוצה במפה ולבך מוצר על ההפסקות שבין הבתמים. שפתותיך תלחשנה אז תפלה, מי ימן וירבו הבתמים וירחב גבול ישראל על אדמת ישראל; מי ימן וקאה גאלה לשדות-הבור האלה והרי-השומה.

למראה הבתם הגדול המכסה את מפת הגליל הפתוח ירחב לבך, ואכן — סנחל בירה בדרום ועד כביש נצרת-מכרית בצפון, מהר תבור במערב עד לחוף ים כנרת במזרח ישתרעו

ביום שדות ישראל בגליל התחתון, ורק הגב המשוך מנגעת המורה
מנחה הוא המפסיק בין אדמת ישראל שבצמק והגליל התחתון.
מרחב גדול וברב אדמת-לבה פוריה, אדמת מורע חומה-בהה,
אוצרות חטה ושעורה. אכן, בתם זה שעל פני מפת הגליל התחתון,
מסמן את אדמת:

ב

בפרי הפלחים העברים

ובפרי היהודים שבחלקי הארץ האחרים כלום לא בפרי
פלחים הם?

לא. בפרי היהודים בשרון ובשפלה בפרי מטעים הם, אם
מטעי בעל — ברמי שקדים וגפנים, ואם מטעי-שלחין, בפרדסי
ההדרים למיניהם. האחד הוא הגליל התחתון, אשר במבוא כפריו
העברים לא יוריקו המטעים למיניהם. רק זעיר פה זעיר שם
תשתרענה חלקות אדמה נטועות זיתים ושקדים, גפנים וצריפרי
אחרים. ואולם רב פרנסתם של האברים היהודים בגליל התחתון
על הפלחה: על מורע התבואות.

בדינו נוציא לחמנו מן הארץ, אמרו החלוצים אשר עלו
להתישב בשדות הגליל התחתון לפני עשרות בשנים. לא באנשי
המטעים בשרון ובשפלה אשר יגדלו פרות תפארת לשלחם על
מים רבים לשנקים הגדולים, ואל מדינות הים עיניהם תלויות תמיד.
הבה נגדל בר להחיות אדם ובהמה ובמותר נקנה לנו את שאר
צרכינו מן העיר, מעשה ידי אחינו.

אמרו ועשו. אך לא במחרשת-עין פלחו את האדמה, באשר
יפלתה זה דורות הפלח הערבי. אף לא במגל קצרו את קצירם.

בְּאֲשֶׁר יַעֲשֶׂה זֶה. מִתְרִשּׁוֹת אֲרֻפִּיּוֹת הַכְּנִיסוּ לַכְּפָרִיָּהם, מִקְצֵרוֹת
וּמֵאֲלֻמוֹת, הַקּוֹצְרוֹת אֶת הַקָּמָה וּמֵאֲלֻמוֹת אוֹתָהּ, אֵף מְכֻנֶּת־דִּישׁ
הֵבִיאוּ לְדוֹשׁ בָּהּ אֶת תְּבוּאָתָם, אֶת זָבֵל רִפְתֵּיהֶם וְאֲרוּחֵיהֶם פָּגְרוּ
עַל פְּנֵי הַשְּׂדוֹת וְלֹא עֲשׂוּהוּ גְלִי אֲשַׁפֶּה וְלִכְלוֹךְ בְּכִפְרֵיהֶם, בְּאֲשֶׁר
יַעֲשׂוּ הַפְּלִחִים הַעֲרָבִים בְּכִפְרֵיהֶם. הֵם וּבָלוּ אֶת שְׂדוֹתֵיהֶם יָפָה
יָפָה לְהַפְרוֹתָם וּלְדִשָּׁנָם, לְמַדּוֹ יָדָם לְזָרַע בְּמַפְלֵת יָד, לְפֹגֵר אֶת
הַזְרָעִים בְּמִדָּה שָׁנָה עַל פְּנֵי כָל הַשָּׂדֶה, לְשָׁמֵר עַל מִסְפָּרָם שֶׁלֹּא
יִרְבֶּה וְלֹא יִפְתַּח מִן הַדְּרוֹשׁ.

ג

”לְמַטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתַּחֲוֶה מִיָּם”

שָׁנִים עָבְרוּ, שָׁנֹת עָמַל, סָבַל וְחֲרִיצוֹת נְטוּפָפוּ
גְבוּחֵיהֶם הַקּוֹפִים שֶׁל חֲלוּצֵי הַלֵּיל הַתַּחְתּוֹן, נִקְשׂוּ וַיִּדְּהֶם וַיִּשְׁנֹפוּ
פְּגִיהֶם מִחֶרֶב בְּקִיץ וּמִצָּנָה בְּקָר בַּחֲרֹף. הַשֹּׁמֵר הַעֵינָם לַעֲבוּדָה
וּמִרְגֵּי שָׁמֶשׁ אֲחֵרוֹנוֹת לוֹוֶם הַבִּיטָה מַעֲבוּדַת הַשָּׂדֶה לַעֲבוּדַת־הַבַּיִת,
לַעֲבוּדָה בְּחֶזֶק, בְּרִפְּת וּבְאֲרוּחָהּ.

עוֹד בְּנֶפֶס הַלֵּילָה פְּרוֹשׁוֹת עַל הָאָרֶץ וּכְבֹר הָאָפֶר הַעֲבָרִי
אוֹסֵר בְּחֻמֵּיתוֹ לָבֹאת לַשָּׂדֶה. קָצֵר הַיּוֹם מִהַדְּבִיק אֶת הַעֲבוּדָה
הַרְבֵּה הַמַּטְלָה עָלָיו וְהִרְהוּ מוֹסִיף מִן הַלֵּילָה עַל הַיּוֹם. מִי יוֹדֵעַ
מָה יֵאָרֵעַ מָחָר? הֵן עֹנֶת הַגְּשָׁמִים הַגִּיעָה, וְהוּא עֲדוֹן לֹא שָׁכַח אֶת
אֲשֶׁר קָרְהוּ בַּשָּׁנָה שָׁעֲבָרָה. הֵן רַק בְּאֲשֶׁר אֲחֵר לְחַרֵּשׁ וּלְזָרַע עֲלֵמָה
שֶׁעוֹרְתוֹ דִּלָּה וְעוֹנוּמָה בַּשָּׁנָה הַהִיא. הַתַּחַעֲצֵל אֹו, הַיִּשָּׁב בְּחִבּוּק
יָדָיו? לֹא וְלֹא, בְּאֲשֶׁר הַשָּׂבִים זֶה שְׁנִים בֶּן הַשָּׂבִים קוֹם גַּם בַּשָּׁנָה
הַהִיא, אוֹלָם אֲרָבוֹת הַשָּׁמַיִם הַקְדִּימוּ לְהַפְתִּיחַ בַּשָּׁנָה הַהִיא. מִטָּרוֹת
עַז יָרְדוּ בְּחֶדֶשׁ כִּסְלוֹ, וְהוּא — עַל סֵף בֵּיתוֹ עָמַד וְהִבִּיט וַעֲיָנִיו רוֹאוֹת
וּכְלוֹת. יָדַע יָדַע: גְּשָׁמִים אֵלֶּה יַעֲשׂוּ אֶת אֲדָמָתוֹ הַכְּבֹדָה לַשְּׂדוֹת

טיט, שהתרישה בהם אסורה, כי באבן תקשה האדמה הכבדה
 לאחר התרישה במחרשה ארופית כבדה בעודה רטבה ממטר
 השמים, ולא תמן את יבולתה, לשוא חבה למים בהירים אחרים
 שבהם תעלה אדמתו קרום תיפה לתרישה, אף העלתה אדמתו קרום,
 אף יבשה, ושוב ירד עליה גשם, וכשזכה והגיע סוף סוף לתרישה
 ולזריעה כבר ירדו גשמים רבים, ולא הספיקו הגשמים שבאו אחר
 כך להרוות את קמתו ועלתה בלה וזעומה.

עמה, השנה, התאזר פח והקדים לצאת לעבודה, עוד השתר
 מלבין על ההרים וכבר הוא נועץ מחרשתו באדמה ומסמן את
 המלבן העומד להתרש. מאחוריו צועד בנו הלך וצעד לפנים וידיו
 מפורות את הזרע: זורע דוא, בצל העגלה יסעד האבר את
 לבו, מקצר הוא בסעדתו, עדין המלאכה מרבה, מסביבו משחירים
 המלבנים, אף עדין לא גמר את זריעת השעורה ולא התחיל עוד
 בזריעת החטה והריהו אין לעשות ועיניו לשמים, תיבוא היורה
 בנמנו? הורה את האדמה! הורטיבנה אף בשכבתה העליונה?
 וכבר היו שנים והיורה ירד בשעתו, אף דל היה ולא הרטיב את
 האדמה כי אם בשכבתה העליונה, תפחה הזרעים ונכטי, וכשגאו
 ימי החם וגשם לא היה, נשרפו האבים הצעירים, והכרחו האברים
 להפך את האדמה במחרשתם ולזרעה שנית.

ד

ב א ס פ ה ב י ב נ א ל

מי הם המסבים מסביב לשלחן בבית-הועד ביבנאל, אם
 המושבות בגליל התחתון? הללו שליחי כפר-מבור הם, הללו מסג'רה
 באו, מכל פנות הגליל התחתון נתאספו השליחים לדון במצבם
 ולטבם עצה.

„אחי,“ פתח ראש הועד למושבבות הנליל המתחמין: „בשעלינו
הנה דמינו פי במורע תבואות נמצא מחיתנו. הפלחה היתה כל
תקונתנו. שנים רבות עבדנו עבודה קשה ומפרכת, לא חסכנו מעמל
נפשנו. התנפננו על כל המכשולים, אך הנה נזכרנו לדעת, פי
לא על הלחם לבדו יחיה האדם. חמש שנות בצרת קשה עברו
עלינו, עיפו האדם והבהמה במושבותינו, ועתה נתאספנו כדי לדון
במצבנו ולטבם עצה, כי הגיעו מים עד נפש.

וראו, אחינו שבצמק יורעאל לא שמו כל מבטחם בפלחה:
הם הקימו רפתים ולולים למופת, ברמים נטעו ופרדסים, גגיר
ירקות עשו בתצורותיהם ועצי-פרי שונים. והיה בהעצר השמים ולא
יהיה מטר וישרות התבואה לא יעשו בר, ומצאו מחיתם מרפתיהם,
מלוליהם, מפרמיהם ומפרדסיהם.

הנה עבר החרף והשעורה לא עלתה, החטה אף היא יבולה
דל וזעום. מקננו הולך ודל מיום ליום. הנמפר את הבקר המעט
אשר רכשנו לנו בעמלנו?

ואם גם יבוא יורה ומלקוש בעתם ושנת ברכה תהיה לנו,
הן לא יכפיק המעט אשר נותיר משנת הברכה לשנות רזון אשר
תבואנה אחריה.

ואולם איך נעשה את משקנו מערב במשקי היהודים בעמק
יורעאל? איך מגדל פרה ברפת ומים אין לגדל לה תציר למאכל?
איך נטע פרדסי אשכוליות באדמתנו, אשר תסכן למטע פרדסים,
ובארות. אין באדמתנו?

„מכונת קדיחה נביא,“ החליטו כל המסבים. „ננסה לקחת
במושבה אחת, ננסה בשאר המושבות, אולי נמצא מים.“

ה מַעֲנֵי הַיְשׁוּעָה

ואולם מכונת-קדחתה גדולה, אשר מעמיק לקדחה, מאין תמצא לאפרי ובגנאל? ודמי תקדחתה יקרים הם, ותאפרים שקועים בחיובות? מעבר לים, במרחקים, יושב בגמין רוטשילד תגון, וידיד הפפרים העברים שבארץ-ישראל, ומן האיש מאד וענה ואד מחשבה אחת תגון בלבד: כיצד אנדיל את הפפרים העברים שבארץ-ישראל, איך אעזר לאנשים אשר הושבתי על האדמה? ויום יום ישאל האיש על תבצות בחדרה אם יבשו ועל פרמי וברון-יעקב אם נשאו פרי, על היכול ביבנאל ובכפר-תבור, ומשגודעה לו תחלתם של אנשי הגליל צנה לשלח מכונת-קדחתה, למען נסות אם ימצאו מים במעמקי האדמה.

והמכונה הגיעה, לקול הלמות המכונה יהלם לבם של בני יבנאל ושאר הפפרים העברים בגליל המתתון: תמצאו מים לאדם ולבהמה במעמקי אדמתנו? הנזכה לשאב מים בששון ממעינותינו? ונערים עברים בכל ארץ-ישראל קוראים יום יום בעתון ועיניהם תועות, מבקשות לדעת: תמצאו מעיני הישועה אם און? וילדי יבנאל אד על אחת יחלמו: על זרמי מים העולים ממעמקי הארץ ומשקים את האדמה.

ויבבר הגיע המקדח לעמק של ששים מטרים ומים עדן איו... ויבבר הגיע לעמק של שבעים מטרים ומים און.

תעמיקו! קדחו! מבקשים אפרי הגליל המתתון, ובאחד הימים, אפרי יבנאל מפזרים בשדותיהם ובתצורותיהם, וקול נשמע במושבה: נמצאו מים!... מסביב למקום הקדחתה נדחק קהל, מפי הצנור זורמים מים ופים ומתוקים, בשפע ובלי הפסק, דומעות עיני תוקנים משמחה, תולדים ממלאים תפניהם מים ושותים.

ובדוים, אשר חנו על שפת הנהר בקרבת המושבה ואשר
הספינו להביא את מימיהם מפרחקים, עמדו ותמהו: מים בנחל מאין?
כן, היהודים תקורחים הם אשר העלו מים מבטן האדמה.
ובארה של יבנאל שופעת מים בשפע. עוד מעט ושדותיה
יעטו עצים רעננים וירקים, ושמיחי חציר יקיפו את המושבה
לתחיות פרה ברפת ופרד בארנה.

ותמקדח? נורר הוא, עוד מעט ויעמיק גם בשדות כפר-
תבור, סגירה ושאר המושבות שבגליל התחתון וזמעינות הישועה
ישאב כל עובר מים בששון.

עבודה ט

(1) וכה תכתב במחברתך לגאוגרפיה: אברי הגליל התחתון
לא יכלו להתקדם על הפלחה בלבדה מסבות אלו: (א) — וגם

(2) מונה חטה עולה באפן ממצע לא

" " " " " " " " " " " "

וכמה עולה רוטל קמח אוסטרלי?

(3) אתה רוצה להתישב בשתגל, הלא? מה נאה לך יותר:
משק נטיעות, פלחה או משק מערב? ענה בקצור במחברתך
לגאוגרפיה.

פרק שלישי

מכתב קטן ויומן ישן

א

כפר-תבור, פסח תרצ"ג.

לכבוד המורה גברי אלי,

במכתבי זה אני שולח לך דפים אחרים מיומני באשר
בקשתי. הדפים הצהיבו מרב ימים. אמנם מאז כתבתים כבר

עברו למעלה מעשרים שנה. נער צעיר הייתי בכתבי אותם ועמה.
 אם גם לא זמנתי עדו, הרי כבר הלכין שערי מעבדה ומיניעה.
 אני מתיר לך להדפיס קטעים מיזמני בספרך לילדים. וראו
 תלדים ביצד חיו חלוצי הנליל התחתון בימים ההם. וראו את
 סבלם ואת קשי חיהם, בנדאי ולמדו דברמה מיזמני, לכל
 הפחות — לרשם בעצמם שורות אחדות ביומן מדי יום ביומו,
 כשיגדלו ויקראו ביומניהם ישמחו באשר שמחתני אני בימים האלה
 כשישבתני לקרא בדפים הצהובים האלה.
 ושלום לך ולביתך ומועדים לשמחה.

וירדך

שמעון.

ב

מיזמנו של שמעון איש כפר-תבור

יום א' (תמאריך מטשטש) תרס"ח

ושוב קרה אותו מקרה מצוי. הפעם חזר האבר אברהם
 מן השדה והוא ערם מבגד. לא תרחק מן המושבה עכבוהו
 חמשה פרשים, בננו אליו את רוביהם וצוהו לפשט את בגדיו.
 האנשים אף לא כסו את פניהם במטפחותיהם. האבר הפיר את
 כלם. ורע אותם בשמותיהם: מן הצבחים הם, שכנינו הבדוים,
 החונים לרגלי התבור ממערב למושבתנו. ביניהם היה גם השיד
 אחמד, ראש ומנהיגם. מי יאמר להם מה תעשה? אמר אברהם
 ובקש מאת אבא מעיל ישן. כי המעיל אשר נשדד ממנו היה
 מעילו היחיד.

„טוב שלא לקחו הצבחים את הבגמות“, אמרו הפל במושבה.
 ואמנם בן, הן הם השליטים בכל הסביבה והפל וראים מפניהם.

המושבה היתה הבקר במרקחה: מארתו של שכנינו נגנב
זוג בהמות. אנשים נכנסו ויצאו מן הארנה, בדקו את המנעול
של פשפש החצר, את הדלת לארנה, ניששו את העקבות ושערו
השערות בדבר הגנבה. במקביל הארנה עמד בעל הגנבה חור
ועצוב, הוא לא הוציא הגה מפיו.

בשעת שעור התנ"ך לשכנו כלנו הילדים עצובים ונדבאים,
ואפילו הספור על שאל בעיני-דור לא משה את לבנו. המורה
שוחח אתנו על המקרה. לאחר השיחה הונח לי קצת מרגזי
ומעצבי. כמה בודדים אנו בכתנו הקטן והנדה פה, בגליל
המתחזק. ממצרב צבחים, ממזרח - מוגרבים, והאנשים גזולים
זה מזה, עושקים איש את רעהו ואין אימת הממשלה עליהם.
ואל מי נפנה אנחנו בצר לנו?

הגה החליט ועד המושבה לקחת את עבודת השמירה מידי
הצבחים ולמסרה למוגרבים, שכנינו ממזרח, ההוטב לנו מאז?
הן גלוי וידוע לכלנו כי השומר המוגרבי היה עם הנגבים בעצה
אחת. את רכושנו ונפשותינו אנו מקידיים בידי אנשים זרים לנו.
כל הלילה לא עצמתי עין: מי יתן לנו שומרים עברים,
בחורים עזים ואמיצים, שיגיעו ללמד את שכנינו בסביבה, כי לא
יגלה כל הפוגע בנו.

זה ימים רבים לא רשמתי מאומה ביומני. ואיך יכלתי
לעשות זאת ועל מושבותנו עברו ימים נוראים. עתה הונח לנו
ועל בן ארשם את כל אשר קרנו בימים האלה: במושבתנו נפלה
קטטה. בקטטה נפגעו יהודי וערבי. ידענו כי לא נגלה בעין פצע

הערבי, אף כי בידו ערבי אחר נפצע. היינו מלאים דאגה. ואכן
אשר יגורנו בא לנו. עברו ימים אחרים ולמושבתנו פרץ המון
שודדים מזינים. ירו לבתינו, רעשו, המו והחרישו אוננים. ואנחנו
מועמים ומה פהנו לעמת המון שודדים מזינים בנשק? ואולם אף
הגיעה השמועה אל המושבות הסמוכות מיד נקבצו וקאו אלינו
האמיצים והצעירים לעזרתנו. בראש ובראשונה באו פועלי סג'רה
ואתם שומר עברי צעיר משומרי סג'רה תיהודים. הוא היה המפקד.
ישב בבית הספר ונהל את ההגנה על מושבתנו. עברו שבועות.
כל הזמן לא נתן לנו מנוח, ואף על פי כן לא נכלו השודדים
לנו. עתה אנו חיים בשלום ובשלוה. במושבתנו חוננים שומרים
עברים, חברי אגדת "השומר". עתה רוח לנו.

מה אהבתי את השומרים שלנו. מה אמיצים הם ומה
גבורים הם. עתה יודעים גם הצבחים גם המוגרבים, כי הפוגע
בנו לא ינקה. באשר יבואו שומרינו אל מחנה הצבחים או אל
כפרי המוגרבים יקבלום בקבוד וגם אל האפרים בשדות לא יקרבו
בכונה רעה.

קשה עבודתו של השומר וסכנה רבה בה.
אף ינמו צללי ערב יעזבו השומרים "התילים" את המושבה.
לפי מתמלא קנאה למראה סוסותיהם האבירות, העדויות קשומים
יותר מפוסתו של השיד אהמד. מה יפה וישיבתם על סוסיהם.
עטופים בעביזיהם הם יושבים וקופים על סוסיהם, ועל כתפיהם
רוביהם.

עתה, בלילות הירח, בשעות מקדמות של הלילה, יעלה מן
הגרון קולו של שומר הגרון. מה ערבה ומה נוגה שירתו:
שומר לא ינום, שומר לא יישן,
לא ינום ולא יישן שומר ושראל.

התדע?

מי הגדיל את כבוד ישראל בעיני גוים נודדים בגליל
תמתתיו, בשדות השרון וכרמי השפלה?
מי שמר את קמתו של האפר העברי מרגל בהמה?
מי שמר את גרנו של האפר העברי מיד שוסים?
מי נטר את דרמיו בלילות חשך?
מי עלה בחליון לפני המחנה על אדמת ישראל בעמק
יזרעאל ובמקומות אחרים?
מי?

השומר העברי בארץ-ישראל!

פרק רביעי

אשר מתו על קדוש כבוד ישראל

גם כיום תשמע על גוים שגזוק עובד האדמה העברי
בארץ-ישראל, אם מרגל בהמה, אשר העלה רועה בער על אדמה
חרושה וזרועה, ואם מיד אנשים ודים, השולחים ידם בעמל אחרים
ושוסים את יגיע כפיו. ואולם אף טפה מן תים הוא כל אשר
תשמע כיום לעמת מה שהיה לפנינו. הפקר היה רכושו של איש
האדמה והפקר גם חיו. מחמתם של נודדים אנשי מדבר ומסנגים
גדלדלה הארץ, וכאיום בודדים קטנים עמדו בפרי היהודים בתוך
הסביבה החומקת והגוזלת.

רק מי שידע להטיל אימה היה בטוח במקצת ברכושו.
והאזרים היהודים המעטים מה הם כי יפתחו מסגניהם? על בן
היו הם ועמלם הפקר, עד... עד כי נתאגדו בגליל תמתתיו

האמצעים והעזים שבין בחורי ישראל לאגודה אחת — הלא היא "אגודת-השומר", אשר שמה לה למטרה להקים את כבוד ישראל וללמד את הנוער והתחמקן, כי לא ינקו כל הנוגע ביהודי וברכושו. בבתי-הקברות שבכפרי היהודים בגליל התחתון, בעמק יזרעאל, בשרון ובשפלה תדומנה על קברותיהם של עשרות השומרים מצבות אבן אלמות. לא עמודי תפארת הן מצבות השומרים אשר מתו על קדוש כבוד ישראל, ואולם זכרון גאון מהן קשור בלבנו לבחורי ישראל אלה, העזים והנבזים, אשר קמו למגן לחיי אחיהם, העמלים בשדות ישראל, אשר באו לשומר על גרנו ובהקמתו של העובד היהודי בארץ-ישראל ואשר הפרו בדמם את שממות המולדת.

בגלילות חשד ואפלה, בגשם וסערה, נפלו אחינו בחירינו חללים על משמרת עמם ומולדתם. מנשרים קלו ומאכזות גברו, יתגדל ויתקדש זכרם לעד.

עבודת י'

(1) מן הפרק החמישי תלמד משהו על התבור. קרא אותו בעיון ורשם במחברתך לגאוגרפיה במשפטים קצרים את אשר למדת. בטרם תקרא עשה זאת:

(2) מצא את התבור במפה ואת גבעת המורה. ראה, מה גבהו ומה גבה הגבעה. באיזה צד מהרי הגליל התחתון הוא נמצא? איזה כפר יהודי שוכן לרגליו?

פֶּרֶק חֲמִישִׁי לְהֵרֵב זֶר

(מספרי תנחום)

עֲפִים מְהִלֵּכֶת הַיּוֹם מִשְׁכְּנוֹ בְּרַבְּנוֹ לְאַמְנוֹ בְּמוֹרֵד הַגִּבְעָה.
הִיָּתָה שְׁעַת דְּמִדּוּמִים. מִקְרָנִי הַשָּׁמֶשׁ הֶאֱתֵרֶנּוּ הָאָדָם הַמְּבוֹר
וְהַעֲנָה אֲשֶׁר עַל רֹאשׁוֹ נִדְּלָקָה וְהֵאִירָה בְּאֵשׁ אֲדָמָה לֹחֶטֶט.
הַמְּבוֹר דָּמָה לְהֶרְגָעֵשׁ, שְׂרָאשׁוֹ שׁוֹלַח לְהַבּוֹת לְעַמֶּת הַשָּׁמַיִם.

”הֵר עֵגֶל זֶה גִּזּוֹל אֶת מְנוּחָתִי. מִדִּי אֶעֱבֹר עָלָיו וְקָרָא אֵלַי,
יִרְמִי...” אֲמָרְתִּי נִרְגָּשׁ לְתַנְחוּם, ”לְעַמֹּד בְּרֹאשׁ הַמְּבוֹר וּלְהַשְׁקִיף
מֵעָלָיו עַל הָאָרֶץ — זֶהוּ חֲלוּמִי כָּל הַיָּמִים.”

”אֵף אֲנִי בְּחֲלוּמִי.” עָנָה תַּנְחוּם וְחִידָה. ”מִשְׁכְּרָאִי אֶת הַמְּבוֹר
בְּפֶעַם הָרִאשׁוֹנָה נִקְשְׁרָה בְּפֶשֶׁי בּוֹ. וּמֵאֲזַ בְּמַעַט נִרְאָה לִפְנֵי הַמְּבוֹר
מִרְחוּק, וְאֲנִי בִשְׂדֵה אֵז בְּדֶרֶךְ, מִיָּד עֵינֵי נִצְמְדוֹת אֵלָיו.

אֶעֱלֶה נָא בְּהֵר הָעֵגֶל וְהִנֵּפָה הִנֵּה, הַעוֹמֵד בְּחִלוּץ לְפָתֵר גִּי
הַגִּלּוֹל הַמִּתְחַתֵּן, הִיָּתִי מְדַבֵּר אֶל לְבִי. וְאוֹלָם אֵיךְ יִכְלֹתִי לַעֲשׂוֹת
זֹאת? הֵן לֹא יַעֲזֹב פּוֹעֵל חֶקְלָאִי אֶת עֲבוֹדָתוֹ וְיֵצֵא לְטִיּוֹל-
שְׁעִשׁוּעִים?

הַשָּׁמֶשׁ הַעוֹלָה מִפְּנֵה אֶת רֹאשֵׁי הָהָרִים, וְלִמְטָה בְּעַמֶּק אֲנוּ
חוֹרְשִׁים. רַעֲנָנִים צוֹעֲדִים חֲבֵרֵי אַחֵר הַמִּתְרַשֶּׁה, וְאֲנִי מִפְּגֵר.
הַמְּבוֹר... מִתְרַשֵּׁי נְעוּצָה בְּאֲדָמָה, הַבְּהֵמִית עוֹמְדוֹת לְפָנֶיהָ, וְאֲנִי
כַחֲלוֹם... מְבַטֵּי נְעוּצִים בְּהַמְּבוֹר.

מִשְׁבְּלוֹ עָצִי הַתְּסָקָה בְּדִיר הַחֵלֶט בְּקִבּוּצָה לְשַׁלַּח עֲגֻלָּה
וּשְׂגִי אֲנִשִּׁים לְהִבִּיאַ עָצִי הַתְּסָקָה מִדְּבָרְתָּ. דְּבָרְתָּ זֶה, דְּבוּרָה בְּפִי
תּוֹשֵׁבִית הָעֲרָבִים, הַשּׁוֹכֵנֶת לְרִגְלֵי הַמְּבוֹר מִעֲרִבִית-צְפוֹנִית, הִיָּתָה
יְדוּעָה בְּיָמִים הָהֵם לְפּוֹעֲלֵי מִרְחָבָהּ וּלְתַלְעֲדָשִׁים, בְּעַמֶּק יוֹרְעָאֵל,
בְּעֲצִים שֶׁהָיוּ קוֹנִים מִמֶּנָּה בְּכֶסֶף מְלֵא. הַפְּלָחִים הָעֲרָבִים הָיוּ

קוצצים את העצים ממדרונות התבור או מהרי נצרת המכסים
שיחים וצציר, לצרכי עצמם או למכירה.
מי ומי החולכים?

המבין ובו, כי אחד מן השנים הייתי אנכי.
לפני המלחמה העולמית היה התבור מיער הרבה יותר
מאשר היום. רבות שמעתי מחברי על השיחים ועל צציר-הבר,
המכסים את מדרונותיו היזרדים וקופים לעמק ורעאל. אף נכנסנו
לכפר הערבי, וחברי נכנס במושא ומתן ארץ עם מקריו הפלחים.
יצאתי מן הכפר להתבונן בתבור מקרוב... רק להציץ... כך חשבתי.
התבולת אשר עטפה את ההר ואת ראשו, השיחים אשר
הקיפוני מכל עבר, ציוץ הצפרים ורחש העלים אשר נעו ברוח
הבקר הקלה, השרו עלי רוח חג, רוח שמחה ועליצות, נאני עולה...
חמש מאות וששים מטר נכחו של התבור מעל לפני הים
התיכון, בארבע מאות ושמנים מטר נבחו מעל לסביבתו, וממני
נבחה בפתו העגלה והיפה בארבע מאות מטר לכל היותר, ואף
על פי בן נמשכה עליתי בו שעות רבות. ישבתי בצל חרובה
אחת ושקעתי בזכרונות מני קדם:

לכפר דבורה הנביאה היה בעיני הכפר דברת, ובעיני רוחי
ראיתי את גבורי ישראל הנותרים למלחמה בסיסרא. שקעתי
בהרהורי ומלבי נשפח-חברי, העגלה, העצים, הכל.
לעת הצהרים עמדתי לפני שער המנזר שבראש התבור.
מימיני ומשמאלי השתרעו פרמי הגפנים וחרשות העצים, אשר
נמנו הנזירים החרוצים על גב ההר. התבור אדמת גיר הוא
וניפים טרשי הגיר לגפו, ועל בן יפו נפניהם של הנזירים ברה.
בחולם עברתי את כל הנב לארבו, ומשהגעתי לקצהו נגלה לעיני
כל המראה היפה, הנשקף לעין הצופה מראש התבור:

מִצָּפוֹן הַתְּנַשְׁאוֹ הָרִי הַגָּלִיל הַעֲלִיּוֹן הַגְּבוּהִים, וּמִרְחוֹק קָרָא
 אֵלַי רֹאשׁ הַכֶּסֶף שֶׁלְחַרְמוֹן. לְרִגְלֵי הַשְּׂתָרֵעַ עָמַק יוֹרְעָאֵל. לִשְׁטִית
 מִגֵּן דְּמָה הַעֲמָק בְּעֵינַי, עֲנָה קִלָּה בְּמִרְוֵי הַשָּׁמַיִם הַצִּלָּה עַל
 שְׂדֵה אֶחָד, מִגֵּד, לְרִגְלֵי הַגִּלְבֵּעַ, וְהַכְתִּימָה אֶת הַשְּׁטִית הַחוּם
 בְּכַתֵּם בָּהֶּה. בְּמוֹרֶת טְבִלָּה עֵינִי בְּבִגְדֵי הַמִּסְתַּמֶּרֶת בֵּין הָרִים
 וּמִמְעַרְב נִגְלָה לְעֵינִי הַפְּרָמֶל, שֶׁהַשְּׁחִיר בְּמִרְחָקִים מְרַב שִׁחִיו וְעֵצִיו.
 רוּחַ יָם צוֹנְנֶת שְׁלֹאֲחֵר הַצִּהָרִים הָעִירִתְנִי מִחִלּוּמוֹתַי. הַרוּחוֹת
 בְּרֹאשׁ הַתְּבֹרֶת פְּעָמִים עֲזוֹת הֵן וְצוֹנְנוֹת גַּם בִּימּוֹת הַחֲמָה. נַעֲצִמִי
 עֵינִי בְּנִבְעֵת הַמוֹרָה שֶׁמִּדְרוֹם לַתְּבֹרֶת, וּבִבֵּית הַלָּבֶן הַקָּטָן, קָבְרוּ
 שָׁל אֶחָד קְדוֹשׁ מִן הַמַּסְלָמִים, הַמִּתְנַסֵּס בְּרֹאשָׁהּ. שְׁחוּרָה הִיא
 הַנִּבְעָה מֵאֲבְגֵי-הַבְּשָׁנִית הַמְכֻסּוֹת אוֹתָהּ וּלְעֻמָּתָה יְבִחִיק הַתְּבֹרֶת
 בְּלִבָּנֶת הַגִּיר. מִי יוֹדֵעַ, חֲשַׁבְתִּי בְּלִבִּי, אִם לֹא הִיא הִיא אֲשֶׁר
 יָרְתָה בְיָמִים קְדוּמִים פְּצָצוֹת שֶׁל לֵבָה וְתַכְסֵּם אֶת סְבִיבוֹתֶיהָ בְּאֲבָגֵי-
 בְּשָׁנִית שְׁחוּרוֹת, וּמִי יוֹדֵעַ אִם לֹא עַל שׁוֹם כֶּךָ קָרְאוּהָ אֲבוֹתֵינוּ
 גְּבֻעַת הַמוֹרָה.

כָּבֵד יְרֵד הַיּוֹם. מִסְבִּיבֵי הָאָדָם הַכֵּל בְּאָדָם אֲרֻנְמָן...
 הַבִּינּוֹתִי כִּי הִרְעִיתִי מְאֹד לַעֲשׂוֹת בְּעֻבִּי אֶת חֲבֵרִי לְבִדּוֹ עִם
 סָטָן הַעֲצִים הַקְּבֵד, חֲבֵרִי בַקְּבוּצָה יִדְאֵנוּ לִי. מִהֲרַמִּי לָרֶדֶת
 בְּמִדְרוֹנוֹ הַקּוֹף שֶׁל הַתְּבֹרֶת בְּמוֹרֶת, לְכַפֵּר תְּבֹרֶת הַיְּהוּדִי: קוֹיָתִי
 לְמִצָּא עֲנָלָה הַהוֹלֶכֶת לְמִרְחָבָהּ וְאֶנִּיעַ, לְכָל הַפְּחוֹת, לְמִחְרַת
 אֵל חֲבֵרִי.

הַלִּילָה פָּרַשׁ אֶת בְּנִפְיוֹ עַל הָאָרֶץ וְאֵנִי קוֹפֵץ וּמְדַלֵּג מֵאֲבָן
 לְאֲבָן, מִחֲלִיק בִּישִׁיבָה בְּמִדְרוֹנוֹ הַקּוֹף שֶׁל הָהָר. בְּיָדִים שְׂרוּטוֹת
 וּבִבְגָדִים קְרוּעִים הַנֹּעֲמִי... לֹא לְכַפֵּר תְּבֹרֶת, אֲלֵא לְאַהֲלִיָּהֶם הַקּוֹדְרִים
 שֶׁל הַצִּבְחִים, הַחוֹנִיִּם לְרִגְלֵי הַתְּבֹרֶת בְּמוֹרֶת. הִתְהַוּ זֶה לִינִתִּי
 הַרְאֵשׁוֹנָה בְּאֶהְלֵי בְדוּיִם.

שים אל לב!

ארץ הנקעות של הגליל המתחמון, היורדת אל מעלה הקישון, ומורדותיו הקופים של הגליל המתחמון — ארץ חרשי עצים ושיחים הן, חלק מהחרשים האלה נגאל מידי פחמים ורועים בוערים, אשר הרבו להשתית את העצים ולבער אחריהם, על ידי

הקרן הקיימת לישראל.

עבודה י"א

למען תדע משהו על החרשים בקרי הגליל קרא פרק שני בשער הגליל העליון.

עבודת סבום וחזרה לגליל העליון והמתחמון

1) קרא כל מה שרשמת במחברתך לגאוגרפיה, מסן.

2) בחן את עצמך לפי המלון הזה:

ארץ הבשנית (בארץ-ישראל המערבית והמזרחית), אבגי פריץ, בית-הכר, בקעת בית-רמון, בקעת בית-נמזפה, ג'רמק, גפת, גבעת המזרה, דרוזים, הר תבור, "השומר", וית, וית שמן, חרשים, "חלקה", יעור, יוסף טרומפלדור, י"א באדר תר"פ, יבנאל, כפר-תבור, ל"ג בעמר, לבה, מעינות בגליל (באפרים, ביהודה), מסיק, מירון, נצרת, סג'רה, עולים ראשונים, פקיעין, פלחה, צפת, רשב"י (רבי שמעון בר יוחאי), שירה, שמן בתית, תל-חי, תרען.

3) חרי לפניה רשימת הישובים העברים בגליל על חלקי אדמתם ומספר נפשותיהם. וזאת תעשה:

א) מצא מה מדת האדמה, הנמצאת בידי היהודים בגליל המתחמון, בגליל העליון. ערך דיאגרמה והשווה שני הסכומים שנקבלת. אם למדת כבר על נוספים אחדים בארץ עשה:

(ב) השנה את מדת האדמה, הנמצאת בידי היהודים בגליל
 (העליון והתחתון) למדת האדמה הנמצאת בידי היהודים בעמק
 יזרעאל, בעמק הירדן וכו' וכו'. ערך דיאגרמה.
 (ג) מצא מה מספר היהודים, היושבים בכפרים בגליל העליון
 ובגליל התחתון. השנה.

רשימת הישובים העבריים בגליל העליון

שם המושבה	מספר נפשותיה	מדתה בדונמים	שנת הנסדה
אגלת-השחר	103	4000	תרע"ז
מחנים	—	2600	תרנ"ט
מחולה	195	4100	תרנ"ו
עין-זיתים	—	3300	תר"ן
ראש-פנה	131	22000	תרמ"ב
תל-חי (וכפר-גלעד)	103	3300	תרע"ז
פקיעין			

רשימת הישובים העבריים בגליל התחתון

שם המושבה	מספר נפשותיה	מדתה בדונמים	שנת הנסדה
בית-גן	134	1700	תרס"ד
יבנאל	450	15000	תרס"ב
כפר-חטין	—	3500	תרפ"ד
כפר-מבור	330	11500	תרס"ב
מצפה	70	2400	תרע"ב
סנירה	163	7700	תר"ס
פוריה			
שרונה			

THE STATE OF NEW YORK
IN SENATE
JANUARY 1, 1892.
REPORT
OF THE
COMMISSIONER OF THE LAND OFFICE
IN RESPONSE TO A RESOLUTION
PASSED BY THE SENATE
MAY 1, 1891.

ALBANY:
PUBLISHED BY
THE STATE OF NEW YORK
PRINTING OFFICE,
1892.

THE STATE OF NEW YORK
IN SENATE
JANUARY 1, 1892.
REPORT
OF THE
COMMISSIONER OF THE LAND OFFICE
IN RESPONSE TO A RESOLUTION
PASSED BY THE SENATE
MAY 1, 1891.

ALBANY:
PUBLISHED BY
THE STATE OF NEW YORK
PRINTING OFFICE,
1892.

שַׁעַר שְׁבִיעִי

עַמֶּק יִזְרְעֵאל — אֶרֶץ זֵבֶת חֶלֶב, אֶרֶץ לִילִים וְגִבֵּי-
יָרֵק, אֶרֶץ שְׂדוֹת שָׁמַיִם, נַחֲלֹתָהּ הַגְּדוֹלָה שֶׁל
הַקָּרֶן הַקִּיּוֹמָה לְיִשְׂרָאֵל

שְׁמֵי שָׁמַיִם

הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמֵי שָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמֵי שָׁמַיִם
הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמֵי שָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמֵי שָׁמַיִם
הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמֵי שָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמֵי שָׁמַיִם

ש י ם א ל ל ב !

המאה מריה לתינוק בבית, לבן קר משיב נפש ביום קוץ חם.
צנצנת חלב מפסטר, קקאו חם, מתוק וטעים ביום חרף קר, גבינה
שמנה, גבינה בחושה, גבינת פכשים — מאין?
איוותי החברה, הגדולה ביותר בארץ, המספקת לנו כל
אלה? "תנובה"!

ומאין ל"תנובה" רב החלב לחמאה, לגבינה, ללبن וכיו?
ארץ זבת חלב ודבש?

ת ל מ ד ד

ע ב ו ר ה א'

(1) בשנת תרצ"ב שלמה "תנובה" לכל המשקים היתורים
בארץ-ישראל, המוצרים את תנובת הרפת על גדה כ-42.000 לא"י
במחיר חלב. בשלשה רבעים מהן שלמה למשקי עמק יזרעאל.
כמה שלמה למשקי עמק יזרעאל?

(2) בשנת תרצ"ב מכרה "תנובה" בחלב ובתוצרת חלב
בארבעה מיליון ורבע המיליון ליטרים חלב. לפי סעיף 1 תוכל
לערך את דיאגרמת החלב ב"תנובה" בשנה ההיא. הגדול חלקו
של עמק יזרעאל בכר החלב של "תנובה"?

שים אל לב: אין משק מוכר את כל תנובת רפתו, הוא
משאיר חלק ממנה לצרכי העובדים בו.

התדע? ביצה גדולה ומריה, ירקות משבחים בכל עונות
השנה—מתוצרת מי? ומאין ל"תנובה" רב אלה?

ת ל מ ד ד

ע ב ו ר ה ב'

בשנת תרצ"ב שלמה "תנובה" לכל המשקים במחיר ביצים,
ירקות, עופות ופרות כ-38.000 לא"י. עשרים אלף מהן שלמה

למשקי עמק יזרעאל. ערף דיאגנרסה ומצא על פיה מה גדול חלקו
של עמק יזרעאל באלה.

עבודה ג'

תלמוד איפה נמצא עמק יזרעאל ומה צורתו.

(1) עין במפה ומצא את העמק הגדול ביותר בארץ. החותך
את כל הקר לרחבו. מצאת?

(2) מה הם גבולות העמק הנה? רשם במחברתך לגאוגרפיה.

(3) נסה לרשם את גבולות עמק יזרעאל בקוים ישרים. איזו

צורה קבלת? גור את הצורה. הודעה לה צורתו של עמק יזרעאל?

(4) הכן לה את מפת העמק. עשה זאת פעמים אחדות.

את המפה הטובה ביותר הדבק במחברתך לגאוגרפיה.

עבודה ד'

(1) תסע את אצבעך על פני עמק יזרעאל. בחיפה תחל

ובבית שאן תעמד. עשית? דרך איזה פתח נכנסת לעמק? באיזה
פתח יצאת?

(2) רשם במחברתך לגאוגרפיה: (א) צורת עמק יזרעאל —

(ב) לעמק פתחים — (קרא בשם הפתחים וצין באיזה צד הם
נמצאים).

(3) ראה מי משמש ביום במסדרון הגדול: "בשאי נוסע

למכר ¹⁰³ אני מכר לזכר את עמק יזרעאל. בשאי נוסע ל ¹⁰³
ועוד? ודע:

במסדרון המשמש מעבר לכל דירי הבית ובו הם עוברים

מחדר לחדר ומדירה לדירה, בן שמש העמק מעבר לשירות של

סוחרים וגם לחילות העמים ולמחנותיהם בדרךם לבש את ארץ-

ישראל וארצות סמוכות לה. משהו תלמוד בענין זה

עבודת ה'

(1) קרא בפרק ד' בספר שופטים ורשם במחברתך לגאוגרפיה מה למדת.

(2) קרא בפרקים ו', ז' בספר שופטים ורשם במחברתך לגאוגרפיה מה למדת.

(3) אילו מקומות ידועים לך נזכרו בפרקים שקראת?

ס פ ר ה ע מ ק

כתבוהו דן ואיתן לאחר תיורם בעמק יזרעאל עם דודם שלמה

פרק ראשון

ב ס פ ר ה ע מ ק

ואיפה נמצאות הדיאגרמות הישועים העבריים בעמק.
את הדיאגרמות תוכל אתה להכין לה. עשה אפוא

עבודת ו'

(1) בסוף שנת תרצ" — היו בידי הקרן הקנימת לישראל בכל ארץ-ישראל — דונמים אחדים. מהם בעמק יזרעאל —

(2) מדתו של כל עמק יזרעאל — דונמים. מהם — דונם בידי הקרן הקנימת לישראל.

(3) הבה את הדיאגרמות הללו והדביקן במחברתך לגאוגרפיה.

מה אתה למד מן הדיאגרמות? צנה במלים קצרות במחברתך לגאוגרפיה.

ע ב ו ד ה ו'

- תעזר לך לכתב את סוף הפרק הראשון בספר העמק: איפה נמצאים הישובים העבריים בעמק יזרעאל.
- (1) לישובים רבים שנחלזתיהם רצופות וקרובות זו לזו אנו קוראים גוש. בקש במפה ומצא: (א) כמה גושים של אדמת יהודים בעמק יזרעאל? (ב) איפה נמצא כל אחד ואחד מהם? (ג) קרא לכל אחד מהם בשם לפי הישוב החשוב ביותר הנמצא בו.
- (2) סמן את הגושים במפתך כרצונך.
- (3) רשם במלים קצרות במחברתך לאזנרפיה את אשר מצאת.

פרק שני

ב ס פ ר ה ע מ ק

בית הנקסט העתיק בבית-אלפא וספורו של ותיאל העגלון

הדוד לא רצה לתור את העמק בכל המזרים. "רוצה אני," אמר הדוד, "לראות כל פרט ופרט. נסע תחלה למבניה, משם לצמח ומשם ברבבת לישובים העבריים שבבעמק יזרעאל." הישוב העברי הראשון שאליו הגענו בתיורנו זה בעמק היה אפוא בית-אלפא. אמרנו, נסור לרפת, נראה את הלול, נראה את בתי העובדים. אך לא בן החליט הדוד: "בבית-אלפא נראה את בית-הנקסט העתיק אשר נחשף לפני זמן לא רב. לולים ורפתים נראה בישובים אחרים." ואכן צדק הדוד.

קשה היה גם לנו וגם לו להפרד מעל רצפת הפספס אשר נחשפה. נעצנו עינינו בציורים. פעמים רבות קראנו את התכת הנמצאת בקצה הרצפה. ואלו לא היתה בתוכה ארמית היינו וזכרים אותה.

”כפר עברי הנה פה,” אמר הדוד.

”וכפר עברי יהיה פה מעתה ועד עולם,” קרא קול מאחרינו.
זה היה קולו של יחיאל העגלון, איש תל-יוסף, יחיאל הטוב והחביב
על כלם.

ואמנם טוב וחביב היה יחיאל, וכן המקום עליו.
כי לא במקומות אחרים עמק יזרעאל. נסה לבקש בעיר
את העגלון כי יעלה על עגלתו, תנעתר לה? יחיאל העגלון, שנסע
בעגלתו מבית-אלפא לתל-יוסף, לא חכה כי נבקש ממנו להעלותנו
בעגלתו. הוא הזמיןנו. ואכן, מנהגים אחרים לאנשי עמק יזרעאל.
מכניסי אורחים הם ואורחים לעזר לזר. מבשרנו חיונו זאת בימי
תיורנו בעמק יזרעאל.

עין-חרוד והמעיינות הקרובים אליו משקים את אדמת
היהודים במזרחו של עמק יזרעאל. אם ירבו השדות המשקים
יובלו האפרים להרבבות בגדול חציר ולחגדיל את מספר הפרות
ברפתיהם, לטעת פרדסים, לגדל ירקות בהשקאה, ועוד. בשנות
ברכה שופע עין-חרוד בשבע מאות מטרים מעקבים מים לשעה.
בשנים האחרונות נעצרו השמים וימי העין מעטו. האפרים בעמק
יזרעאל אינם רוצים לשתות מים למטר השמים, ומדאגה פן יבלע
לפרדסיהם, לנרמיהם, לגני-הינך ולבקר ברפתים, אם תמשכנה
שנות הבצרת, החלו לקחת באדמה, למצא מים. קדחו וגם
מצאו.

אנשי גדוד העבודה, אשר גאלו את העמק משוממותו, התישבו
תחלה על גדות הנחל, וישבו שם כמה שנים. עתה בנו את בתיהם
ממול הר הנלבד בצלע גבעת המורה.

פרק שלישי בספר העמק בצל העצים

מתל-יוסף נסענו לראות את העין בחרוד, המעין יוצא ממערה
עמקה לרגל הגלבע ויוצר את נחל חרוד. לנחל אגיק עמק עמק.
אליו זורמים עוד מים רבים מן המעונות הסמוכים.
העצים שעל שפת הנחל גדולים ויפיינוף. בצל העצים
האלה ישבנו ונהדוד קרא לפנינו מספר התנ"ך. תתלה קרא
בפרק ו' בספר שופטים, אחר קרא לפנינו על מות שאול המלך
בהר הגלבע מספר שמואל. ואנו, שפבר למדנו את קינת דוד
על שאול ועל יהונתן בנו, פסקנו לו פסוקינו:

"הרי בגלבע, אל טל ואל מטר עליכם,

ושגרי תרומות, כי שם נגעל מגן גבורים.

מגן שאול בלי משיח בשמון."

"רואים אתם, הוסיף יחיאל "את כל המרחב הזה מסביב,
העומת כיום שדות בר, גגירק, פרמים ופרדסים? התדעו מה
היה כל זה ביום בואנו אנו התלוצים הנה? בצה ושקמה. מעין
הברכה הזה והמעונות הסמוכים היו לקללה בארץ.

בכפרים דלים אחרים ישבו פה בבתי-חמר משפחות פלחים
אחרות. דלים היו האנשים ועלובים. שנים על שנים היו פה
בבצה הממארת, גפוחי בטן מן המלריה הנוראה ששלטה פה.

מנות במים האלה, מנות במקום הנה, אמרו לנו בשבאנו
הנה, ואולם אנחנו הן באנו לגאל את המקום. ידענו כי תקשה
עלינו המלאכה, אולם אחת התלטנו: לחדש את ימי העמק הפורה
בגדרם. ממחים נשלחו אלינו מטעם הלשכה הראשית של הקרן
הקמת לישראל. הללו מדרו, תכנו תכניות ואמרו:

אדמת העמק אדמה טובענית היא, לכן יעצרו בה מימי
הנשם ומימי המעניות והנחל, ועל כן: גרסן את המים, נכבים
אותם לאפיקים קטנים, ובהם יורמו עד כי יגיעו אל אפיק נחל
חרוד הגדול. מערכת של תעלות נחפור, נניח בתוכן צנורות תרם
גדולים, שבהם יורמו המים תכניים מעין האנופלס המבקשת לה
מקום מים גלויים להטיל בהם את ביציה. מי התעלות הקטנות
יורמו אל תעלות גדולות מרפדות שכבת בטון, בתעלות הגדולות
האלו ינהרו המים אל הנחל. לעבודה זו יקראו נקוו.
ואולם ביצר נחפור תעלות בים מים עומדים, מכסים קני
סוף ועשבי מים גדולים?

מזיגים בתרמשים יצאנו אנתנו, אנשי גדוד העבודה, למלחמה...
בקנים, בעשבים, קני האנופלס והמלריה. כשנגלו המעניות הנסתרים
בתוך הבצה נגשנו לעבודה הקשה ביותר, הלא היא עבודת החפירה.
ערמים עד למתנינו עמדנו ורגלינו שקועות בתוך המים הדביק
ונידנו מעלות מתחתית התעלה לא עפר כי אם ביץ שחור, שריחו
רקבון ומות. השמש מכה על ראשנו, לוחטת את ערפנו, ורגלינו
בטיט הינו. מרפשות הרגלים, מרפשים התגדים, הידים טובלות
בביץ — ואנו עובדים.

ימים רבים נמשכה העבודה. אכן זו היתה עבודת פרה.
ואולם באחד הימים שמענו קול מברר, מבשר ואומר:
חברים, ששה-עשר אלף הונם אדמה בבשנו מידי הבצה
הארוכה! חוק ונתחוק!

ומי נתן את שכר עבודתנו? מי שלם את דמי הכלים,
צנורות החרס? מי שלח את הממחים לתפן תכניות? הקרן
הקומת לישראל.

פרק רביעי

בספר העמק

חור-האכל הגדול ביותר שראינו בימי חיינו

בימי החפש נסענו עם אמא לתל-אביב. סעדנו במסעדה גדולה מאד והשתוממנו למראה השלחנות המרבים במסעדה והאנשים המרבים שנכנסו לסעד בה. עתה קטנה בעינינו המסעדה. עתה, אחרי שראינו את חור-האכל הגדול שבבני-חורוד.

כשנכנסנו לאולם הגדול והיפה היתה שעת צהרים. העוזבים ישבו לסעדה. משפחה גדולה מאד, מאות אנשים הסבו אל השלחנות הערוכים. המגיש, אחד מן העוזבים, הסיע את עגלתו שלחנו על פני האולם והגיש לאנשים את מנותיהם. המנות העלו מן המטבח במעלית וחלקו לאוכלים. באולם הגדול נשמע קול ודברים, שית עליו ושקשוק מולגות וצלחות. היתה זו סעדה גדולה מאד. ילדים לא ראינו בכל האולם.

"הילדים אוכלים בבית-הספר," אמר לנו אחד האנשים, "הפעוטות בגן, והתינוקות בבית-התינוקות." והאיש הסביר לנו את דבר הקבוץ בבני-חורוד:

"האנשים העוזבים בקבוצים שתפים הם לכל דבר. את אדמתם לא חלקו ביניהם, את בקרם לא חלקו. הכל שייך לכל אחד ואחד מן הקבוץ. אין אצלנו מטבח מטבח למשפחה. מטבח אחד לכלנו. את שבר עבודתנו לא נקבל בכסף, בעוזבים בעיר, כי אם במזון ובשאר צרכינו. צריך אדם משהו—הוא הולך למחסן ומקבל את הדרוש לו. שבר למזל אינו צריך לשלם. בעבודתו הוא משלם אותו. הכל לו מיד המושק וכל עבודתו למשק. מחלקים לנו לקבוצות, איש איש לפי מקצועו. תיודע היטב את עבודת הרפת

שיך לקבוצת הרפתנים, הידע את ענוגי הפלחה שיך לקבוצת הפלחים. ענפי משקנו מרכים ומרבות גם קבוצות העובדים בו. כי ראינו: מצב אחינו בגולה הזלך ורע. יהודים צעירים וזקנים מפל תפוצות הגולה מתדפקים על שערי ארצנו, קוראים אלינו: הבו עבודה ויהי לחם למשפנו, פתחו לנו את שערי הארץ. ואיכה נוכל להחשות לעת בואת? לכן אמרנו: הבה נרבה את מקצועות העבודה במשקנו בכל שנוכל, ונגדל מספר העובדים בו. הנה דרושים לנו נפחים ונגרים, סנדלרים ותופרות. בואו ונעשה מפתח לנפחים, מגרה* לנגרים, בית-מלאכה לסנדלרים, ולא נקנה נעלינו ובעדינו מן תחוץ ולא נזיל את מכונותינו העירה לתקנו. אמרנו ועשינו. נהרי לנו כל אלה במקומנו. פתחנו שערים לאחים צעירים וזקנים בגולה ואת כל צרכינו אנו מכינים בעצמנו.

פרק חמישי

ב ס ר ה ע מ ק

מכונת הפלאים

מכונה קוצרת ומאלמת ראינו לא אחת. בפעם הראשונה היתה לפלא גדול בעינינו. זה עתה נעה תקמה ברוח והנה נהפכה לאלמות. אלמות חטה וזבוח קשורות בחוטים, שורה ארבה ארבה. אולם מה שראינו היום בשדות תל-יוסף ועין-חרוד פלא פלאים הוא: מכונה קוצרת ודשה באחת. זה עתה עמדו בשדה שבילים מלאות והנה עברה המכונה, נהרי גרעיניהן בשקים. "קומבון וקראו למכונה זו," אמר אלינו הבחור נהג הטקטור, אשר אליו רתומה המכונה. "רואים אתם, ילדים," אמר אלינו הלז,

* בית-מלאכה לנגרים.

”רק חמשה אנו, המשמשים את המכונה הזאת, וביום אחד אנו עושים עבודה, שעשרות פלחים עמלים ויגיעים בה שבועות, שבועות רצופים עומדים הם בפופים על מגליהם בחם השמש הלוחטת וקוצרים את קצירם. וכמה יגיעות ייגע הפלח עד אשר יאסף את קצירו הגרנה. באה הגרן — היום לדישה במורג, הלילה לזריה במורה, ולעבודה אין קץ. ואין שעה פנויה לשום עבודה אחרת במשק. והנזקים!

תבואה בשלה מי נגב ולא יחמדה? פרי שעורה או חטה אי שזרד ויכבש יצרו? ברוך שפטרגו מכל אלה. היום קצרנו — היום פרי עמלנו בבית.”

פרק ששי בספר העמק השיחה עם המורה

”רפבת החלב” קוראים העובדים בעמק לרפבת הבקר, העוברת בגבולם והאוספת בכל התחנות את תנובת רפתיהם. ומה רב החלב ברפבת זו!

”אך חלק הוא מכל תנובת החלב שבמשקים חלב זה שאתם

רואים כאן.” אמר אלינו האיש השוויץ שנסע אתנו ברפבת.

הדוד נכנס עמו בשיחה ונודע לנו, כי מורה הוא האיש

ממעם מחלקת החקלאות של הסוכנות היהודית לארץ-ישראל.

עובר הוא מכפר לכפר וממשק למשק בעמק ומלמד את האפרים

דרכים חדשות ומזבזות בעבודה בשדה ובחצר.

הדוד הקיף את האיש בשאלות ואנו הקשבנו לתשובותיו

והרבה למדנו מהו:

„אין ספק,“ אמר האיש, „לולא הונחה אדמת עמק יזרעאל שנים רבות כל כך, היה ראוי העמק גם בְּיָמֵינוּ להקרא בשמו: יזרעאל— העמק אשר זרע אותו והפריה אותו האל. ואולם אדמת עמק יזרעאל ברובה הגדול אדמה בְּהֵה מֵאֵד, ולאדמה זו תכונה מיוחדת: אם תזנח שנים מועטות מִיָּד תתהוֹנֶנָה בְּהֵה בצות. רק חלק ממנה, לארך הגבול הצפוני, צבע אדמדם־בהה לו. אדמה זו היא העדית שבאדמת עמק יזרעאל, בה נתמקמקו אבני לבה על ידי המים, השמש והרוחות, והלבה, כידוע, מפרה את האדמה.“

משום גמום לא התערבנו בשיחה כל הזמן, אבל משומר הדור לשאל שאלנוהו אנהנו:

„ומדוע מועטים כל כך הפלעים והאבנים באדמת העמק?“
 „אם תבינו כיצד נוצרה הקרקע בעמק תבינו מדוע מועטים הפלעים בו:

אדמת העמק אינה אלא אדמת סחף, אשר סחפו שלוליות הנשמים והנחלים, הניזונים לתוכו, מן ההרים מסביב. אדמת הסחף הזאת נתערבבה במקומות שונים בלבה, אשר פרצה מבטן האדמה. וגם זו נתמקמקה בנשמים ועל בן מועטים הפלעים בעמק יזרעאל.“
 „התצלח אדמת העמק לכל מיני גדולים?“ שאל הדור שוב.
 „כן,“ ענה האיש, „ואך לא למטעי פפוחי־וֹהֵב. במדרונות ההרים נטעו האפרים כרמים וגם הצליתו, פרדסי האשכוליות אף הם עזלים יפה, ואת שדות הקמה הן ראיתם. משתדלים אנו ללמד את האפרים דרכים חדשות בעבודה. במקום בהמת העבודה אנו מכניסים למשקים את המכונה הרתומה לטרקטור. מרבים אנו בגדולים שונים: ורקות ותבואות, פירות ונחצירים. בכל המשקים גדלו בשנים האחרונות הרפתים והלולים.“
 „ובכפרים הערביים?“ שאלנו.

"הפֿלחים — עֲדוֹן מִנְהֵג אֲבִיתֵיהֶם בִּידֵיהֶם: עֲדוֹן הֵם מִרְבִּים
 לַגִּדֵּל תְּבוּאוֹת, וּבֵין תְּבוּאוֹת תְּקִיץ מִרְבִּים הֵם לַגִּדֵּל שְׂמֻשִּׁים.
 וְאָכֹן, מִכָּל נֹפִי אֶרְצָנוּ אֵין נֹף מִרְבָּה לַגִּדֵּל שְׂמֻשִּׁים בְּעַמֶּק
 יוֹרְעָאֵל; אֲפָשֶׁר לֵאמֹר, כִּי הָעַמֶּק הוּא אֶרֶץ הַשְּׂמֻשִּׁים. צִמַּח מוֹעִיל
 וְסוֹב זֶה כְּמַעַט שְׁלֹא תִרְאוּהוּ בַּשְּׂדוֹת הַיְּהוּדִים בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְכָלֵל
 לֹא תִרְאוּהוּ בַּשְּׂדוֹת הַיְּהוּדִים בְּעַמֶּק. בְּמָקוֹם הַנֶּרְעִיגִים נִתְּנִי הַשָּׁמֶן.
 שְׁעוֹשֶׂה תְּבוּאָה זֶה, הִחֲלוּ הַיְּהוּדִים לַגִּדֵּל בַּשְּׂדוֹתֵיהֶם תְּמָנִיּוֹת.
 סִנְרַעֲיָגִיהֶן עוֹצְרִים בְּבֵית-הַחֲרָשֶׁת "שָׁמֶן" בְּחִיפָה שָׁמֶן תְּמָנִיּוֹת, בְּסָפֵא.
 הִיא שִׁירַת הַנֶּרְעִיגִים אַחֲרֵי שֶׁעָצְרוּ מִתּוֹכָם אֶת הַשָּׁמֶן, מֵאֲכָל הַפָּתָה.
 ע ב ו ד ה ה'

רֹצֶה אִתָּה לְדַעַת עוֹד מִשֶּׁהוּ בְּעִנְיֵן הַלֵּבָה — קְרֵא אֶת הַפָּרָק
 "הָאָכֹן הַשְּׁחוֹרָה" בְּשֵׁעַר הַגִּלְגַּל הַתַּחְתּוֹן בְּעִמּוּד 46.

פָּרָק שְׁבִיעִי ב ב ס פ ר ה י ע מ ק הַרְפָּתֵן הַטּוֹב

בַּחֲצֵר שְׁלֹפְנֵי הַרְפָּת רַבְּצוּ הַפְּרוֹת בְּצִהְרֵי הַיּוֹם. עוֹרֵן הַכְּרִיק
 בְּקִרְגֵי הַשָּׁמֶשׁ וְגוֹפֵן הַגִּדּוֹל וְהַקִּבֵּד עָלֶיהָ וְנִרְדַּ עִם שְׂאָפֵן רוֹחַ. כָּל
 הַעֵדֶר בְּאֶסֶף פֶּה.

קִרְבָּנוּ אֶל הַרְפָּת, בְּקִשְׁנוּ לְרֵאוֹת מֶה נַעֲשֶׂה בְּתוֹכָהּ.
 "הַכְּנִיסָה אֲסוּרָה!" קְרֵא אֵלֵינוּ הַרְפָּתֵן. חֲשַׁבְנוּ — רָגָנוּ הוּא
 הָאִישׁ, לָכֵן אָסֵר עָלֵינוּ אֶת הַכְּנִיסָה, אֵד מִיֵּד הַכְּרָנוּ כִּי טַעֲנוּ.
 "הַיָּמִים הָאֵלֶּה," הוֹסִיף הָאִישׁ בְּלִשׁוֹן רַבָּה, "יָמִים רָעִים הֵם
 לְרָפְתִּים: דָּבָר הַבָּרָה פָּרִץ בְּאֶרֶץ, וּמַחֲשֵׁשׁ פֶּן יִבְלַע לְפְרוֹתֵינוּ
 הַחֲלָמָנוּ לְאַסֵּר אֶת הַכְּנִיסָה לְרָפְתִּים."

"כלום יעבירו בגי' אדם את התידקים גורמי המחלה הזאת?"
שאלנו.

"נדאי," ענה האיש, "בג' עליכם אשר ברגליכם דבקו אלה,
ובכניסותכם לרפת עלולים אתם להמיט שואה על כל הבקר
השוכן בה."

והאיש כפר את פנינו בשיחתו היפה על הרפת ועל
תנובתה:

"פרוטינו לא פרות ערביות הן, דקות בשר ורעות מראה.
מיחסות הן, צאצאי גזעים משבחים, אשר הכנסו לארץ מארצות
רחוקות. פרות גזעיות יקראו להן. פרה ערבית תנובתה מגיעה עד
600 ליטרים לשנה, ותפרקה — 700. פרוטינו — תנובתן מגיעה
בממצע ל-3,000 ליטר לשנה."

"הביטו וראו מה גדולה הפרה הרוכצת כאן. בשנה שעברה
נתנה זו כחמשת אלפים ליטר חלב; הולנדית היא, משבחה
שבמשבחות."

"כלום משפיע משקלה של הפרה על תנובתה? ולמה זה
אמר לנו לראות מה גדולה פרה זו?" שאלנו.

"נדאי," ענה האיש, "המשבחה שבפרות תנובתה השנתית
גדולה שמונה פעמים כמשקלה. הפרה הערבית המקומית לא
תתן במשך השנה גם ארבע פעמים כמשקלה. ואולם טעה תמנו
אם תחשבו כי יחוסה של הפרה הוא העקר. ערך גדול לפסול
בפרה ולמזון שהיא מקבלת. את שדות החציר שלנו הן ראיתם.
הרבה עמל וכסף השקענו בשדות האלה כדי לעשותם שדות משקה.
החציר הזה הוא מזונה העיקרי של הפרה. עליו נוסף כל מיני
ממזעים. הביטו נא וראו: עוד רבים העובדים במקומנו המתגוררים
בצריפים רעועים ונדלים, שבסדקיהם תהדרנה קרני השמש בקיץ

וגשמי תועף בחרף. אולם בקשו בכל המקום, אם תמצאו רפת
אחת בצריף. רפתי בטון לנו הנותנות מחסה נאמן לפרה בקיץ
ובחרף. ואלו ידעתם כמה יגיעות ויגע הרפתן לנקות את הרפת,
לתאכל את הפרה, לשמר עליה ממחלה ומפגעים רעים!

הרפתן סדר חיו שונה לגמרי מחיי שאר העובדים. הוא עושה
את לילותיו ימים ואת ימיו לילות: כל העולם עודנו ישן, והרפתן
בכר טרוד ברפת, אם בתליכה ואם בעבודה אחרת. עבודת הרפתן
קשה היא, אך עגנו רב בה, לא על עץ ואבן ישחת הרפתן רחמיו
ותסדיו, יצור חי מסור בידו, פרה טובה שופעת חלב...

עבודה ט'

1 קרא את הפרק „בקר הבית“ בספר „תורת החי“ לאהרני
ותשלים את ידיעותיך בעגנו זה.

2 אם בן כפר אתה: מה מכניסה פרתכם (תגזעית, הערבית)
במשך השנה?

3 בכמה נמכר ליטר חלב במקומך? אם יש רפת במקומך
בקר אותה ותאר אותה במחברתך לגאוגרפיה.

פרק שמיני

ב ס פ ר ה ע מ ק

לאה העיפה

בשנכנסנו לחצר העופות שבבית-הספר התקלאי לצעירות
בנהלל עמדה בחורה אחת גבוהה ותססה וחיכה אלינו. כלום
יכלנו לדעת שלאח בת-שכנתנו, זו שגמרה את בית-הספר בשנה
שעברה, כבר גדלה כל כך? והן אנחנו הפגניות היטב. קטנה
היתה, נוה וקצת רגזנית. ועתה?

"וידאי, "אמרה לאה, "האוחז במעדר, משכים לקום, מקדים לשכב—מכריא. הבראתי."
"ומה מעשיך כאן, לאה?" שאלנו,
"ביום, "אמרה לאה, "שליטה אני בחצר כל-דגף זו שאתם רואים."

"אם כך, "אמר הדוד, "הואילי גא וְהִרְאִינִי אֶת מַמְלַכְתְּךָ."
ולאח הזליכתנו במחזות ממלכתה:
"רואים אתם את אלה, "אמרה לאה והראתה על ענת
תרנגולות גדולה באחד הלולים. "תללו—הלכנות הן שבממלכה,
לגהורן לבן וקראו להן. אין מגדלים אותן אלא בשביל הביצים
שהן מטילות. וזאת לכם לדעת: העוף מגדל עופות או לשם בשרם
או לשם הביצים שהם מטילים. ויש גנעים בעופות. יש המרכיבים
להטיל ביצים ויש שאינם מרכיבים להטיל ביצים. לגהורן לבן זה
גוע משבח הוא, משבח שבמשבחים. התרנגולות הטובות שבכנות
העם הנה מטילות עד 250 ביצים לשנה, ביצים גדולות, טעימות
ומזינות."

"גדול עופות תורה היא ולמוד הוא צריך, "הוסיפה לאה,
"למוד ומסירות רבה. כשתראו את מדגרתנו הגדולה, את חדר
האומנת ואת כל הטפול בעופות תבינו כמה טרח ויגיעה בגדול
עופות."

ולאח הזליכתנו אל חדר המדגרה:
בחדר היה שקט. חוץ מן הממנה על המכונה לבדק את
חמה לעתים תכופות לא נמצא איש בחדר. גם אנו שתקנו.
נדמה היה עלינו באלו אנו משביתים את שלות האפרוחים
שבביצים. דמינו, אם אך נפצה פה מיד תתבקענה כל אלו מאות
הביצים, הנמצאות במדגרה ותפתחממות לחמה של מכונת הנפט.

ומאות האפרוחים חשופים ורטבים ותנו עלינו בקול ציוץ הזמה
ונרנן.

„זה היום השמונה-עשר, לחשה לאה, „בעוד ימים תתבקענה
כל הביצים שהובאו לנגירה. רק עשרים יום נמצאות הביצים
במדגרה.“

„והאפרוחים?..“ לחשנו.

„אף עשרים וארבע שעות הם שזיהם במדגרה. משעברו
אלו יעבירו את האפרוחים אל האומנת.“
ושוב הוליכתנו לאה:

ציוץ חלוש ודק, שעלה ממאות מקורים קטנים צהבהבים,
הקיפנו מכל עבר. האפרוחים מלאו את כל החדר, התרועעו על
כרעיהם הנקות וציצו בלי סוף; התבנסנו למרן זווית מחשש שמא
גרמם אחד האפרוחים ברגלינו, ציוצם החלש נגע עד לבנו.
הבטנו אליהם ברחמים רבים.
„יתומים הם...“ אמרה לאה.

פרק תשיעי

ב ס ר ה ע מ ק

שומר השדות במרחביה

ביום שהוא עיפנו מאד.

האזנו הביטנו רק עד בתי כפר-ילדים שלרגלי גבעת המורה.
משם טפסנו ועלינו עד תלבוש שבראש הגבעה. מבין גשקף
לעינינו כל העמק על כפריו העבריים והערביים. נעצנו עינינו
במרחב הגדול שמסביבנו ועמדנו דומם, איש לא דבר דבר.
„הלילה מקרימו לשבב,“ אמר הדוד בשהגענו למלון בעיר

יורעאל. ובאמת חשבנו לתור את עיר יורעאל הקטנה, לסעד
סעדת ערב ולשכב לישון, אך מחשבתנו לא באה. עוד שעה
ארבה לא וכלנו לעצם עון, אחר... אך למה נקדים את המאחר?
נספר לכם דברים בסדרם:

עיר יורעאל אינה עיר גדולה. בתיה מפזרים מאד ומגרשיהם
גדולים. כשננסה העיר בימי העליה הגדולה בשנת תרפ"ה חשבו
מיסדיה, כי מהר מהר תגדל עירם והיתה כתל-אביב בדרום. אך
אשר דמו לא בא. העיר עודנה קטנה. תושביה קצתם חיים על
המסחר וקצתם על חקלאות.

במעמקי אדמתם מצאו אנשי עיר יורעאל מים ונהרי הם
נוטעים פרחים קטנים של אשכוליות ומגדלים מספוא לבהמותם ברפת.
כשעמדנו במה רגעים במרפז העירה, סמוך לתחנת הרכבת,
נוכחנו לדעת, כי אמנם תחנה חשובה היא העירה הזאת שבלב
העמק: אותה שעה עברה הרכבת מדמשק, שנפגשה בתחנה עם
הרכבת שבאה מחיפה. מדרום, מצד ג'נין, היא עין-נגים העתיקה,
עלתה ארחת אוטומובילים נושאי משא ונוסעים, שבאו מירושלים.
מהרי בצרת, צפונית מעיר יורעאל, נלשו אוטומובילים באים מחיפה
ופגיהם מועדות מי לשכם, מי לתל-אביב בדרום ומי לירושלים.
גם האוטומובילים המהלכים מתל-אביב למבריה מתעכבים בעיר
יורעאל. רגעים אחדים קלאו בתי-האכל המעטים מרב הנוסעים
ההומים, שבאו לשבר את רעבונם ולרוות את צמאונם. קלאו גם
מחסני הבגדון קבוצות נהגים, שמשכו ולקחו מן המחסנים בגזון
לצורך מכונותיהם. ואולם משעברו הנוסעים וחלפו האוטומובילים
שב רחובה הראשי של העירה לשלתי.

גם מלוננו לא המה מרב אורחים; תחת זה מצאנו בו
אחד אשר יקר לנו מכל יקר. כי על בן "נתיק" הנה: פועל

שהלבין שערו בשדמות השפלה והשרון, הגליל והעמק. הוא
היה שווקי מאד, גבו כפוף במקצת ונדין ידי עבודה קשות ומיבלות.
והאיש ספר לנו...

הוא ספר:

„ביום הזה, ילדים, הזמה העמק מרב יהודים. בשלשים
ישובים לנו עתה בעמק: קבוצים וקבוצות, מושבים וחוות, וגם
עירה בלבד. ואולם אז בשנת תרס"ט, כשבאנו אנהנו הלום, לא היה
באן ולא בלום. שדות ביר רבים, בדיים נודדים וכפרים עלובים
של פלחים יגעים ונציפים. הכל היו מזינים באן בעמק הזה ואיש
נשמר לנפשו מרעהו. מששקעה השמש היה העמק הפקר לשודדי
ליל ולחמסנים. ולתוך סביבה זו נכנסו אנהנו, בחורים אחדים
מישראל, משבי הגולה, והפצנו לחרש ולורע. מרחבנה זו, שאני
שומע אתכם אזמרים לבקרה מחר בבקר, פולה היה שמה. בפר
קטן גדל, שהוקם על תל אשפות של דורות. ב„חושות“ שבבקר
היה הנח היסוד להתישבות היהודים בעמק. אךמחו היתה הראשונה
שרכשה לה הקרן הסומת לישראל בעמק יזרעאל, ואנו, קמץ
בחורים קטן, עלינו לבקר הזה להתישב בו.

לא אלאכם בספורים ארבים על ראשית התנישבותנו, על
כל העמל והתלאה אשר מצאתנו בימים הראשונים: חסר במחון,
מיבאר מעששים, „חושות“ שורצות פרעשים וכל מיני מזיקים.
אספר לכם רק על לילה אחד אשר עבר עלינו, לא בימים הראשונים
להגסד כפרנו אלא ימים רבים אחר כך:

היתה עונת תלישת התמצה. העבודה במשקנו היתה רבה.
השינה תלישת התמצה את תלישת הפול, ושמיתן — את העבודה
בגרון בתבואות החרף. שקענו בעבודתנו. שכחנו, כי בודדים אנו
בתוך המרחב הגדול שמסביבנו, והגה בא המקרה והזיכרנו כי

עדין חלוצים אנו, חלוצי המחרשה והמקצרה בסביבה של בָּדוּים.
כי עדין לא בארץ שלנו אנו יושבים.

משפחתנו חממה ומתבשלת בשמש, תרמילה מתקשים
והם מתפקעים בגעת בהם יד אדם, הנרענים שבתרמיל נופלים
לארץ ושכר העובד יוצא בהפקדו. משום כך נהגו האזרים לתלש
את החממה בלילות, כשהיא רטובה מל הלילה. הפל מרבך את
התרמיל ושומר עליו שלא יתפקע.

ובאחד הלילות, ליל קיץ אפל וצונן, עומדים היינו בפופים
על חלקת החממה שלנו וחולשים. דומם עשינו את מלאכתנו.
לשמאלנו עמדה חלקת פולים בשלים. עוד אנו עושים
במלאכתנו והנה קול אנשים נצים עולה מן החלקה ההיא. עשינו
אזננו באפרכסת: אחרי תקולות דממה ודקה, אחרי כן בקול פעמי
בורח ושעטת רגלי סוס הרודף אחריו. היו רגעים מעטים ויריה
גשמה ואחריה עוד אחת, הן פלח את חלל האפל שמסביבנו.
תוף האפלה נראה רוכב על סוסה לבנה, הפרנו מיד את שומר
השדות שלנו. השומר ספר לנו את דבר המקרה: בחלקת הפולים
תפש נגב, הפיל מידיו את הנגבה, עביה מלאה תרמילי פולים,
ואמר להביאו אתו לחצר חנותנו בראש הנגבה. הלז נתלץ והשאיר
בידי השומר את המטפחת והפתיל אשר לראשו. "שלחתי אחריו
יריות אחרות להפחיתו, ואל יוסיף לשוב אלינו."

לגלגנו על השומר ושחקנו על משבתו. צחקו ובדיחות גשמו
אחר כך בתבורה כל זמן העבודה. אותו לילה לא נרענו עוד
את הצפוי לנו בלילה שלמחרתו.

ויהי בקר ויהי ערב, ושוב עמרנו בחלקת החממה. היתה
כבר שעה מאחרת בלילה, הידים התנהלו בכבדות, והעבודה נעשתה
לאט. אותה שעה גמרו שומרי השדות את "סבובם" ועברו על

פנינו. עוד לא הרחיקו מאתנו, כמעט קרבו אל הדרך הישרה
אל תל־עדשים, ומן התעלה אשר לצד הדרך נמד עליהם מטר של
כדורי מות. תזירות הרעישו את כל הסביבה...

צללים נסים בדרך, צללים, צללים... בחנה, בראש הנקבה,
צלצל הפעמון צלילים תכופים, מבהלים, צלילים קוראים לעזרה.
אנשים אחוזי שנה מהרו לשדות... היתה מהומה... בתוך הקמה,
לא תרחק מן התעלה, מצאנו את שני חברינו שומרי השדות
מתבוססים בדם, וסופיהם עומדים עליהם אבלים ומוטי ראש.
האחד, זה שהיה רכוב על הסוסה הלבנה, עצם את עיניו לגנח
בלילה ההוא, וחברו עדין הוא צולע אחרי מחרשתו עד היום הזה
באחד הכפרים שבצמק... וידי הנגב ורעיו נקמו את נקמת חברם.
צחוק הגורל: רוכב הסוסה הלבנה לא הוא היה השומר
שתפש את הנגב. שומר אחר היה ושאל את הסוסה מחברו ללילה
אחד, לליל חיו האחרון...

למחרתו תעינו בשדות מרחבה. דומה היה עלינו, הנה כאן
נשפד הדם המהור, הנה כאן... חששנו לרמס בגלגלנו את האדמה."

עבודה "

קרא בספר־העמק עוד פעם והשב בקצרה על השאלות
הבאות:

- 1) הפוריה היא אדמת עמק יזרעאל אם לא? מדוע?
- 2) מהי תוצרת הכפרים העבריים בעמק יזרעאל? ותוצרת
הכפרים הערביים?
- 3) מתי נוסדו רב הישובים היהודים בעמק יזרעאל?
- 4) על מה תשוב עמק יזרעאל בעינינו?
- 5) רשם את התשובות במחברתך לגאוגרפיה.

עבודה י"א

- (1) רשם לך את מפת העמק.
- (2) סמן בה את שני הגושים של אדמת היהודים בעמק.
- (3) צנה בקצרה על השאלה: מדוע זורמים מימי נחל תרוד לצד מזרח מימי יובליו של הקישון לצד מערב.
- (4) רשם לך עוד מפה אחת.
- (5) סמן בה את המסלות והקבישים העוברים בעמק.

עבודת סבוב וחקירה

- (א) קרא כל מה שרשמית במחברתך לגאוגרפיה.
- (ב) בקר את המפות שהכינונו, תמן כל מה שצריך תקנו.
- (ג) בתן את עצמך לפי המלון הזה:
אדמה חומה-בהה. אומנת. בית-אלפא. „גוש“. גדול עופות.
גלבע. גידור העבודה. גבעת המורה. נתיק. תרשת הגוים. חמניות.
יזרעאל. לגהורן. מושב עובדים. מרחבה. נקיו. נהלל. נחל
תרוד. עין-תרוד. פתחי העמק. צורת העמק. „קומבין“. קבוץ. קבוצה.
רפתן. שמשמים. תנובת הפרה. „תנובה“.
- (ד) הנה לפניה רשימת הישובים העבריים בעמק יזרעאל, על
חלקות אדמתם, מספר נפשותיהם ושנת הוסדם.
- (1) מצא: מה מדת האדמה בעמק יזרעאל הנמצאת בידי
היהודים, בסך-הכל?
- (2) מצא: מה מספר נפשות היהודים בכל הישובים בסך-הכל?
- (3) מצא: (א) מדת אדמתה של הקרן הנזמת לישראל בעמק
יזרעאל?
- (ב) מה מדת אדמתם של יהודים פרטיים בעמק הזה?

רְשִׁימַת הַיְּשׁוּבִים הָעֶבְרִיִּים בְּעֶמֶק יִזְרְעֵאל (לְפִי א"ב)

¹ ק. = קבוצ; קב. = קבוצה; מ. ע. = מושב עובדים.

שַׁעַר שְׁמַיִי

בְּקַעַת הַיַּרְדֵּן — הַנְּמוּכָה שֶׁבְּבִקְעוֹת, אֶרֶץ
מֵיִם רַבִּים, מְקוֹרוֹת כַּח וְאוֹר, אֶרֶץ הַיְּרֻקוֹת
הַמְּכֻבָּרִים, אֶרֶץ אוֹצְרוֹת

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS
500 FIFTH AVENUE, NEW YORK, N. Y.
CIVIL ENGINEERING

פֶּרֶק ראשון

הַנְּמוּכָה שֶׁבַּבְּקָעוֹת

את הפרק הזה תכתב בעצמך בעזרת העבודות הבאות:
עבודה א'

(1) קרא את "התדע?" שבפרק שלישי בעבודות ההכנה
בשער הגליל העליון.

(2) רשם במחברתך לגאוגרפיה.

עבודה קשה ונחשובה

קרא פעמים בטרם תגיש לעשותה!

עבודה ב'

(1) עבר על המפה ומצא את הבקעה, החוצה את כל
הארץ לארבה. מצאת? רשם במחברתך לגאוגרפיה: הבקעה, החוצה
את כל הארץ לארבה, נקראת _____ היא מתחילה ב_____ בצפון,
נמשכת ב_____ בדרום ומסתיימת במפה ב_____ בקצה הדרום.

(2) הסע אצבעך במפה מעכו ליסוד-המעלה, הנמצאת על
שפת _____ סע בדרך, אל תסור ממנה. עשית?

(3) וזאת תעשה במחברתך לגאוגרפיה: (א) רשם לך קו
מאזן. קרא לו בשם: פגיו הים. סמן בקצהו את עכו, הנמצאת על
שפת הים. הסע אצבעך על פגיו המפה בדרך ליסוד-המעלה כאשר
עשית. עברת עיר גבוהה מאד בארץ-ישראל. הלא? מה גבתה
מעל הים? מצאת? זכר את המספר. במרחק ידוע מעכו רשם לך
קו נצב על הקו המאזן. גבתו יתיה: מילימטר אחד לכל עשרה מטר
מן המספר שמצאת. בקצה הקו הזה למעלה רשם את שם העיר,
שהיא גבוהה כל כך. (ב) סע הלאה עד הגיעך ליסוד-המעלה.

מה נבדקה מעל פני הים הגדול? מצאת? הצב גם לה קו נצב על הקו המאון. נבדקו יתיה: מילימטר אחד לכל עשרה מטר שמצאת. (4) ועתה — נסיעה מחיפה למבריה. בכביש חיפה—מבריה. עשה במחברתך לגאוגרפיה באותו העמוד את אשר למדתיך לעשות בקסעף 3. ומה תעשה למבריה? היכן תרשמנה? על פני הקו המאון? ממעל לו? מתחתיו? קרא:

(5) מצא את המספר הרשום על ים כנרת במפתך. מצאת? שים לבך אל הסמן שלפני המספר. הדומה הוא לסמן שמצאת על יד המספרים הנתונים בהרים? סמן של _____ הוא. שים אל לב: סמן + קבעו חקמים לסמן נבדק של מקומות מעל לפני הים. וסמן — לסמן מקומות נמוכים, הנמצאים מתחת לפני הים. ועתה — היכן תרשם את מבריה? מעל לקו המאון? על פניו? או מתחתיו? מצאת? רשם את מבריה _____ לקו מילימטר אחד לכל 10 מטר שמצאת. רשם במפה.

(6) ועתה — נסיעה מתל-אביב וליים המלח. בכביש. אל תסור ממנו. עשה במחברתך לגאוגרפיה את אשר עשית קודם באותו הדף.

עבודה ג'

רשם במחברתך לגאוגרפיה:

- (1) במסעוטי על פני המפה בעבודה ב' יצאתי מן הערים: עכו, חיפה, תל-אביב, שגבקה בגובה _____.
- (2) עברתי בהרים את העיר _____ שגבקה _____ מ' מעל לפני הים. עברתי בהרים את העיר _____ שגבקה _____ מ' מעל לפני הים. עברתי בהרים את העיר _____ שגבקה _____ מ' מעל לפני הים.
- (3) הגעתי בבקעת הירדן אל המושבה _____ הנמצאת _____ לפני הים.

הנעתי בבקעת הירדן אל העיר _____ הנמצאת
לפני הים.

הנעתי בבקעת הירדן אל העיר _____ הנמצאת
לפני הים.

(4) מה למדת מכל זה על בקעת הירדן? רשם במחברתך
לגאוגרפיה:

רב המקומות שבבקעת הירדן נמצאים _____ לפני הים. בים
סומכי (בגובה, מעל, מתחת לפני הים) היא _____ בים כנרת?
בדרום היא _____. בים המלח? בצפון היא _____

(5) התוכל לסכם את אשר העלית סן העבודות ב', ג'?

ה ת ד ע ?

חלקה הנמוך ביותר של בקעת הירדן הוא המקום הנמוך
ביותר על פני כל כדור הארץ.

ה י כ ן ה ו א ?

ע ב ו ד ה ד'

להלן נתונים לפניה קטעים מיומנו של אבשלום, שעשה
כמה ימים בטבריה.

(1) קרא את הקטעים בעיון. מהם תלמד משהו על: א) טבריה,
ב) חמי טבריה, ג) סביבות טבריה, ואחרון אחרון חשוב: ד) ביצד
קרנ הדבר, שבקעת הירדן נמוכה מפני הים.

(2) כתב חבור לפי התכנית הנתונה בסעיף 1. סבר אותו
להנהיג למורה. העתיקהו אל תוך כתברתך לגאוגרפיה.

(3) הוסף עליו כמה ציורים, אם יודע צייר אותה.

פרק שני

שְׁבוּ עַיִם בְּטַבְרִיה

(מיומנו של אבשלום הצופה)

א' בנין

משננלה לפני ים החמודות הקטן, העטור הרים מפל עבריו, שוב לא יכולתי לשבת פתחי. קפצתי ממקומי להשקיף עליו ועל סביבתו. ימת כנרת היתה חלקה, אף קמט קל לא נראה בפניה, וכה עמקה היתה. השיחה באומו נפסקה. גם אבא וכל הגדולים, שהיו שקועים בשיחה על עבודה ועסקים ועל החדשות האחרונות בעתון, נעצו עיניהם בנמה הקטנה ושתקו. חשבתי בלבי: אלו לא השתרעה כנרת שם למטה למטה, בעמקי הבקעה הגדולה הזאת, היתה סביבה זו קודרת ועצובה מאד, האדמה חומה-כהה, כהה מאד, וסלעים שחורים וקודרים. ועל כן? על כן אהבתי את כנרת מן הרגע הראשון לראותי אותה.

מימין לכביש התנוסס לוח גדול, בולט לעין, ועליו הנה כתוב באותיות גדולות: "פני הים".

"אנו יורדים, בני, עוד מעט נמצא מתחת לשפת הים בתל-אביב," אמר אבא.

"ועוד כמה גרד?" שאלתי.

"עד מאתים ושמונה מטר מתחת לפני הים," אמר אבא. האומו ירד וירד. העירה הקודרת, השוכנת כה עמוק על שפת הים לרגלי ההרים הזקופים, הלכה וגדלה מרגע לרגע. משנכנסנו לטבריה ירד עלינו הלילה.

ב' בנין

לולא ידעתי, כי טבריה עיר מרפא היא, הייתי מתפלל למראה המלונות, סדריהם, והאנשים המרבים המתאכסנים בהם.

מְבָרִיָּה עֹרֶה הָיָא. בְּסֶדֶד־הַכֹּל הָיָא מוֹנָה כִּי 8.000 תוֹשְׁבִים, וְאָף
עַל פִּי כּוֹ מְרַבִּים מְלוֹנֹתֶיהָ. רַבִּים מִתּוֹשְׁבֵיהָ מִתְּפָרְנָסִים מֵאֲכִסּוֹן
הָאוֹרְחִים. הָיָא גַם מְשֻׁמֶשֶׁת מְרָכּוֹ לְאַנְשֵׁי הַגָּלִיל הַתַּחְתּוֹן וּבִקְעֵת
הַיַּרְדֵּן וּלְכַפָּרִים מֵעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִזְרָחָה.

מְלוֹנְנָו אֲכִסְנִיָּה מְצוּיָה הָיָא. הָאוֹרְחִים מְרַגְּשִׁים עֲצָמָם בּוֹ
כְּבִיתָם, מְבָלִים שְׁעוֹת אַחֲרוֹת מִיּוֹמָם בְּשִׂיחָה נְעִימָה עַל יַד הַשְּׁלֶחָן.
אֲנִי יוֹשֵׁב וּמִקְשִׁיב לְשִׁיחוֹת הַגְּדוֹלִים.

הָאֲנָשִׁים הַנִּמְצָאִים בְּמֵלֶון בָּאוּ מִמְּקוֹמֹת שׁוֹנִים בְּאַרְצֵי: מִירוּשָׁלַם
וּמִתִּלְ-אֲבִיב, מִצָּפֶת וּמִן הַמּוֹשְׁבוֹת בְּשִׁפְלָה וּבְשָׂרׁוֹן. רַבָּם הַגְּדוֹל
חֹלִים בְּמַחֲלַת הֶרֶבֶמְטִיּוֹם וּבָאוּ לְמִצּוֹא תְרוּפָה לְמַחֲלָתָם בְּחִמֵּי
מְבָרִיָּה. יֵשׁ מֵהֶם שְׂבָאוֹ מִמְּצָרִים וּמֵאַחֲצוֹת אַחֲרוֹת סְמוּכוֹת לְאַרְצֵי־
יִשְׂרָאֵל.

”אֵין בְּאַרְצֵנוּ מַעֲנִיֹת מְרַפָּא בְּחִמֵּי מְבָרִיָּה, וְהַרְפָּאִים יַעֲצוּנוּ
לְנִסֵּעַ הַגָּה,” אוֹמְרִים הָאוֹרְחִים מִחוּץ לְאַרְצֵי.

וְהֶרֶבֶמְטִיּוֹם סִחֲלָה מְשֻׁנָּה הָיָא, אֵין הַחֹלָה נִרְאָה בְּחֹלָה קָלָל.
הַגָּה, לְמוֹשֵׁל, הָאִישׁ מְכַפֵּר גִּלְעָדִי, הָלֹךְ עִמִּי יַמֵּד בְּחֶדְרָה, אִישׁ חֶסֶן
הוּא, וְאֵד בְּלִכְתּוֹ אֶתָּה מְרַגֵּשׁ, כִּי חֹלָה הָאִישׁ. אֵין רִגְלָיו נִשְׁמָעוֹת
לוֹ, אוֹמֵר הוּא, וּבְלִילָה הוּא גּוֹנֵחַ וְגוֹנֵחַ.

בֵּין הָאוֹרְחִים מְרַבִּים הַפּוֹעֲלִים הַחֲקֵלָאִים מִן הַעֲמָק וְהַגָּלִיל.
שְׁנוֹת הַסֶּבֶל שְׁעָבְרוּ עֲלֵיהֶם בְּהַתְּנַוֶּרֶם בְּאַהֲלִים וּבְצִרְיָפִים רְעוּעִים.
הַעֲבוּדָה בְּיָבוֹשׁ הַבְּצוֹת הִבִּיאוּ עֲלֵיהֶם אֶת מַחֲלַת הֶרֶבֶמְטִיּוֹם הַרְעָה.

ג' בְּנִיָּן

”אֵינְךָ זָקוּק לְרַחֲיִצָּה בְּחִמֵּי מְבָרִיָּה, הֵן בְּרִיא אֶתָּה,” אָמַר אַבְא,
”אָף עַל פִּי כּוֹ בּוֹא וְתִרְמֹץ פַּעַם בְּחִמִּים אֵלֶּה, לְמַעַן תִּדַּע.” וְאֵת
פִּרְשֵׁת הַרְחִיצָה בְּחִמֵּי מְבָרִיָּה רִשְׁמִתִּי בְּיוֹמִנִי.

לחמי סבירה הלכנו ברנל. היה בקר יפה, הלכנו לארץ
 ימת כנרת. היא היתה שקטה. משקרנו לבנון שבו נמצאים
 המרחצאות ראיתי תעלה קטנה, בתוכה נרמו מים מבנון המרחצאות
 אל הים הסמוך מאד לבנון. המים היו חמים, הכל עלה מהם.
 מיר הכינתי כי המים האלה כבר השתמשו בהם המרחצים ועתה
 הם נגרים הימה. ואולם כשהתבוננתי בתעלה ראיתי דבר משנה.
 היא היתה מרפדת שכבה ירוקה צהבהבה. נגעתי בחמר השכבה
 הזאת, הרחתי בו והנה ריח נפרית עולה ממנו.

"תעלה זו, מי מרח אותה בחמר נותן ריח זה, אבא?"

"תדע," אמר לי אבא, "שסגלתם של המים האלה, להיות מי
 ישועה ומרפא לאנשים חולים, לא במים עצמם היא אלא בחמרים
 שנמסו ברוכם. הן המתקת את כוס התה שלך לא פעם, הלא?
 ומה היה לסבר שהמסת בתה לאחר שהצטנן התה?"

"הסבר שנמס במים החמים שקע על קרקעית הכוס כשהצטננו
 המים," עניתי.

"נכון," אמר אבא, "מים חמים ממסים חמרים קשים ומוצקים.
 ומים קרים — הרבה פחות מהם, ועל כן שוקעים החמרים שנמסו
 במים חמים לאחר שהצטננו המים והיו שוב למים קרים. גם החמרים
 שנמסו במים החמים כגון שוקעים על קרקע התעלה ועל קירותיה."
 "ימה הם החמרים האלה?" שאלתי.

"הן הרחת את ריח הנפרית, הרי שיש בהם נפרית. וחיון
 מזה, גם עפרות ברנל שנמסו במים, מלח ועוד חמרים, שעדן
 אינך מכיר אותם, מפגי שלא למדת עדן חימה."

"והרוחץ במים האלה מכריא ממחלת הרבמטיוז?" שאלתי.

"כן," ענני אבא, "החמרים הנתונים במים הם המרפאים. ולא

רק את מחלת הרבמטיוז — גם מחלות אחרות הם מרפאים."

מעט מן המים בא אל פי... פי, פי! מי הים הגדול בשם
הם לעצמם. בר... בר... מה מרים הם, ומה נזרא מעמם...
ואף המקרה המבדח שקרה במקנה המים הגדול בשעת
הרחיצה השכיחני את טעם המים; נער צפתי, שלא רחץ, בנראה,
מיקויו בים, נסה לסבן את ראשו בגוש סבון גדול בעמדו בתוך
המים. הנער שפשף ושפשף את ראשו, אף עמלו יצא לבטלה —
הסבון לא העלה אף משהו של קצף. מבדח היה המונה. מלאנו
פינו צחוק, וכשבארתי לו, כי מים המכילים חמרים שנססו בהם,
אינם מקציפים את הסבון, צחק גם הוא אתנו. נער טוב. "למים
באלה", אמרתי לו, "קראו מים קשים". "אבל אני רוצה לחפוף את
ראשי לכבוד שבת!" קרא הנער שוב, והפל צחקו.

ה' גניסן

לאחר שהפגנו מעט את חם גופנו ויצאנו מבגדנו המרחצאות
לאויר העולם, בקשתי מאבי תשובה על שאלה אחת, שנקרה כל
הזמן ברחי. מים "נפלאים" אלה, כיצד נתחממו, כיצד נמסו בהם
החמרים הטובים, המרפאים מחלות?

"הסבת אפוא, בנני, ושמע", אמר אבא:

"מעונות, השופעים מים חמים וזנים חמרים מוצקים, נקראים
מעונות מינרליים. חמי טבריה, שאף עתה רחצת בהם, שופעים מתמשה
מעונות. כיצד נתחממו המים, שאלת? על האש שבבטן האדמה
ספירית לך (בספור, "האבן השחורה", ראה בשער הגליל המתחזן).
וזו האש היא המתחממת את המים. מתחלחלים היו גם הם מי גשמים,
שחדרו דרך סדקים עמקים מאד עד מעמקי המעמקים שבאדמה.
משפגעו שם בתשבת המעמקים באש הרוחתה, נתחממו. וכך דרך
המים, הנורצים למעלה בהתחממם מאד במקומם, בן גם המים

האלה. אף הם שנו את דרכם וחזרו אל אויר העולם. בדרךם
עברו שכבות אדמה המכילות נפריח, ברזל, מלח, וכדומה, והמסו
את החמרים האלה. והרי הם חוזרים אלינו תמים ורזניים חמרי
מרפא.

הרהרתי קצת ואמר אמרתי:

"מזל מיחד לה למבריה שבקרבתה נמצאים סדקים עמקים
כל כך, אלו היו אלה בתל-אביב, או בקרבתה, כמה היינו שמחים
על האוצר הזה."

אבא חנך וענה:

"לא מזלה של מבריה היא בלבד, אלא מזלה של כל בקעת
הירדן. בכלל מרבדים המעונות המינרליים בבקעה הזאת, הנה
נמצאים מעונות חמים בורקא, וגם במקומות אחרים בבקעת הירדן.
ולא עוד אלא שיש מהם שבבר פג חם והצטננו."
נמצאתי למד, אמרתי, ששגולה מיוחדת לבקעת הירדן להקיר
מים חמים במקום האדמה. אכן, ארץ מלאה סדקים עמקים היא
בקעה נפלאה זו."

"כן, אמר אבא, צדקתי."

"וימדוע היא מלאה סדקים?" שאלתי.

"גם זאת אבאר לך, בנני, אם כי צדון צעיר לזמנים אמה
ולא תוכל להבין את הענין כלו.
לפני זמנים רבים, רבים מאד, קרה דבר במקום הזה, הנקרא
כיום בקעת הירדן.
יתכן כי במקום הזה היו הרים גבוהים מאד, הגבוהים
ביותר בארץ."

ואולם במשך הזמן שקעה רצועה ארבה של שכבות הסלעים
המתחזקות, וסודות ההרים, אל בטן האדמה, ואמן ההרים, ולא רד

כל ארץ-ישראל נוצר שקע עמק מאד. הלא הוא השקע שבו אנו
נמצאים עתה: שקע תירדן.

„ומאז נשארו סדקים בבקעה הזאת?“ שאלתי.

„כן“, אמר אבא.

הדברים שספר לי אבא היו נפלאים בעיני, וכל הדבר לא
יכלתי להסיח דעתי מהם. בשעליתי על משבבי בלולה עצמתי
עיני וגסיתי לתאר לי כיצד קרה הדבר הגדול הזה.
אלו וכלתי לציר בצדעים את התמונה, הייתי קורא לה
בשם: „הרים שוקעים“.

י בניסן

היום שומטנו, אני ואבא, בסמטותיה העקלקלות של טבריה
העתיקה. „בשעת הפנאי“, אמר אבא, „אין דבר חביב עלי משובט
בסמטאות צרות ועקלקלות של ערים עתיקות.“

„בלום כל כך עתיקה העיר הזאת? וחומתה הקודרת,

שפרצותיה מרבות, האף היא עתיקה כל כך?“ שאלתי.

„חומה זו אינה עתיקה ביותר“, אמר אבא. „מושל ערבי בנה

אותה לפני מאתים שנה בערך. הוא גם חדש את העיר. אבל

מיסדה הראשון היה נסיד יהודי. את הורדוס המלך הן תזכר?“

„אותו המלך האדומי, שבנה את קיסריה?“

„כן. במותו חלק את הארץ לבניו, ואחד מהם בנה עיר

על שפת ים כנרת וקרא לה בשם טבריה על שם גיסר רומאי אחד.

שישמו היה טבריוס קיסר.“

„הלך הבן בדרכי אביו“, אמרתי. „גם הוא מכבדם של

יהודים בנה ערים לרומאים וליוונים.“

„כן, בני“, אמר אבא. „האב בנה את קיסריה, ובנו—את טבריה.“

וכאשר לא אהבו אבותינו את ג'סר'ה כך לא אהבו את טבר'ה
והתרמקו ממנה בזמן הראשון להינסדה, ורק אחר כך התישבו בה
יהודים רבים ובהי לעיר יהודית וחכמים גדולים בישראל ישבו
בה, ובה נחתמה המשנה.

לאמתו של דבר נהגיתי הנאה גדולה מתיורנו בסמטאות
הצרות והעקלקלות, ואף על פי שהבנינים הקודרים, הבנויים בלם
אבני בשנית שחורה, לא נבנו לפי חכנית במשטר וסדר.
משצאנו מן העיר אמת' לאבא:

"עתה, אבא, נעלה לשאף אויר צח בקרית-שמואל, השכנה
העברית הנאה שבטבר'ה."

ואבא נעץ בי זוג עינים ואמר: "גם טבר'ה עצמה עיר
עברית היא. רבה הגדול יהודים, ואף ראש העיר יהודי הוא!"

עבודה ה'

(1) הוסף על חבורה "טבר'ה" וסביבותיה ובקעת הירדן
משהו על הדגים שבנים הנכרת.

(2) ביריעת המולדת, חלק א', עמוד 180, בתוכה העבודה הזאת:

(1) חקור, מאין מובאים הדגים הפריים למקום מגוריך?

(2) באיזו עונה מעונות השנה מרבים אנשי מקומך לאכל

דגים? מדוע?

(3) תירועים לך מינים שונים של דגים ושמותיהם?

(4) רוצה אמה לרעת דג טהור מהו ואיזה הדג הטמא?

קרא בחומש ויקרא י"א, את הפסוקים מ'—י"ב.

התדע?

(1) בגי ארץ-ישראל מוציאים בכל שנה, בממצע, בשמונים

אלף לינה על דגים טריים, פבושים ומלוחים, המובאים מחוץ-לארץ.

(2) האם רחוקים אנו מן היום עד כי נביא דגינו מארצות רחוקות? גם שמן גם מלח לנו בשפע לכבושם ושמורם. למה נבזבו את כספינו לחוץ-לארץ? התדע?
 רבים הדגים השורצים בים כנרת. אם ינמנו חופיו, ונעשה לים כנרת כל הדרוש לימה שורצת דגים, ירבו דגיו, עד כי יספיקו לכל הישוב בלו.

עבודה ו'

- (1) למד לפי המפה לרשם את צורת כנרת. מה צורתה?
- (2) מדד במפה את ארובה הגדול ביותר. מה רחבה בק"מ? וארובה? עמקה הגדול ביותר 48 מטר.
- (3) בחוברת "על פני ים כנרת" (חוברת ט' בחוברות "מולדתנו") תמצא עוד פרטים על כנרת. קרא אותה.

פרק שלישי

ענבים בפסח

היה זה יום ראשון של למודים לאחר חפש הפסח. בשעור המולדת במחלקה ד' ספרו הכל על מה שראו ומה ששמעו, וכשספר תנוד הקטן על מה שראה בחל-המועד בשעת הטיוול ליריחו, קמה דומיה במחלקה.

ומה ראה תנוד?

בסר ענבים ראה ביריחו בחל-המועד של פסח, בעיניו ראה אותם. נכון הוא להשבע על כך. הכל נשאו עיניהם אל המורה וכתבו למצא פיו: היתכן הדבר אם לא.

המורה הרבה רנע אחר ואמר:

"ונדאי, בסר ענבים ביריחו בפסח יתכן ויתכן..."

"הן צדוין לא פרחת הגפן?" שפס יוסף את המורה.

"איפה?" שאל המורה.

"בראשון, ברחבות ובכל מושבות השפלה. הן אף באיר

תפרת, ובכל הכרמים ותחיל הבציר בסוף תמוז ובראשית אב."

"נכון," אמר המורה, "ואולם—האכל משהו מכס ענבים בסוף

תקני? מי שאכל יצביע."

אצבעות רבות נשאז באויר, כי רבים היו בין תולדים

שאכלו ענבים בסוף תקני.

"ואף מאחר מזה," אמר שמעון שבת, נער שתרחור ויפה

עינים, "בחג הסכות שעבר קשמנו את סבתנו באשכולות ענבים."

"התדע גם מהיכן באו הענבים האלה?" שאל המורה.

שמעון חשב רגע ואחר אמר:

"בנודאות לא אדע, אף משער אני, כי מארץ הגפן שבחרים

באו... אולי מפרמי חברון?

"נכונה להשערה," אמר המורה והאיר פניו לשמעון, "ודעו:

כבר קרני לראות בסר ענבים בגפן בסוף אב, בשעה שבכרמי

השפלה לא נמצאו כבר אפילו עוללות."

"איפה היה?" שאל חנוך.

"בכפר אחד במעלה הקרמון. הכפר שהוא נבהז באלף מטר

מעל פני הים." והמורה חיד.

"נמצאתי למד מדברי המורה," אמר חנוך, "כי במקומות גבוהים

יאחרו הענבים להבשיל."

"לא רק הענבים," אמר נער אחר, "הכל מאחר להבשיל

במקומות גבוהים: גם תבואת השדה וגם פרי העץ..."

עוד לא כלה הנער לדבר את דבריו ומי שהוא קפץ מן

הספסלים האחרונים, ובלי לטול רשות מן המורה קרא בקול:

„עמה הבינותי: במקומות גבוהים יאחרו העצים להבשיל את פרותיהם, ומהפך מזה במקומות הנמוכים. וריחו הן נמוכה מאד מתחת לפני הים ועל בן היא מקדימה להבשיל את פרותיה.“
„ולא רק ביריחו,“ הוסיף יוסף, „נדאי כך כל המקומות הנמוכים שבקעת הירדן.“

„הוא נדבר,“ אמר המורה, „בפני ונקות, בפני ענבים ובפני פרות בכלל באים אלינו מבקעת הירדן. ומה, לדעתכם, תסבה לכך?“
„אני חושב,“ אמר חנוך, „ששקומות חמים יותר מבפירים פרותיהם ומקומות קרים יותר מאחרים להבשיל את פרותיהם. תפטר בתרמון גבוה מאד ואקלימו בנדאי קר הוא, על בן הוא מאחר להבשיל את פרותיו. ויריחו שהיא חמה מאד מבפירה פרותיה.“
„נכון,“ אמר המורה.

מעמה החלו הילדים לספר על חמה של בקעת הירדן. ילדה אחת ספרה: „שנה גרנו במדבריה. החם בעיר הזאת גדול כל כך, שאין אדם ישן בקיץ בביתו. הכל ישנים על הגגות. תמקיץ בבקר השכם וכל לראות את כל אנשי העיר על גגות בתיהם.“

„סתם כך, תחת כפת השמים, אז שהם מקימים אהלים קטנים על גגותיהם למחסה מטל?“ שאל ילד אחר מילדי הכמה.
„במדבריה אין כמעט טל,“ אמרה הילדה המספרת, „מפני שהחם גדול כל כך.“

והמורה הוסיף: „בתלקה הנמוך של בקעת הירדן אין טל מצוי כלל. משום כך אין בקעת הירדן מגדלת תבואות קיץ.“
כשצולצל הפעמון אמר המורה: „סבמו בבית בכתב כל אשר למדתם בשיחה הזאת על הענבים שראה חנוך בפסח. ודעו: בבקעת הירדן מועטים גם הגשמים בחורף. התוכלו למצוא את הסבה?“

עבודה ז'

שלשה סעיפים בה. מצא אותם. לא מצאת? קרא שנית
את הפרק "ענכים בפסח".

פרק רביעי

ה י ר י נ

גם את הפרק הזה תכתב בעצמך בעזרת העבודות הבאות:
עבודה ח'

- (1) שלשה אבות לירדן. מצא אותם. רשם.
- (2) שלש נמות בדרך של הירדן. מצא אותן. רשם.
- (3) מדר את ארכו של הירדן בקו ישר ממוצאו ב_____ ועד שפכו ב_____. מהו ארכו במפה? במציאות? רשם זאת.
- (4) מצאת את ארכו בקו ישר. עין במפה וראה מה רבים פתוליו. הארך הוא יותר אם לא? את מדת ארכו הנכונה תמצא במבטלה שבסוף הספר.
- (5) קבע את שלשת הנשרים החשובים ביותר המשמשים מעבר מעבר הירדן מערכה לעבר הירדן מזרחה.

עבודה ט'

- תלמדך מה פרוש המלה ירדן.
- (1) מה גבה ים סומכי מעל פני הים? רשם.
 - (2) וים בנרת? כמה מטרים יורדים מימי הירדן מים סומכי ועד ים בנרת?
 - ועד ים המלח? רשם.
 - (3) כתב עמה את הפרק על הירדן. הנח מקום במחברתך להוסיף על הירדן משהו שתלמד מן הפרקים הבאים.

הַתִּדְעַ?

הַיִּרְדֵּן הוּא הַנָּהָר הָעֶשְׂרִי בַיּוֹתֵר בְּמֵימַי בְּכָל נַחְלֵי אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, מִי זֶן אוֹתוֹ בְּמֵימַי? לַמֶּדְרָה

פָּרָק חֲמִישִׁי

הֵר הַשְּׁלָגִים

(מִכְתָּבוֹ שֶׁל מִיכָה לְאַחִיו אֶהֱרֹן בְּחִיפָה).

אוֹלָם בְּטָרֵם תִּקְרָא אֶת הַמִּכְתָּב עֲשֵׂה

עֲבוֹדָה יי

(1) מִצֵּא אֶת הַחֶרְמוֹן בְּמִפְתָּד. קַח לָךְ פֶּסֶת נִיר, כֶּסֶה בָּהּ
אֶת הַחֶרְמוֹן בְּמִפְתָּה, עַד שֶׁתִּהְיֶה חוֹפָה אוֹתוֹ לְגִמְרִי.

(2) עֲשֵׂה כָךְ בְּפֶסֶת הַנִּיר בְּגִלְלֵי הָעֲלִיּוֹן, בְּכַרְמֶל, בְּהַר אֶפְרַיִם.
הַנּוֹדֵעַ לָךְ מִשְׁהוּ עַל דְּבַר פְּנֵי הַחֶרְמוֹן?

(3) מִצֵּא אֶת שִׂיא הַחֶרְמוֹן, רֶשֶׁם לָךְ מֶה גְּבִהוּ. הַשְׁנוּה אֶת
גְּבִהוּ לְהַר הַמּוֹרִיָּה, הַכַּרְמֶל, הַתְּבוֹר, הַגֶּרְמֶק (פִּי כֶסֶה הוּא גְבוּהָ
יּוֹתֵר?).

רֶשֶׁם תּוֹצְאוֹת הָעֲבוֹדָה הַזֹּאת.

כָּפַר גִּלְעָדִי, מִיָּו בָּאֵב, תִּרְצֵ"ב

אֶהֱרֹן חֲבִיבִי,

אָמֵשׁ, בְּשָׁעָה מְאַחֲרֵת מְאֹד, עֲבַרְנוּ אֶת סוּרֵיה־אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל. שָׁבְנוּ לְאֶרֶץ וּבִלְבָּנוּ רָגַשׁ צֵר עַל... עַל שֶׁהֻעֲבִירוּ בְּנֵי־
הָאָדָם אֶת גְּבוּלָה הַדְּרוּמִי שֶׁל סוּרֵיה־מַעְבָּר מִזֶּה שֶׁל הַחֶרְמוֹן,
וְהַחֶרְמוֹן שֶׁלָּנוּ מִחוּץ לְגְבוּלָנוּ הוּא.

עופים היונו מטפס בהרים הגבוהים ומהמחוזות הנפלאים
אשר ראינו בשלשת ימי מילנו. הקצין הצרפתי, ראש משמרת
הגבול, כבדנו במנדנות ובמים קרים:

"ראויים אתם לכד", אמר, "כני מיל אתם."

שני ימים טפסנו ועלינו בארץ ההרים הגבוהים עד כי
הגענו אל קצר ענבר, שיה החרמון.

בשנים היו בעינינו שני הימים האלה. ואכן, שנים רבות
יתנה אדם וכל אשר יראה באין הוא לעמדת המראות אשר יראה
בשני ימים בחרמון:

נערות ויתים זקנים ונכבדים, פרמי נפנים, וכפרים גדולים
ועשירים במדרונותיו המתמזגים; אלונים חסנים ורחבי נוף,
מפוחי-בר ואנפי-בר במעלה ההר, ושרות קוזרים ורועים חלוקי
אבנים בראש ההר השמש. במורדות הגאות שבראש ההר, במקומות
תבניים מעין השמש. מצאנו עתה, בחדש אב... שדות שלג, שלג
לכו, קשה וחלק.

העת, "הזרה" נקדנו על שדה השלג, ו"עמד ישראל יבנה"
שרנו, וטוב היה לנו. טוב היה לשאף זה האויר הצח במרומי-
מרומים ולהשקיף על הארץ כלה, לראותה כלה כעל כף היד.
התאמין?

את המשק ראינו ואת הרי מזאב, את הר צלמון הקודר,
הוא הר הדרוזים, את ארץ הראובני והגרי וחצי שבט המנשה,
ואת הכרמל. ועינינו לא שבעו מראות וגם... אנונינו לא שבעו
משמע:

הרצאות ערכנו לנו, התדע איפה? במערה שמתחת לשירידי
המקדש אשר עמד לפני שנים רבות מאד בראש החרמון,
במרום שיאו.

עטופים ושבנו בשמיכותינו, במעילינו, בכל מה שבא לגרנו
 מן תכבדה, ואזננו מקשיבה. קר היה, קר מאד, גם בתוך
 המערה הנמוכה שהתכנסנו לתוכה. הפרימוסים הרועשים בפגת
 המערה לא הפריעו אותנו מהקשיב להרצאות, אדרבא, ההמלה
 הזאת ב"מטבח" גרמה לנו קורת-רוח והשפיעה חמימות על נפשנו.

ה ר צ א ה א'

הרצה יובל ממחלקה ח':

"הרמון זה, שובינו לעמד היום במרומיו, הוא הן את הירדן
 במים. עליו זירידו העננים את הרטיבות, ומעינותיו בבאגנים, בתעביה,
 בן וכלכלו את הירדן במים כל ימות השנה. לולא ההרמון היה
 גם הירדן נחל אבוב בקיץ בנחלים רבים אחרים בארצנו. השלגים
 המרבים תורדים על ההרמון בחרף, בזמן שהם מפשירים, מרבים
 את מימי מקורות הירדן.

ההרמון, העומד בשומר על גבול הארץ, אינו נותן בחרף
 לעננים לעבר עליו בטרם שיריקו מברכתם גם עליו. הענן, נושא
 טפות המים הקטנטנות, נשא ברוח, רוצה הוא לבוא על כנפי
 רוח אל פנים הארץ. אך ההרמון הנבזה אינו נותן לו לעשות
 זאת. הענן מכרח לעלות למרומים. ובמרומים קר, והאדים שבצען
 מתקררים ונעשים אף הם טפות מים קטנטנות, הטיפות הקטנטנות
 מצטרפות ונעשות טפות גדולות וכבדות ונזפלות ארצה; גשם הוא.
 מן הגשמים המרבים בהרמון, הממחלים אל תוך אדמתו ופוצרים
 בתחתיתו לאור היום — קם נהי הירדן."

הַרְצָאָה ב'

הַרְצָאָה חֲמִישִׁים מִמַּחְלָקָה ז':

"בִּשְׁנֵי הַיָּמִים שֶׁבָּהֶם עָלִינוּ בַּחֲרָמוֹן, כָּאלוּ עָבְרָנוּ אֲרָצוֹת שׁוֹנוֹת: כֹּל כֵּךְ שׁוֹנִים הָיוּ הַצִּמְחִים שֶׁרָאִינוּ בְּמַעֲלֵה הַהָר. בְּתַחֲלַת עֲלִיתָנוּ דְּמִינוּ כָּאלוּ אָנוּ עוֹלִים בְּמַעֲלֵה הַכְּרָמֶל בְּחִיפָה. שְׂדוֹת תְּבוּאָה רָאִינוּ, יַעֲרוֹת וַיְתִים וְכֶרְמִי גִפְנִים. אַחֵר פָּסְקוּ אֵלֶּה בְּבִתְּאֻחַת. בְּמִקּוֹמָם מִצָּאנוּ בְּדִרְכָּנוּ חֲרָשֵׁי אֱלֹזִיִּים, מַפּוֹחֵי-כָר וְאַנְסִי-כָר, וְעוֹד עֲצֵי-כָר וְשִׁיחֵי-כָר שׁוֹנִים, מִשְׁהַגְעָנוּ לְגִבָּה שֶׁל 1.600 מֵטֵר, בְּעֶרְךָ, לֹא מִצָּאנוּ אֵלָּא שִׁיחִים קִטְנִים, בְּפוּפִים וּמְבִי רוּחַ. בְּרֹאשׁ הַהָר, בְּמִקּוֹם שָׁבוּ אֲנוּ עוֹמְדִים עָכָשׁ, לֹא יִצְמַח כֹּל עֵץ. כָּאלוּ גְבוּלוֹת גְּבִלוֹ לֶחֶם לַצִּמְחִים: עַד כָּאן תִּצְמַח אִתִּי, הַגִּפֶּן, וַיִּדְרֹךְ הַיָּת; עַד כָּאן תּוּכְלוּ לַצְמִח אֶתֶם, עֲצֵי-הַשִּׁפְּיִם: הָאָרֶן וְהַדּוֹמִים לוֹ; טֶבֶן וְהַלְאָה לֹא יַעֲלֶה וְלֹא יִצְמַח אֶף אֶחָד מֵבָם. הַאִין הַדְּבָר הַזֶּה כָּאלוּ עָבְרָנוּ אֲרָצוֹת, אֲחֵרוֹת בִּשְׁנֵי יָמִים?

וְהַכֵּל תִּלְוִי בְּאַקְלִים: בָּחַם וּבִקֵּר, וּבִירוּחַ, — אִם אִשִּׁית הִיא אוֹ מְהִירָה, וּבְגִשְׁמִים וּבְעוֹד כַּחוֹת טֹבַע אֲחֵרִים."

לְאוֹר הַפֶּגֶם הַמַּעֲלָה פִּיחַ אֲכַלְנוּ סַעֲדַת עָרֵב שֶׁל טִילִים. אַחֵר קָמָה דְּמָמָה בְּמַעֲרָה. לֹא יָכַלְתִּי לְהִרְדֵּם. קָר הָיָה. לֹא עֲצַמְנוּ עֵינַי כֹּל הַלַּיְלָה מִקָּר וּמִהִתְרַגְּשׁוֹת.

עֵתָה הַשָּׁעָה מְאֻחֶרֶת. אֲסִים אִפּוֹא אֶת מִכְתְּבִי. וְדַע: אֵלּוּ אֲרֹךְ מִכְתְּבֵי שָׁבָעִתִּים לֹא הָיִיתִי מְסַפֵּיק לְסַפֵּר אֶף תַּחֲצֵי מִמֶּה שֶׁרָאִיתִי, אֲבָל עוֹד אֲסַפֵּר לָךְ.

שְׁלוֹם לָךְ וּלְכָל בְּנֵי הַבֵּית.

אַחִיד אוֹתְכֶךְ

מִיכָה.

מי עוד זו את הירדן במים—תלמדך

ע ב ו ד ה י"א

(1) רשם לך שני יובלים גדולים, הבאים אל הירדן משמאלו,
מעבר הירדן—רשם לך יובל אחד גדול, הבא אל הירדן מימינו,
מעבר הירדן — — —

(2) היסף על תבורך על הירדן (פרק רביעי) עוד הרצאה
קטנה: מי זו את הירדן במים.

ה ת ד ע ?

ברכה במים, המשקים שדות תבואה, גגירק, צצי-פרי,
אדם ובהמה, ברכה במים, ההופכים שדות שממה לקרי תבואה,
אך הירדן עוד ברכה מברכות המים?
מי מאיר בלילות אלפי בתים בעיר ובכפר? מי מגיע
מכונות גדולות וקטנות בבתים-המלאכה ובבתים-התרשת, משאבות
גדולות עם קטנות, המעלות מים ממעמקי הבארות?
כח החשמל.

ואולם מי הוא המגיע את המכונה יוצרת החשמל, הנותנת
אור נכח? מי הירדן הם.

בהקמתם של מהנדסים יהודים, בהריצותם ובכח שריריהם
של פועלים יהודים נהפך כח המים הזורמים בירדן לכח מגיע
מכונות, למאזר בבית וברחוב.

ע ב ו ד ה י"ב

(אם אתה משתמש בחשמל)

(1) חקר לדעת: כמה, בערך, אתם מוציאים על החשמל
מדי חודש בתדוש? לפי מה אתם משלמים את המגיע מקום? עגן
בנקלה, בטפס של "קריאת המונה".

- (2) איפה נמצאת תחנת הכח במקומך?
 (3) כמה משלם אביד (קרוכד, שכנד, אבי חברד) במחיר
 פח השמל? לפי מה?
 (4) איזו תועלת מביא החשמל במקומך? רשם רשימה מלאה.

פרק ששי

אור נכת מימי הירדן

החשמל בארצנו לא מעולם הוא. עוד לפני שנים מועטות
 הכינו כל חבריה את שעוריהם לאור מנורת הנפט. עוד לפני ימים
 לא רבים הגיעו כל התרשתנים ובעלי-המלאכה בארץ את מכונותיהם
 במניעי נפט ופחם.

ההוצאות הפחם והנפט ממעמקי אדמת ארצנו? המצאו אלפי
 פועלים מאחיד "ושבי הארץ את לחמם בכרית הפחם, בזקוק
 הנפט? לא ולא.

מעבר לימים, באגיות-משא גדולות, הובאו אלה אלינו,
 וכספנו זרם לחוץ-לארץ להעשיר ארצות אחרות, עד... עד שנהפך
 זרם מימי הירדן ל"פחם לבן", נותן אור נכת, הלא הוא החשמל.
 הן ידעת כי פח בפנים, בורקס, להגיע טהנה, לסובב גלגל
 ולעזר לאדם בעבודתו.

הנה יורדים, יורדים מימי הירדן, מעלים קצף באשדותיהם,
 ובאשר ירבו לרדת בן יגדל פחם, ואולם אדם לא היה אשר
 ישתמש בכח מימי הירדן להפקם לחשמל, מקור פח ואור.

היש בכח זרם המים ליצור חשמל?

אמנם בן. הראית את הפנס החשמלי תקטן מתחבר אל
 האופנים? באשר ינועו גלגלי האופנים במהירות יגדל האור בפנס

החשמלי, וכאשר יעמדו—יחדל מהאיר. הידעת את המכונה הקטנה
המחברת אל הפנס החשמלי הזה? השמעת את זמזומה בהולידה
את החשמל? הלא מכונת-דינמו קטנה היא? גלגלי אופניך, כח
תנועתם בלכתם, מולידים חשמל במכונת-דינמו הקטנה. הנה
החשמלי שהיא נותנת קטן הוא, כי על כן קטנה גם היא. מכונת-
דינמו גדולה תתן זרם חשמל חזק וגדול, ואולם מי יגיע את
מכונת-דינמו הגדולה אשר תתן זרם חשמל להאיר רכבות בתיים,
מאות רחובות, ולהגיע מכונות בכתי-המלאכה ובכתי-התרשות?
זרם מימי הירדן, ההולך לאבוד זה דורות, הוא יגיע—בך
החליט איש יהודי אחד.

א

המהנדס אשר נתן חשמל לארץ-ישראל

„זהו את כמות המים שבירדן ואת מהירות זרמם, כך אמר
האיש לחבר המהנדסים אשר אסף מסביבו לעשות במלאכה
הגדולה.

והאנשים יצאו לעבודתם. גשמי חרף עזים, ימי קיץ לוחטים
בבקעת הירדן הנמוכה והלוחטת לא הפריעו מעבודתם. בכוונם
נודרים התחלכו המהנדסים בבקעה הגדולה והארבה. התגוררו
באהלים ועינם צופיה לראות הכל. שנים עברו והאנשים חקרו
ולמדו: את כמות המים בירדן, את פחם, את מהירותם ואת אשדות
הירדן, שבהם יגדל כח זרמם של המים.

„בקיץ דלים מי הירדן ולא יהיה בכתם לתת זרם חשמל
גדול,“ אמרו המהנדסים לראשם ומנהלם.

„נוסיף עליהם מימי נחל אחר, נאספם אל תוך זאנם גדול
ונשמרם לימים שבהם ימצינו תמים בנחל,“ אמר להם הראש והוא
הסביר להבריו את תכניתו:

„את הירמוד הן ידעתם, הן גם את זרמו מדרתם ואת כמות
מימיו. הבה נשנה סדרי בראשית, הבה נוציא את הירדן מאפיקו,
ונאת העמק הקטן בקרבת הירמוד נהפך לברכת מים, לאנזם קטן.
על שלש הימות בדרך של הירדן נוסף עוד אחת קטנה. אל
הזרקה נזרים את מימי הירדן והירמוד גם יחד, ומציא לנו.“
דוממים ישבו האנשים, אזניהם שומעות ולבם נפעם. ידעו:
כמעשה הגדול הזה לא נעשה מעולם בארץ-ישראל.
„שובו לעבודתכם,“ אמר המהנדס הגדול, „רשמו את
תכניתיכם, הכינו הכל, ונאני יוצא לחיוץ-לארץ להביא את הכסף
הדרוש לעבודה, כי רב הכסף הדרוש, רב מאד.“

ב

ג ע ו ר ה ה ש מ מ ה

ועוד מימי הירדן יזרמים באפיקים הישן ודממה על גדותיו.
הגדולים עודם מנהלים עם צהרים את עדרי העזים אל מי המנוחות
להשקותם, ומי הירמוד עודם מכתירים בקצף לבן את סלעי-הבשנית
השחורים שבדרך. עוד הירמוד נופל אל הירדן בגשר הנחלים, כמעולם.
ואולם השממה געורה לחיים: פלגת חלוצים עברים, יוצאי
רוסיה ופולין, באו אל גשר נחלים. ברככת באו. אהלים וכבדה
רבה אתם—בתים יבנו להם ולחבריהם, בבושים יסלו, עצים יטעו,
חבר-אכל גדול מאד יקימו למתנה אשר יבוא אחריהם. כי גדול
המתנה, והעבודה רבה.

לזהטת השמש וגדול החם. ההרים סגרו עליהם סכאן ומגאן,
והמקום שבו הם יושבים נמוך מאד: מאתים וחמשים מטר מתחת
לפגי הים. והאנשים מויעים ועובדים. עוד המלאכה רבה, זה עתה
התחילו.

ג

הירדן - השמאל! הירמוד - דם!

והמחנה בא. מאות מאות בחורים ועמם מכונות כבירות,
רועשות, צורחות כמפלצות. הללו תעתקנה הרים ממקומם, "חופרות"
הן, בשגי תפלה שלהן תכרסמנה את האדמה החזרת שבבקעת
הירדן, אפיק חדש תחתרנה לו, למען ישמאיל, למען יעזוב את
אפיקו הישן. וה"חופרות" צורחות וחופרות, מעתיקות הרים ממקומם.
הנה נחפרה תעלה רחבה, 1800 מטר ארובה. ומערבליים גדולים
שרים את שירם ובוללים מלט לצקת על קרקע התעלה ועל
קירותיה, כי לא עוד יזרם הירדן על חלוקי נחל, לא עוד יעברו
מימיו על שימי הירדוף. מטת בטון מכינים האנשים לירדן. הנה
עוד מעט ותבילה התעלה, ועמה גם המחסום הגדול שבירכזו:
הסוללה.

ובעוד חופרי התעלה עושים במלאכה וכבר יצא גודר פועלים
אחר להכין את הסוללה, אשר תסגר לירדן את דרכו. קיר חזק
ועצום של מלט וכרזל יגדר בפגי הירדן את דרכו, ומאין דרך
ישמאיל, כאשר יפקדו עליו המהנדסים והפועלים. ובחורי מנחמיה
הקטנה נוטים שכם, גם הם באו לעזר בעבודה הגדולה. שמחים
הם על הסוללה הגדולה אשר תבנה בירדן בקרבת מושבתם.

והבדלים המופיעים, אשר בדרך גידוליהם מקעו את אהליהם
 בבקעה הקטנה שבין תרמוד והירדן, מתרישים ומשתאים למעשה.
 הם הגיעו בדרךם מימים ומימה, אל הבקעה הקטנה, והנהגה—מה
 שנו פני המקום, גשר גדול, גבוה מאד, בנו פועלי היהודים על
 תרמוד, ודלת ברזל גדולה נעצומה הובאה אל הגשר הזה. הדלת
 הזאת, מסבירים להם פועלי היהודים, תורד מן הגשר למטה בכת
 איש אחר, אשר ילחץ על "מכונת החשמל", והיא תספר את מי
 תרמוד. ולא ידעו הבדלים, כי סגר בונים פועלי היהודים אשר
 יצגה: תרמוד, הם!

ד

והבשורה הגיעה

אל עמק יזרעאל ואל עמק זבולון, אל הפרמל ואל השרון
 והשפלה: זרם החשמל בדרך, הוא הולך וקרב אלינו, עוד מעט,
 עוד מעט, הנה הוא בא...

ואכן, בדרך העמקים וההרים מקימים הפועלים את עמודי
 החשמל הגבוהים, מגדלי ברזל רמים וחזקים. משענת הם לכבלי
 הנחשת העבים, שבהם יעבירו את זרם החשמל מקצה הארץ
 ועד קצה.

ובנהרים, כך יקראו למקום אשר בו יתאחדו תרמוד והירדן,
 העבודה בכל תקפה: את מצודת המים מכינים האנשים ואת אשר
 המים תמלאכותי. אל המצודה יבואו המים, כדי להגיע אל המקום
 אשר בו יפלו מגבה של 27 מטר. בכת זרמים העז תגיע הטורבינה,
 היא המכונה הנלכל, אשר תניע את המכונה המולידה את החשמל.

ה וַיְהִי אוֹר

וביום אחד השמאיל הירדן, ורם אל תוך התעלה אשר הכינו לו. והירמוד? מלמעלה, מן הנשר הנבזה הורר הסכר. "דם!" פקדו עליו. ומימי שני הנחלים ורמו אל תוך הבקעה שהיתה לברכה קטנה (פשלשה נחצי מיליון מטרים מעקבים מים תכיל תברכה, מדתה כמאה דונם). מן הברכה ורמו המים אל המצודה, ירדו בעז, תבויים בתוך צנורות ארפים ועבים מאד. הטורבינה נעה. המכונה הולידה חשמל, ובכבלי הנחשת עבר ורם חשמל, להאיר לאדם בבית וברחוב ולהניע מכונות בבתי המלאכה והתחשית.

וכה אמר המתנדב הראש:

"מתחנה זו ראשונה היא לנו על הירדן. תגדל הארץ, יגדל הישוב, ירבו בתי המלאכה ובתי התחשית ונקים עוד תחנות על הירדן, להגדיל אור ולהרבות כח בארצנו."

ע ב ו ד ה י"ג

- (1) מהי דרכה של רשת החשמל מנהרים למקומה? מנהרים ועד המושבה רחבות שבשפלה? רשם זאת.
- (2) למד לרשם את הירדן והירמוד בהתחברם.
- (3) אם ראית את עמודי המתח הנבזה—ציר אותם.

ה ז ה ר !

אל תמסם בעמודי החשמל, סכנת מות בהם!

פרק שביעי עם תנחום בחולה

א

תולדות ים סומכי

בשיצאנו מחולה כבר נרחה השמש. ומן הרגע הראשון
לצאתנו חשנו כי אכן יש שמש במרומים, שמש מאירה ומחממת...
משנראתה לנו החולה התחלתי לעבב את תנחום.

"מה אתה מתרומם על ביהנות רגליך ותר בעיניך סביב,
כאלו אבד לך פה דבר?" שאלני תנחום.

"בן, אבד לי... אפיקו של הירדן. כבר ראיתי פעם מפעלה
החרמון את מקום התאחדותם של שלשת אבות הירדן. משם
ראיתי גם משהו מן הירדן, אבל דרומית מן המשהו הזה אבד
אפיקו של הירדן, נעלם מעיני ואיננו..."

"ובכן, אתה מבקש פה את אפיק הירדן? דע לך אפוא,
חכם-עתיק שלי, כי אם תמצא פה את אפיקו של הירדן, גדול
אתה מקולומבוס בשעתו!" לגלג עלי תנחום.
"הביצד?"

"את אפיקו של הירדן בתוך החולה," הסביר תנחום, "לא
תמצא גם אם תחפשנו בגרות, משום שאיננו קיים. ואלו היה קיים
לא היתה החולה קיימת."
"תידות לי דבריד."

ותנחום הסביר: "את הימה הנמצאת בקצהו הדרומי של
החולה הן מכיר אתה?"

"בן, אמרתי, 'בונתך לים סומכי?'
"הוא הדבר. תספת אפוא ושמע," אמר תנחום:

"את אפיקו של הירדן קרה אסון בכפר הזאת ומשום כך
 נעלם ואיננו. הן שמעת בנדאי על אותם הימים, הרחוקים מאתנו
 מאד, שבהם ורמה לבה מהרי הגולן שבכפר הירדן מורחה.
 באותם הימים ורמה הלבה והגיעה גם עד הירדן בכפר הזאת.
 ומשהגיעה הנה ונקרשה לגושי בשנית גדולים סתמה את אפיקו,
 והירדן, תחת לזרם דרומה, הציף את כל הכפר הגדולה הזאת.
 שאנו קוראים לה חולה. וים סומכי זה, שאמה רואהו עכשו קטן
 כל כך, היה בימים ההם ומה גדולה על פני כל החולה. מאז
 אבד אפיקו של הירדן ואיננו. גם לא ונצר שוב עד שלא ירדו
 המים מעל פני כל הכפר הזה."

"וים סומכי מה יהא עליו?" שאלתי בחפזון.

"יבש." ענני תנחום.

"הלא תבין," אמר תנחום, "תוצאות ים סומכי סתומות הן
 על ידי רגבי הבשנית הגדולים, שגפלו אל תוך אפיקו של הירדן,
 משעה שניצמק אפיקו של הירדן מדרום לים סומכי ויסקלו רגבי
 הבשנית הגדולים, תפתח הדרך למים המכסים את כל כפר
 החולה."

"ואז?..."

"ואז..." אמר תנחום, "אז תיבש כל הבצה הגדולה ותהפך

בלבה לאדמת מורע פוריה."

ב

א צ ל ב ד ו י ה מ ח צ ל ו ת

תנחים ידע תמיד למצוא את מקום התניה הנאה ביותר.
 הנענו אל ישוב קטן, שבו שוכנים בדוי המחצלות בסכות
 עשויות מחצלות, על שפת הבצה. מריאים גדולים ומסרבלים

רָבְצוּ בַּמַּיִם עַד לִנְחִירֵיהֶם, לַעֲתִים הָרִים אֶחָד מֵהֶם אֶת רֹאשׁוֹ הַגָּדוֹל, שָׁאֵף אֲוִיר וּפָלַט אוֹתוֹ עַל פְּנֵי הַמַּיִם.

”כִּד טוֹב לָהֶם,” אָמַר תַּנְחוּם, ”לִיצוּרִים הָאֵלֶּה: בָּצָה וּמִים.”

”אֲמַנָם טוֹב בָּאֵן,” אָמַרְתִּי, ”רְאֵה, מָה רַב הַיָּרֵק מִסְבִּיב, מָה

יִפְזֹת הַשּׁוֹשְׁנִים עַל פְּנֵי הַמַּיִם, אֲרֵץ הַמֶּדֶה.”

”טַעוֹת בְּיָדְךָ,” אָמַר תַּנְחוּם, ”אֵלֹהֵי נִסִּיתָ לִישׁוֹן רַק לִילָה אֶחָד

בַּסַּבּוֹת הַלָּלוּ, אֵלֹהֵי שְׁמַעְתָּ רַק לִילָה אֶחָד אֶת זְמוּזָמָם הַמְּטָרִיר שֶׁל

הַיְתוּשִׁים, וַיִּדְעַת מָה נֹרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה.

בְּמוֹד חֲשָׁבוּ גַם מִסְדִּיקָהּ שֶׁל יְסוּד־הַמַּעֲלָה. שָׁפַע מַיִם, יָרַק

וְאֶדְמָח טוֹבָה מִצָּאוּ פֹה, וְלֹא יָדְעוּ מָה נֹרָאָה הִיא כָּל אֲרֶץ הַבָּצָה

הַזֹּאת. אֶת מִיטֵב עֲמָלָם וְכַחַם הַשְּׁקִיעֵי הָאֲנָשִׁים בִּיסוּד מוֹשְׁבָתָם

וּבְכַנְיָנָהּ, וְהֵן יִדְעַת מָה עָלוּב בְּפָרָם עַד הַיּוֹם הַזֶּה. אֶת יִלְדֵיהֶם

רְאִיתִי, אֶת הַפָּנִים הַחֲרוּרִים הָאֵלֶּה?”

”הַלְעוֹלָם תִּהְיֶה בְּקַעָה גְדוֹלָה וְרַחֲבָה זֹכֶר נִתְּלָה לְאֲנוּפָלְסִים?”

”לֹא,” עֲנִי תַנְחוּם, ”אֲךָ תִּיבֹשׁ הַבָּצָה תַּתְּפַנֶּה בְּכֹר גְדוֹלָה

לְעִבּוּדָה וְלִמְחִיָּה. בְּדוֹי הַמַּחְצָלוֹת יִהְיוּ אֵיז לְאֶבְרִים וְזֹרְעִים וְקוֹצְרִים

בְּאֲרֵץ פּוֹרְיָה, וְאֵף אֲנִי, הַיְהוּדִים, מָקוֹם רַב יִהְיֶה לָנוּ לְבָנוֹת בְּפָרִים

חֲדָשִׁים לְאַחֲנֵינוּ שִׁיבּוּאוֹ מִן הַגּוֹלָה.”

קוֹלוֹ שֶׁל תַּנְחוּם נָדַם, הוּא שָׁקַע בְּמַחְשְׁבוֹת. נִשְׁאֲתִי עֲיִנִי

אֶל הַבָּצָה הַגְּדוֹלָה. בְּדוֹי קֶצֶץ קִנִּים. פָּעִין רַפְסוּדָה קִטְנָה הַתְּקִין

לֹא מַעֲצִים וְעֲלִיָּה עֹמֵד בְּלֵב הַבָּצָה וְקֶצֶץ בַּחֲרָב קִנִּים, לְמַעֲשֵׂה

הַמַּחְצָלוֹת. וְאֲכֹן, בַּסָּבָה שֶׁמְמוּלָנוּ רְאִיתִי אֶת תַּעֲשִׂית הַמַּחְצָלוֹת:

בְּתוֹד מִסְגֶּרֶת גְּדוֹלָה קָלְעָה אִשָּׁה אֶת הַנְּצָרִים שְׁתֵּי נְעָרַי. יָדֶיהָ

עָבְדוּ בַּמְהִירוֹת; לְרִגְלֶיהָ, בַּעֲרִיסָה, שָׁכַב יִלְדָּה הַקָּטָן.

שְׁעֵטַת פְּרָסוֹת סוּסִים הִפְרִיעָה אוֹתָנוּ מִמְּנוּחַתָּנוּ. חֲבוּרַת

רוֹכְבִּים עָבְרוּ עַל פְּנֵינוּ.

"הללו צידים הם," אמר תנחום, "מנכבדי בירות, מן הנוצרים.
 בימי חג ומועד יעלו הנה לצוד ציד. ראה, רטבים האנשים, עד
 מתגיהם טבלו במים לרגל מלאכתם."
 "ונבאי להם להרחיק כל בך?"
 "נדאי," ענה תנחום, "בסביבותיהם לא ימצאו מקום ציד מבחר
 במקום הנה. הגע בעצמך: עופות בצה למיניהם, חזירי בר ועוד
 מזרפים קטנים רבים — היכן ימצאו אם לא כאן?"

אותו יום אכלתי בפעם הראשונה בתי... חמאת מריאים.
 תנחום אכל להנאתו. יבשם לו, אני לא נהניתי ממנה הרבה.

עבודה י"ד

- (1) התוכל לבאר כיצד נוצר ים סומכי?
- (2) רשם במשפטים קצרים במתברתך לגיאוגרפיה מה שלמדת
 מן הספור: "עם תנחום בחולה".
- (3) מלד במפתך את ארבו הגדול ביותר של ים סומכי ואת
 רחבו הגדול ביותר.
- (4) נסה לרשמו עוד פעם בלי להסתכל במפה.

עבודה ט"ו

- (1) למד לרשם את ים המלח. דבק ברשום לשוני-הים. עשה
 זאת פעמים אחדות עד שתדע את צורת ים המלח בלי להסתכל במפה.
- (2) סמן בעברו ה _____ של ים המלח את תרבות מצדה.
 במצדה התבצרו היהודים במלחמתם עם הרומאים. מצדה היתה
 המבצר האחרון של היהודים במלחמתם עם הרומאים.
- (3) שים לבך לקו המקטע, העובר במפה וחוצה את ים
 המלח לארבו. מהו?

(4) מִדֵּר וְחֶשֶׁב אֶת אָרְכּוֹ הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר שֶׁל יָם הַמֶּלַח וְאֵת
רַחְבּוֹ הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר.

(5) סָמֵן בְּמַפְתָּךְ אֶת מְקוֹם שְׂפָף הָאֲרָנוֹן, הוּא בָּא מֵעֶבְרֹ
שֶׁל יָם הַמֶּלַח, וְאֵת הַר סָדוֹם בְּדָרוֹם יָם הַמֶּלַח.
(6) קְרָא בְּחוֹמֶשׁ בְּרָאשִׁית, בְּפָרֶק י"ט, אֶת הַפְּסוּקִים כ"ג—כ"ו.
(7) קְרָא בְּסֵפֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶת הַפָּרֶק ו'.

פָּרֶק שְׁמִינִי בְּ מִלְכֵת הַמֶּלַח

א

אֵיזוֹ אוֹצְרוֹת בָּיָם הַמֶּלַח?

(1) אֵת תְּבִיּוֹת הַחֹמֶר הַמוֹבָאוֹת מִמְּרַחֲקִים הֵן רֵאִיתָ. בַּחֹמֶר
שֶׁבָּתוֹכָן מְרַצִּים אֶת הַכְּבִישִׁים וְהַרְחֹבוֹת בְּאֶרֶץ, שְׁלֹא יַעֲלוּ אֲבָק.
הַתְּדֵעַ בִּי עַל פְּנֵי יָם הַמֶּלַח צִפִּים, אַחֲרֵי כָּל סְעָרָה, גּוֹשֵׁי חֹמֶר
גָּדוֹלִים?

(2) אֵת הַיָּד הֵן יִדְעָתָ. בּוֹ אִמָּה מוֹשֶׁשׁ פָּצַע עַל אֲצִבְעָךְ
אוֹ עַל רִגְלְךָ.

הַתְּדֵעַ בִּי בָּמֵי יָם הַמֶּלַח נִמְצָא הַחֹמֶר הַיָּקָר הַזֶּה?

(3) הִרְאִיתָ אֶת הַזָּבֵל הַחִימִי, הַמוֹבָא בְּשָׂקִים מֵעֶבֶר לַיָּמִים?
בּוֹ מִזְבָּלִים שְׂדוֹת וְגִנִּים. הַתְּדֵעַ בִּי סוּג אֶחָד מִן הַזָּבֵלִים נִמְצָא
לְרַב בָּיָם הַמֶּלַח? אֲשֶׁלֶּג יִקְרָאוּ לוֹ.

(4) עַל שְׂדוֹת הַמֶּלַח בַּעֲתָלִית קְרָאתָ בְּסֵפֶר „יִדְיעַת הַמּוֹלָרֶת“,
חֶלֶק א', עִמּוּד 184. הַתְּדֵעַ בִּי מֶלַח לָנוּ לְאִין שַׁעוֹר בָּיָם הַמֶּלַח?
מֶלַח סְדוּמִית יִקְרָאוּ לוֹ וְהוּא נִמְצָא בְּהַר _____ מִיָּם הַמֶּלַח.

אלה ועוד אוצרות רבים נמצאים במדה רבה בנים המלח.
"חברת האש"ל", אשר נוסדה על ידי תלמידים ומתנהלת על ידם,
מנצלת את ים המלח.

ב

הים אשר במימיו לא יטבע איש

ימות הנשמים. בְּתָרֵי יְרוּשָׁלַיִם מְנַשְׁבֶּת רוּחַ קָדָה. עֲטוּפִים
בְּמַעֲיָלֵיהֶם וּמִכְרָבָלִים בְּאֲדָרוֹתֵיהֶם מִתְהַלְכִים אֲנָשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם, וְאֲשֶׁר
אֵין לוֹ עֲגִיזָה בְּחוּץ וְיִבְקֹשׁ לוֹ פָּנֶה חֲמָה לְחֶמֶס אֶת אֲבָרָיו תִּקְפּוּאִים
מִקֶּר. אוֹתָהּ שִׁעָה טוֹבִלִים אֲנָשִׁים מִירוּשָׁלַיִם בְּמִימָיו הַמְרִים—
הַתְּמוּצִים וְהַשְּׂמָנִים שֶׁל יָם הַמֶּלַח. אֵדֶךְ אֲרָבָעִים דֶּקָה נִסְעוּ בְּאוֹמוֹ
וּכְבֵּר הֵם נִמְצְאִים מַעְבֵּר לִגְבּוֹל שְׁלֹמֹנִי שֶׁל הַקֶּר הַגָּדוֹל בְּתָרִים.
גַּם מִי שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ לִשְׁחֹת יָרֵד לְרַחֵץ בָּנִים הַמֶּלַח וְלֹא יִפְחֵד.
בְּשִׁעָה שְׁתֵּים שָׁלוֹ אֵין כָּל סִפְנָה נִשְׁקַפֶּת לְרוֹחֵץ בּוֹ, הוּא לֹא יִשְׁקַע
בְּמַיִם. כִּי מִימָיו כְּבִדִּים מַמִּי כָּל יָם אַחֵר. הֵן בְּכָל כּוֹס מַיִם מִמִּי
הַיָּם הַזֶּה רַבֵּעַ הַכּוֹס חֲמִרִים מוֹצִקִים מִכָּל אוֹתָם הַחֲמִרִים שֶׁעָלִיהֶם
קָרָאתָ בְּחֵלֶק א' שֶׁל הַפָּרָק הַזֶּה. עַל שֵׁפֶת יָם הַמֶּלַח חֵם תָּמִיד
מֵאֲשֶׁר עַל שֵׁפֶת הַיָּם הַתִּיכוֹן בְּתֵל-אָבִיב. הַתְּדַע לָמָּה? מִפְּנֵי שֶׁפְּנֵי
יָם הַמֶּלַח נִמּוּכִים כְּמַעַט בִּ-400 מֶטֶר מִתַּחַת לִפְנֵי יָם הַתִּיכוֹן.
שֵׁפֶת יָם הַמֶּלַח הוּא הַמְּקוֹם הַנְּמוּךְ בְּיוֹתֵר שֶׁעַל פְּנֵי הַיָּבֵשָׁה.
הַצִּעִירִים עוֹשִׂים מַעֲשֵׂי מְשׁוּבָּה. הֵגָה הַלֵּוֹ, הַסּוֹכֵךְ שֶׁלֶקַח
אֹתוֹ מִבֵּיתוֹ מִירוּשָׁלַיִם וְשָׁעוֹד לֹא יִבֹּשׁ מִנִּמְפֵי הַנֶּשֶׁם שֶׁיִּרְדּוּ עָלָיו
שֵׁם—מִגֵּן לוֹ מִפְּנֵי הַשֶּׁמֶשׁ. הַסּוֹכֵךְ בִּידוֹ הַיְּמִנִית, סֶפֶר בִּידוֹ הַשְּׂמָאלִית
וְהִרְיָהּ מִשְׁתַּמֵּט עַל פְּנֵי... הַמַּיִם וּמַעֲיֵן בְּסִפְרוֹ. וְאוֹלָם בְּזֶמַן שֶׁהֵיטָם
סוֹעֵר—סִפְנָה בּוֹ לְרוֹחַצִּים. הַשּׁוֹחֵה בָּנִים עֲלוֹל לְהַתְּעַרֵּר בְּמַיִם
וּלְהַחֲגֹק.

העולים מן המים אצים למצוא להם מים מתוקים לשטוף
בהם את גופם, המכסה בלו גבישי מלח צורבים.

ג

”הַמֶּלַח הַצּוֹמַח”

האמנם?

כן.

אך ייבשו פני הארץ מן המים אשר ירדו עליהם אתמול
ושלשום, וסביבות ים המלח, מהלך שעות ממנו, כבר כסו בקרום
דק לבן. הקפור הוא הקרום הדק הזה?
לא.

מלח הוא הנמצא לרב בקרקע שמסביב לים המלח. לפניו,
כד משערים החכמים, השתרע ים המלח על שטח גדול יותר מאשר
בימינו ועל כן האדמה מסביבו מלחה מאד. ואמנם אך עבר הנשם
וכבר החל המלח, ”צומח” ועולה, ועל כן שוממות הן סביבותיו
הקרובות של ים המלח. מדבר שממה ללא שית וללא עץ, כי לא
יצמח כל צמח באדמה ורועה מלח.

בקרבת מדבר המלח הזה תשכן עד היום יריחו הקטנה,
המקפה גנים ופרדסים. הן ידעת את יריחו מימי יהושע, ואת
חומותיה האדירות, אשר נפלו לפני ישראל. עדן היא קנימת העיר
הזאת. פעמים רבות נפלה ופעמים רבות קמה, כי טובה אדמתה
ומימיה מי ברכה. עשרות אחדות בתייחמר קטנים, בתימלון
גדולים אחדים, לתיירים המרבים לבקרה, ועצים לרב—זוהי יריחו
של ימינו.

מִנּוֹת בַּמֶּלַח

בְּבָרִים הַמִּים הַעֲלִיזִים אֲשֶׁר בֵּינָם הַמֶּלַח, וְאוֹלָם בְּבָרִים
מֵהֶם הַמִּים בְּמַעֲמָקָיו וְעַל קַרְקָעוֹ.

וְרַמִּי מִיִּגְפְּרִית חַמִּים עֻלִּים מִן הַמַּעֲיָנוֹת שֶׁבְּקַרְקָעוֹ. עַל כֵּן
לֹא תִתְפַּלֵּא אִם יִסְפָּר לָךְ, כִּי מִנּוֹת בֵּינָם הִנֵּה. וְאַבֵּן, אֵיזֶהוּ הַיְצִיּוֹר
אֲשֶׁר יַעֲמֵד בְּמִי הַמֶּלַח הַעֲזִים הָאֵלֶּה?

דָּג כִּי יִנְשֵׂא בִזְרָם הַיָּרְדֵּן אֶל יָם הַמֶּנֶת—וּמֵת. עֹזֶפֶת הַבְּצָה
הַרְבִּים, הַמְקַנְנִים לְאֶלְפֵיהֶם בְּסִבְבָּה הַשִּׁיחִים שֶׁמִּשְׁנֵי עֲבְרֵי הַיָּרְדֵּן
יִבְבְּצְעֵי הַמִּים הַמְרָבִים שֶׁבְּמִסְבֵּיו, לֹא יִקְרְבוּ אֶל יָם הַמֶּנֶת, כִּי לֹא
יִמָּצְאוּ שָׁם אֶת מַחְיָתָם.

דּוֹרוֹת עַל דּוֹרוֹת וּזְרָמִים מִימֵי הַיָּרְדֵּן אֶל יָם הַמֶּלַח. בַּחֲרָף
יָגֵאוּ, הֵם וּמִימֵי הַנְּחָלִים הָאֲחֵרִים, הַנוֹפְלִים אֶל יָם הַמֶּלַח, וּבִקְצֵין
יִמָּעֲטוּ. וְאַף כִּי רַבִּים הַמִּים הַנִּשְׁפָּכִים שָׁעָה שָׁעָה אֶל תּוֹךְ יָם הַמֶּלַח,
לֹא מִתְקִין מִימֵיו: בַּחֵם הַגָּדוֹל הַשּׁוֹלֵט בְּבִקְעָה הַנְּמוּכָה, שֶׁבָּהּ נִמְצָא יָם
הַמֶּלַח, יִתְגַּדְּפוּ מִים רַבִּים לְאֵין שְׁעוֹר, וְחֶלֶק גָּדוֹל מִן הַמִּים הַנִּשְׁפָּכִים
לְתוֹכּוֹ יִתְגַּדְּפוּ וְהָיוּ בְּלֵא הָיוּ.

ע ב ו ד ה ט"ו

(1) רָשָׁע בְּמַחְבְּרָתוֹ לְגִאוּגְרַפְיָה: בֵּינָם הַמֶּלַח נִמְצָאִים חֲמִירִים
חֲשׂוֹבִים רַבִּים, מֵהֶם יְדוּעִים לִי:

(2) בְּמִימֵי יָם הַמֶּלַח אֵין אָדָם שׁוֹקֵעַ, וְעַן כִּי...

(3) מִדּוּעַ קָרָאוּ לָיָם הַמֶּלַח יָם הַמֶּנֶת?

ע ב ו ד ה י"ו

שִׁים אֶל לֵב: בְּכָר לַמֶּדֶת לְרָשָׁם אֶת שְׁלֹשׁ הַיְמּוֹת שֶׁבְּאַרְצָנוּ.
עֵתָה תִּלְמַד לְרָשָׁם אֶת הַיָּרְדֵּן בְּלוֹ מִמּוֹצְאוֹ וְעַד תּוֹצְאוֹתָיו. הַעֲבוּדָה

לא תקשה עליך אם תשים לבך למרחקים שבין ימה לימה.

- (1) רשם את שלשת מקורות הירדן ואת ים סומכי.
- (2) השנה את המרחקים: ים סומכי—ים כנרת, ים כנרת—ים המלח.

- (3) רשם את הירדן, את ים כנרת.
- (4) ביק ורשם את ים המלח במרחק הראוי מים כנרת.
- (5) התרשם את הירדן בקו ישר? איך תעשה?
- (6) סמן את שלשת הנגזרים החשובים שעל פני הירדן. אילו הם?

עבודה י"ח

במפה שעשית לפי העבודה י"ו:

- (1) צבע את הירדן בעפרון כחל. עשה כך גם בימות.
- (2) צבע את בקעת הירדן בצבע ירוק. איך? (א) מצא את המקום הרחב ביותר בבקעת הירדן. היכן הוא? (ב) סמן את המקום הזה בשתי נקודות מצד ימין ומצד שמאל. (ג) עשה כך גם במקום הצר ביותר. היכן הוא? (ד) שים אל לב: איזהו הקר הפורץ אל תוך בקעת הירדן? סמנו ורשמו במפתך.
- (3) רשם במחברתך. לגאוגרפיה: הקר המזרחי גובל את בקעת הירדן בקו — והקר המערבי?
- (4) חברת האשלג עומדת לסלל מסלה לארץ הירדן (למה?). הצע לה תכנית משלך: רשם מסלה זו במפתך בצבע אדום.

עבודה י"ט

- חלק ממנה תוכל לעשות, אם תקרא בעיון את הפרק התשיעי.
- (1) רשם במחברתך לגאוגרפיה: (א) שתי ערים ערביות השוכנות בבקעת הירדן. קרא אותן בשמותיהן והוסף להן תארים

לפי הפרק השמיני ולפי הפרק התשיעי. (ב) עיר שישוכה מערב.
קרא בשמה והוסף לה תאר. (ג) את הנקרים העברים בבקעת
הירדן. העבר קו אדם תחת הצפוני ביותר, קו ירוק — תחת
הדרומי ביותר.

(2) סמן במפתך את הערים והנקרים.

(3) איפה נמצא הגוש העברי הגדול ביותר בבקעת הירדן?

קרא לו בשם.

פרק תשיעי

י ש ו ב י ם ב ב ק ע ת ה י ר ד ן

א

ב א ה ל י ם

„השקת הגדולה“: „אלשריעה אלכבירה“, כך קראו יושבי
האזורים השחורים לירדן. בבקעה שמשיגי עבריו נטו את אהליהם
והרי הם יושבים בה עד היום הזה.

ב„שקת הגדולה“ ישגו את עזריהם, ואת האדמה הטובה
שמשיגי עבריה ועברו „כדו העזים“. כך קראו לעצמם הכדוים,
רועי הצאן, השוכנים בבקעות הירדן. ואכן, לא בכדו הנגב
הם הכדוים אשר בבקעת הירדן. תללו זה שנים חדלו לגדר
והרי הם כפלחים לכל דבר. אמנם בתים לשבת בהם לא בנו
להם עדו, ועדו הם מחלקים לשכטים, בראש כל שבט עומד
השיד שלו, ואולם כבר יציבים הם תושביה הקבועים של הבקעה,
העוסקים במזרע תבואות וגדול צאן.
ובמה נבדלו סוג הפלחים?

במנהגיהם. עדן מנהגי אבותיהם הנודדים בידיהם, כמוהם
 יסבירו פנים לאזרחים אשר יודמנו לאהליהם, כמוהם ישפטו כל
 דבר ריב אשר יפל בין איש לרעהו במחנה, או בין מחנה למחנה,
 וכמוהם יקומו לנאל את דם הקרוב, בן שבטם, אשר נרצח בקטטה.
 בבוא החורף, או בשנת בצורת, ירדו מהרי עבר תרדן מורחה
 שבטים רועי גמלים לרעות את גמליהם בבקעת הירדן ולהשקותם
 ב"שקת הגדולה". אז יגדל מספר האהלים לארץ ה"שקת הגדולה",
 וגם הקטמות והמריבות תרבינה, כי בוז יבזו רועי הגמלים לרועי
 הצאן אשר בבקעה.

"גדול המחנק בבקעה הגדולה הזאת," יאמרו רועי הגמלים
 איש אל רעהו. "תושביה לא בדוים הם, לא פח ולא פבור להם
 לאלה המתגוררים בארץ המים הזאת, עבדים הם וכושים." ויכרך
 אנשי המדבר יעלו על השדות הנורעים, יכבשו את מקומות המים
 ויעשו בבקעה הגדולה כבתוך שלהם.
 ויכדו העזים?

מינאתם את רועי הגמלים וראו עול ונחרישו, כי חלשים הם
 מרועי הגמלים, היודרים מזינים מכף רגלם ועד קדקדם אל בקעת
 הירדן. תללו, רועי הגמלים, בגי בגיהם של הנודדים הם, בגי
 המדבר החפשי. ויכדו העזים—רבים מהם מיוצאי סודן הם, הלא
 היא ארץ הכושים, דרומה ממצרים.

ב

בְּעִירוֹת

בעזה בקצה הדרום בן בית-שאן בלב הבקעה הגדולה. בעזה,
 המשמשת מרכז לנודדים שבנגב, בן בית-שאן משמשת מרכז ליושבי
 האהלים השחורים לארץ ה"שקת הגדולה" ומורר הנמוך.

בְּרַחֲבוֹתֶיהָ הַמְּצֻמִּים שֶׁל עֵינָהּ זוֹ יִצְטוּפְפוּ בִּימֵי מִשָּׁא וּמִתֵּן
מֵאוֹת בְּדוּיִם, הַבָּאִים לְמִקְהֵם וּמִמְכָּרֵם הָעֵינָהּ. לְכָאן יָבוֹאוּ גַם כָּל
הַזִּקְוִים לְשִׁלְמוֹנוֹת, אִם לְבֵית־הַמִּשְׁפָּט, אִם לְמִשְׁטֶרֶת וְאִם לְמַחֲלָקָה
אַחֶרֶת, כִּי עֵיר נֶפֶשׁ הִיא בֵּית־שָׁאֵן לְחֹלֶק מִבִּקְעַת הַיַּרְדֵּן וּלְאֲנָשֵׁי
הַיֹּשְׁבִּים הַמְּזֻרְחִים שֶׁבַעֲמֶק יוֹרְעָאֵל. עַל כֵּן תִּפְגַּשׁ בָּהּ תָּמִיד גַּם
מֵאֲנָשֵׁי הַמִּשְׁקִים הַחֲקֵלָאִים שֶׁעַל אֲדָמַת הַתְּהַרֵּן הַקְּנִימַת לְיִשְׂרָאֵל
בַּעֲמֶק יוֹרְעָאֵל.

רַב תּוֹשָׁבֵי הָעֵינָהּ סוֹתְרִים וְעִירִים הֵם וּבְעַל־מְלָאכָה.
בִּינֵיהֶם נִמְצְאוּ גַם יְהוּדִים לַעֲשׂוֹת, הַיּוֹשְׁבִים וְיֹשִׁיבֵת קָבַע בְּמִקְוֶם
הַזֶּה לְרַגֵּל מִסְתָּרֵם. וְאוּלָם לֹא רַק אֲנָשֵׁי מִסְתָּר הֵם תּוֹשְׁבֵי הָעֵינָהּ
כִּי אִם גַּם חֲקֵלָאִים. בְּמִי נַחֲל־תֵּרֶד הַמְּרָבִים וּבְמִי מַעֲנִוֹת אַחֲרֵים
הַמִּפְפִּים פֹּה יִשְׁקוּ אֶת גִּנּוֹת־הַיַּרְק שְׁלֵהֶם וְאֶת שְׂדוֹתֵיהֶם.
לְפָנִים הָיְתָה כָּאן עֵיר גְּדוֹלָה מִקַּפַּת חוֹמָה וּמִבְצָרִים וּמַעֲרָכַת
תַּעֲלוֹת גְּדוּלוֹת וּקְטָנוֹת לְהַשְׁקָאֵת הַשְּׂדוֹת. מֵאלֶּה נִשְׁאָרוּ כִּיּוֹם
הַרְבּוֹת בְּנִינִים גְּדוּלִּים וּבְצוֹת.

בְּבֵית־שָׁאֵן בְּאַמְצַע הַבִּקְעָה כֵּן יָרִיחוּ בְּדְרוֹמָה שׁוֹכְנֵת עַל
מֵים רַבִּים, הִלָּא הֵם: מִימֵי מַעֲוֵן אֱלִישֶׁע וְנַחֲל בָּלָת. מִפְּנֵי
סְבִיבוֹתֶיהָ הַשׁוֹמְמוֹת לֹא הָיְתָה יָרִיחוֹ בְּיָמֵינוּ לְעִיר מְרָבִי. כִּפֹּר
חֲקֵלָאִי גְדוֹל הִיא וּמִקְוֶם מְנוּחָה לְתַזְרִים נוֹצְרִים, כִּי קְדוּשׁוֹת
סְבִיבוֹתֶיהָ לְנוֹצְרִים.

ג

ב ב כ ר י ם

לְשׁוֹא תִּכְבַּשׁ עֵין הַנוֹדֵד לְאַרְבֵּי הַיַּרְדֵּן כִּפֹּר אִזּוּ יִשׁוּב קְבוּעַ
אַחֵר בְּמוֹרֵד הַתֵּהָר מִבֵּית־שָׁאֵן דְּרוֹמָה. בְּאַרְץ הַחֲמָה הַזֹּאת, הַלּוֹחֶסֶת
בְּנִיץ בְּאַרְצוֹת הַחֲמָוֹת בְּיוֹתֵר בְּאַפְרִיקָה, אֵין בְּיָמֵינוּ יֹשְׁבִים קְנִימִים.

מועטים הישועים בבקעת החולה, מועטים הם גם לכל ארצו של תיִרְדֵן. ועדין השדות ברכם הגדול מכבים ליד חוקה וחרוזה שתבוא ותחדשם.

שבי ציון בתמישים השנים האחרונות, אשר תקעו את המחרשה בשדות השפלה והשרון, הגליל ועמק יזרעאל, לא שכחו גם את בקעת תיִרְדֵן; הם יסרו את מנחמיה באדמה החורית, המלבינה מאד בבקעת תיִרְדֵן, ואת יסוד־המעלה ומשמר־היִרְדֵן על גבול ארץ־הבצות הגדולה.

בודדים עמדו אנשי מנחמיה במלחמתם הקשה ברוצי העוים והגמלים ובאקלימה הקשה של בקעת תיִרְדֵן. שנים רבות סבלו מחום ומפגעים רעים אחרים ועתה הם באים על שכם; מים במשאבות הם מצלים מן תיִרְדֵן להשקות פרדסים קטנים, אשר נטעו בשנים האחרונות, וההרים המלבינים, אשר סמאו את עיניהם בשרב קיץ לזהט שבבקעת תיִרְדֵן, נהפכים להם עתה למקור מתינה: גפס בהם, והגפס חמר חשוב הוא להכנת המלט ולעוד דברים שונים.

בתלוצי פתח־תקנה, אשר דמו למצוא בעמק עכור, בשדות תיִרְקוֹן, מנוחה ונחלה, ומצאו שם את האנופלס אשר הרבה להציק להם, בן גם תלוצי יסוד־המעלה, מפרחקים באו, שדות ירקנים ושפעת מים ראו ונתעו להאמין, כי ארץ חמדה לפניהם, והם אל המות באו. המלריה הקשה דבקה בהם והפילה בהם חללים רבים, ושכניהם יושבי הספות גם הם לא היטיבו עמהם. גם משמר־היִרְדֵן עדין קטנה היא ויושביה מועטים.

ומי יעלה לביש את ארץ־הבצות הגדולה ולעשות את יסוד־המעלה לבירת החולה באשר היתה פתח־תקנה מכפר דל לבירת השרון? ומתי? כי אכן ברכה בארץ המים הרבים למן דן בצפון

ועד ים המלח בדרום. עדות לכך הדגניות: דגניה א' ודגניה ב' וישאר משקי העובדים אשר על אדמת הקרן הקיימת לישראל בבקעת הירדן. בעמלם של צעירים מישראל נהפכו המקומות האלה לפנות ברכה ותפארת בבקעת הירדן.

הידעת את הישגים הטובים בדרך בקצה ים בנרת דרומה? הדגניות הן אשר נוסדו על ידי קבוצות פועלים חלוצים.

בשנת 1909 יסדו הפועלים את הקבוצה הראשונה בדגניה. עתה היתה דגניה לאם הקבוצות בארץ. ממנה ילמדו לכבש מקומות שוממים, ממנה ילמדו להיות ולעבד באחים במשפחה אחת גדולה.

עבודה ב'

עבודה חשובה מאד:

מפת כל ארץ ישראל!

א. (1) את הירדן כבר למדת לרשם וגם את הימות. נסה לעשות זאת עוד פעם על גליון ניר גדול. ציג את המקומות: דן ומבריה בעגולים.

(2) בקו ישר מקצהו הדרומי המערבי של ים המלח סמן נקדה א' על הגליון. גדלו של המרחק פרצונד. הנקדה הזאת תשמש לך נקדה חשובה בקו החוף שבמפתך. סמן את המרחק בסרגלך ורשם אותו.

(3) מצא את השליש מן המרחק בסעיף 2. מצאת? במרחק זה ובקו ישר ממבריה תסמן בעגול קטן את העיר.

(4) מצא שני שלישים מן המרחק בסעיף 3. מצאת? במרחק זה ובקו ישר מדן סמן באות ב' את הנקדה החדשה שמצאת.

ב. (1) למד לרשם את קו החוף מנקדה ב' ועד ראש הפרמל. אל תעשה זאת על הגליון הגדול. עזרן לא.

(2) חזור על סעיף 1 פעמים אחדות. למדת? רשם את קו החוף מנקדה ב' עד ראש הכרמל בגליונה הגדול.

(3) רשם את קו החוף מראש הכרמל ועד נקדה א'. מדבר לא יקשה ממך. ישר הוא. אף על פי כן עשה זאת פעמים אחדות. רשם בגליונה.

ג. (1) עין יפה במפה. השנה את המרחקים: יפו—תל-אביב—חיפה, יפו—תל-אביב—עזה. מצאת? רשם אותן בגליונה הגדול: את יפו—תל-אביב, עזה וחיפה.

(2) עין יפה במפה. השנה את המרחקים: יפו—תל-אביב—ירושלים, עזה—ירושלים. רשם את בירתנו בגליונה.

(3) הוסף ב"מפת ארץ-ישראל" שלך את הערים והנמלים הנראים חשובים בעיניך.

עבודת סכום וחזרה

א) קרא את כל מה שרשמך במחברתך לגאוגרפיה.

ב) בקר את המפות שהכניזת, תמן כל מה שצריך תמון.

ג) בחר את עצמך לפי המלון הזה:

אבות הירדן. אשלג. "בדו העזים". "בדו המחצלות". בית-שאן. גפס. גינוסר. גשרים על הירדן. דגניה. דינמו. "השקת הגדולה". חולה. חמי מבריה. חמר. חרמון. מבריה. טורבינה. ימות. ים כנרת. ים המלח. ים סומכי. ירדן. יובל הירדן. ירמוד. יסוד-המעלה. יריחו. כח החשמל. מים קשים. מעינות מינרליים. מלח סדומית. "מלח צומח". מריאים. מלחמיה. משמר-הירדן. מנדל. נהרים. סדקים. סמן פני הים. קצר עגתר. קרית-שמואל. רבמטיוס. שקע. שדות שלג.

ד) הגה לַפְּנֵיךְ רְשִׁימַת הַיְשׁוּבִים הָעֶבְרִים בְּבִקְעַת הַיַּרְדֵּן
עַל חִלְקוֹת אֲדָמָתָם, מְסַפֵּר נִפְשׁוֹתֵיהֶם וּשְׁנַת הַנִּסְדָּם.

1) מִצָּא: מַה מִּדַּת הָאֲדָמָה בְּבִקְעַת הַיַּרְדֵּן, הַנִּמְצָאָה בְּיַד
הַיְהוּדִים בְּסֻד־הַכֵּל?

2) מִצָּא: מַה מְסַפֵּר נִפְשׁוֹת הַיְהוּדִים בְּכָל הַיְשׁוּבִים בְּסֻד־הַכֵּל?

3) מִצָּא: א) מַה מִּדַּת אֲדָמָתָהּ שֶׁל הַקֶּרֶן הַקִּנְיָמִית לְיִשְׂרָאֵל
בְּבִקְעַת הַיַּרְדֵּן? ב) מַה מִּדַּת אֲדָמָתָהּ שֶׁל חֶבְרַת פִּיק"א בְּבִקְעָה
הַזֹּאת? ג) מַה מִּדַּת אֲדָמָתָם שֶׁל אֲנָשִׁים פְּרָטִיִּים מִן הַיְהוּדִים בְּבִקְעַת
הַיַּרְדֵּן?

ט ב ל ה

רְשִׁימַת הַיְשׁוּבִים הָעֶבְרִים בְּבִקְעַת הַיַּרְדֵּן (לְפִי א"ב)

שֵׁם הַמּוֹשָׁבָה	שְׁנַת הַנִּסְדָּה	מְסַפֵּר הַנִּפְשׁוֹת	מִדַּת הַדִּיקְנָמִים	אֲדָמָה ¹
בֵּית־גִּיָּה	תרע"ג	35	914	פ.
נֶשֶׁר גִּחְלִים	תרפ"ג	157	4100	פ.
דִּיקְנָה א'	תר"ע	138	1825	קה"ק
דִּיקְנָה ב'	תר"פ	136	1800	"
יְסוּד־הַמַּעֲלָה	תרס"ג	156	10815	פ.
כְּפָר־גִּזּוֹן	תרפ"ו	59	1930	קה"ק
כְּנַרְת־הַמּוֹשָׁבָה	תרס"ט	256	1955	פ.
הַקְּבוּצָה	תרס"ט	123	2650	קח"ק
כְּנַרְת (קר)	תרס"ט	35	65	קה"ק
סַנְדֵּל	תרע"א	278	1585	פ.
מַחְמַנָּה	תרע"ב	182	5315	פ.
מַשְׁמַר־הַיַּרְדֵּן	תר"ג	65	4645	פ.
חֶל־אוּר	תרפ"ח		6000	פ.

¹ פ. = פְּרָטִיִּים; פ. = פִּיק"א (חֶבְרַת לְהַתְיַשְׁבוּת הַיְהוּדִים בְּאַרְצ־יִשְׂרָאֵל);
קה"ק = הַקֶּרֶן הַקִּנְיָמִית לְיִשְׂרָאֵל.

שַׁעַר תְּשִׁיעִי

הַר־אֶפְרַיִם — אֶרֶץ זֵית־שֶׁמֶן גַּם הִיא.
הָר מְיֻשָּׁב עַרְבִים בְּלֶבֶד

יצירה חדשה

הוצאת ספרים - תל אביב

הוצאת ספרים - תל אביב

עבודה א'

(1) עין במדות הנבנה הנתונות בעבודות ההכנה, פרק שלישי.

(2) השנה לפי המבליט שבבתה את גבה הר אפרים לגבה הרי הגליל העליון, הגליל המתון, הר יהודה, רשם במחברתך לגאוגרפיה: הר אפרים — מהרי הגליל העליון, — מהרי הגליל המתון, — מהרי יהודה.

(3) וכיצד תעשה אם אין תבליט בכפתכם? עבודה ב' בשער הגליל העליון תלמדך.

(4) רשם את המקומות הנבונים בהר אפרים, הר אפרים נמצא בין שני קוים ישרים, העוברים את המפה לרחבה, על האחד רשום 32° ועל השני רשום —. לקוים האלה קוראים קווי רחב.

עבודה ב'

(1) קרא את הפרק הראשון בשער הגליל העליון. מה למדת ממנו על מבנה הר אפרים?

(2) עין במפה ומצא: כמה שלוחות שולח הר אפרים לעבר המזרח אל בקעת הירדן? תדועה לה אחת מהן בשמה?

עבודה ג'

(1) קרא בספר יהושע, בפרק י"ו, את הפסוקים ט"ו — י"ח. רשם במחברתך לגאוגרפיה: בימי יהושע היה הר אפרים —.

(2) שים אל לב: גם כיום עומה הר אפרים עצירי ועצירי כרק לרב.

העבודות ה', ו' בשער הגליל העליון תלמדינה אותך משהו בענין זה.

ש י ם א ל ל ב ו

הר אפרים גם הוא ארץ וית-שמן.

עבודה ד'

(1) קרא את הפרק הרביעי בשער הגליל העליון. „ויתים“
שם הפרק. מה למדת?

פרק ראשון

ב ה ר א פ ר י ם

(מכתב אל חבר)

הל-אביב, ט' באבול צ"ב

לנחמן החביב, שלום.

לך, נחמן, אני חייב תודה על הנסיעה הנפה בהרי אפרים.
טובה העצה אשר יעצתני: לנסע מחיפה לתל-אביב באוטו ולא
ברכבת. ואכן, לא בכל יום רואים אני, בגי חוף הים, מראות יפים
כאשר ראיתי בטיולי זה.

אמנם הדרך מעיר יורעאל ועד עין-גנים לא היתה נעימה
ביותר. העמק להט בהם הצהרונים. הצפיפות באוטו היתה גדולה,
ומסביב רק שדות קצורים, חלקות שמשים ירקנות פה ושם.
בפרי הפלחים באלו הסתמרו בכתפי הנבעות ולא נראו לעין.

ואולם אף הנענו לעין-גנים והמראה נשמנה. מכאן ואילך
הוליכתנו ברגנו בדרך הרים יפה עולה ויורדת.

„נוף זה“, אמר אלי שכני לספסל באוטו, „נשמר על צורתו
הקדומה יותר מיהודה. יש מקומות בהר אפרים שפראתם כמראה
ארגנו לפני.“

אדמת ההרים מסביב הלבנה יבצמקים ובהרים הירוקי
חרשות וכרמי ויתים ותאנים.

יפים העמקים בְּהָרֵי אֶפְרַיִם, רְחֵבִים הֵם, וַיִּוָּרְדוּם לְאֶטֶם
מִדְּרָגוֹת מְדֻרָּגוֹת. וְהַמְּדֻרָּגוֹת נְטוּעוֹת עֲצִים לְרֹב. לֹא סִלְעִים חֲשׂוּפִים
אִתָּהּ רֹאֶה בָּאֵן, בְּבִתְרֵי יְהוּדָה, וּמוֹרְדוֹת הָרִים וְקוֹפִים. בְּדֶרֶךְ גַּם
נִשְׁתַּמֵּר הָעֵפֶר הַתַּחֲנוֹם בְּרֹאשֵׁי הַהָרִים וּבְמוֹרְדוֹתֵיהֶם. וְאִינִי יוֹדֵעַ מִי
שָׁמַר עַל מִי. הַשָּׁמַר הָעֵץ הָרַעְנָן עַל הָעֵפֶר הַתַּחֲנוֹם, וְאִם הָעֵפֶר
הַתַּחֲנוֹם עַל הָעֵץ שְׁלֹא יֵאבֵד? וְדַאי שָׁמְרוּ זֶה עַל זֶה.

וְאֵלֹו רֵאִיתָ מָה יָפִים בְּפָרֵי הַפְּלָחִים בְּהָרִים. בְּמִי-אֶבֶן
וְתִרְסִים תְּכָלִים לָהֶם מִזְכָּלִים בִּירֵק עֲצִים וּבְצֹל—זֶהוּ הַכֶּפֶר בְּהָרֵי
אֶפְרַיִם. כְּשֶׁהִתְעַכְבְּנוּ בְּאַחַד מֵהֶם לִיר הַכְּבִישׁ הִיתָה עֵת צֵאת
הַשּׁוֹאֲבוֹת. בְּמוֹרֵד הָהָר, בְּדֶרֶךְ לְמַעֲנֵן, הִיְתָה תְּנוּעָה רַבָּה; הִלְלוּ
יִוְרְדוֹת וְהִלְלוּ עֹלֹת וּכְדִיהֶן עַל רֹאשֵׁיהֶן. בְּצֹל אֲחַת הַתְּאֲנִים הַעֲבָתוֹת
יִשְׁבֶּה חֲבוּרַת גְּבִרִים, קִרְבָּתִי אֲלֵיהֶם לְשֹׁמֵעַ מָה בְּפִיהֶם. אַחַד זָקֵן,
לְבוּשׁ קַפְטָן לָבֵן, סֵפֶר עַל שִׁנָּה מִזְכָּה אֲחַת, שֶׁהִיתָה בִּימֵי נַעֲרֻיוֹ;
”בְּשִׁנָּה הַזֹּאת,” סֵפֶר הַזָּקֵן, ”נִרְדַּ שְׁלֹג רֹב בְּהָרֵי יְרוּשָׁלַיִם
וְגַם בְּהָרֵינוּ. שְׁלֹג עַד הַבְּרָכּוֹם. הַתְּאֲנִים מִתְּקוּ בְּשִׁנָּה הַזֹּאת.
וְהֵינִי—בְּכֹר נִרְדַּ הַיּוֹרֶה בְּשִׁנָּה שְׁלֹאֲחֵרִיו וְאֶנְחֵנוּ עוֹד מִזְסָקִים.
הִנֵּה חָרֵף וְעֶרְפֶּל—וְאֶנְחֵנוּ עוֹד מִזְסָקִים.”

הַצְעִירִים יֵשְׁבוּ מִן הַצֵּד, לֹא הִתְעַרְבוּ בְּשִׁיתָה. וְהַזָּקֵנִים וְהַבּוֹרִם
בְּנִחַת. שְׁעָה אַרְבָּעָה הַקִּשְׁבָּתִי וְלֹא רֵאִיתִי אַחֵר נִכְנֵם בְּדִבְרֵי תְּבוּרָה.
מַעֲבָר לִגְיָא רֵאִיתִי זֵיתִים צְעִירִים נְטוּעִים בְּמִדְּרָגוֹת.
”אֵד הַשִּׁנָּה נְטָעוֹם,” אָמַר לִי אַחֵר הַצְעִירִים, ”בְּשִׁנִּים
הָאֲחֵרוֹנוֹת מְרַבִּים אֲנוּ לְטַעַת זֵיתִים, תְּאֲנִים וְצִיִּיפֵרִי אֲחֵרִים.
הַשִּׁתִּילִים מִן הַמִּמְשָׁלָה.”

אִזְרוֹת טוֹל-כֶּרֶם עֲזֵרוּנִי מִחֲלוּמוֹתַי. יֵצְאוּ לְשָׂרוֹן.

לְהַתְּרָאוֹת בְּקֶרֶזֶב.

ת י י מ.

פרק שני

ב ש כ ם

(משיחותיו של משומט)

א

ב פ ת ח ה מ ס ב נ ה

בדרך מאז עלייתי גם הפעם בערב פסח להר גרוזים לחזות
במחנה קרבן תפסח של השמרונים. כיון שהקדמתי לבוא שכמה
סרתי גם אל ידי חגי נמר הזקן.

זו היתה ידידות ישנה. וחזקה הייתי מרגיש בנפשי, מדי
נקראתי לשכם, לסור אל מסבנתו האפלה של חגי נמר ולשוחח
עמו שיחת רעים על ספל קפה, בנהוג. עמדה שעה שלאחר הצהרים
ובסמטה כבר היה ערב מחמת האפולית שבה. בפתח המסבנה
ישב חגי נמר על שרפרף גמוד, בדרך הערבים. תרבושו, צנף
המפצנפת, מפשל לאחורי קדקדו ושפופרת הנרגילה בידו.

הזקן קם לכבודי, החנה קדה, וידו נתונה על חזהו.

"אתלן," אמר, "בבדפני. זה כבר לא נראו פניך במקומותינו.
הטובות ברצון האלהים." וכשבלתה שאילת השלום הארבה ולחיצת
הידיים, וכשישב הזקן לאחר שישבתי אנכי נאנח אנחה עמוקה.
"אין נחת," אמר הזקן, "אין נחת. היו שנים, ועם כלות העונה
לעת בזאת, בסוף החורף, הפלחים מתאספים בפתח המסבנה,
יושבים סביבי ואני עורך חשבונותיהם: פלוני בן פלוני, יברכה
האלהים, כך וכך חמורים גפת הבאת, הלא? כך וכך דמי קדימה
קבלת, הלא? הרי חשבונוך והרי כסףך, מול ולך, ותשרה הנרבה
במעשי ידיך. בגי' אדם מאמינים איש לרעהו, ואין פרץ ואין צוטה.
יודעים הפלחים, כי נאמן פנקסי ולא יכזב.

ב
בְּחֶצֶר הַשְּׁמֵרוֹנִים

הַיְהוּדֵי הַיְחִידִי שֶׁיָּשֵׁב וְיֹשִׁיבָת קָבַע בְּשֹׁכֶם הָיָה הַמִּזְבֵּחַ
לְעִבְרִית בְּבֵית־הַסֶּפֶר לִילְרֵי הַשְּׁמֵרוֹנִים. אֵת מְקוֹם מִשְׁכָּנוֹ לֹא יָדַעְתִּי
וְכֵּן שִׁמַּחְתִּי בְּשִׁפְנֵשְׁתִּיו בְּדֶרֶךְ מִקְרָה, לְאַחַר שֶׁנִּפְטַרְתִּי מִחַיִּי נָמַר.
מִצָּאֵתוֹ בְּלֹנֶת אִישׁ גְּבוּהָ, רָוָה וְצָנוּם פָּנִים. הָאִישׁ הָיָה
דוֹמָה בְּתִלְבָּשָׁתוֹ וּבְאַפָּן דְּבוּרוֹ לְעֶרְבִי שֹׁכֶם, אֵד גְּבֻלָּה מֵהֶם בְּמַבַּע
פָּנָיו וּבְמַקְלַעַת הַשַּׁעַר הַגְּדוֹלָה, שֶׁהִיְתָה עֲשׂוּיָה לוֹ עַל פִּדְחָתוֹ
וּמִכְנָסֶת לְתוֹךְ תַּרְבּוּשׁוֹ הַנְּמוּנָה. פָּנָיו הָיוּ חֲנוּרִים מְאֹד וְעֵינָיו גְּדוֹלוֹת.
שְׁחוּרוֹת וְעֻצְבוֹת מְאֹד. הִבִּיגוֹתִי, כִּי כֵּהֵן שְׁמֵרוֹנִי לְפָנָיו, וּכְשֶׁהִנְיִנִי
הָאִישׁ לְבָקֶר בְּחֶצֶר שִׁמַּחְתִּי עַל הַדָּבָר וּגְלוּיִתִּי עֲלֵיהֶם.

לֹא אוּכַל לֵאמֹר, כִּי נָעִימָה הִתְלִיכָה אֶל חֶצֶר הַשְּׁמֵרוֹנִים
בְּשֹׁכֶם. סִמְטָאוֹת עָקְלָקְלוֹת וְחֻשְׁכוֹת יֵשׁ גַּם בִּירוּשָׁלַיִם וּבְיָפוֹ, בְּרַמְלָה
וּבְחִיפָה, אֵד חֲשֵׁכָה זוֹ שְׁאוּפָפֶת אוֹתָהּ סָבִיב בְּדֶרֶךְ לְחֶצֶר הַשְּׁמֵרוֹנִים
בְּשֹׁכֶם, לֹא רָאִיתִי כְמוֹתָ בְּשׂוֹם מְקוֹם. דוֹמָה, שֶׁמְעוֹלָם לֹא תָדְרוּ
קֶרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ לְסִמְטָאוֹת הָאֵלּוּ, מְעוֹלָם לֹא נִכְנַס אֲוִיר תָּדֵשׁ לְתוֹכָן.
סָרְנוּ לְבֵית־הַכְּנֶסֶת. חֶדֶר גְּדוֹל, וְרֻצְפָתוֹ מְכֻסָּה מִחֻצּוֹת, שׁוֹם
רְהִיטִים אֵין בְּבֵית. זֶהוּ בֵּית־הַכְּנֶסֶת הַיְחִידִי לְשְׁמֵרוֹנִים בְּאַרְץ. "הָיָה
יָמִים," כִּד סֵפֶר לָנוּ הַכֹּהֵן, "וּבְרָאשׁ הַר גְּרֹוִם, הָר הַבְּרֶכֶת, עָמַד
הִיכְלָנוּ הַגְּדוֹל, עֵתָה הוּא חֶרֶב. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה אָנוּ עוֹלִים
לְהַר גְּרֹוִם, וְשָׁם, עַל תַּרְבּוֹת מְקֻדְשָׁנוּ, אָנוּ עוֹרְכִים אֵת תְּפִלּוֹתֵינוּ
וּבְחַג הַפֶּסַח אָנוּ זוֹכְחִים שֶׁבָּעָה בְּכֻשִׁים: קֶרֶן פֶּסַח הוּא.

עֵתָה לֹא נֹתֵר לָנוּ מִכְּמִדֵּינוּ מִיָּמֵי קֶדֶם כִּי אִם בֵּית־
כְּנֶסֶת זֶה וְכוּ אוֹצְרָנוּ הַיָּקָר: סֵפֶר־הַתּוֹרָה הַעֲתִיק בְּיֹתֵר בְּכָל
הָעוֹלָם. וּמִסֵּרָת לָנוּ מֵאֵב לְבֹן, כִּי סֵפֶר־הַתּוֹרָה הִנֵּה נִכְתָּב בְּיָדֵי

אבישוע בן פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. בדבריו הוציא הכהן
מתוך ארון-ברזל גדול את ספר-התורה העתיק.

הצטערתיו, שאיני יודע לקרא את הכתב העברי הקדום,
לוי ידעתיו הייתי יכל לקרא מתוך הספר הזה, שהוא בנדאי עתיק
מאד. כשיצאנו מחצר השמרונים ונפרדנו מן הכהן, ספר לי המורה,
כי ספר התנ"ך של השמרונים אינו אלא התורה וחלק מספר
יהושע. שאר הספרים מן הנביאים הראשונים ומן הנביאים האחרונים
אינם ידועים להם. ויש גם כמה הכתלים אחרים בין תורתנו
וחזרתם: בתורתם הכנסו פסוקים אחרים לאמר, כי הר גזרים
הוא הקר אשר בו כתר האלהים, ולא הר המורה.

ועוד הוסיף המורה ואמר: „עלובים הם השמרונים. הם
מקפים אוזבים מכל צד. ערביי שכם שונאים אותם, כי אין להם
עיר בארץ שתושביה קנאים להם כאנשי שכם.
הנה אספר לך דבר אשר קרני בשכם.“

ג

ר מ ד א נ ב ש כ ם

את חדש הצום של המסלמים הן ידעת. מרגש הוא בגופו
ובירושלים, בחיפה ובצפת, ובכל עיר בארץ שישובה מערב,
ואולם מעולם לא הרגשתי את הרמדאן בכל מקפו כאשר הרגשתי
בשכם.

תענית ארבה זו, הנמשכת בחדש ימים, אוסרת לא רק את
האכילה והשתיה, כי אם גם את העשן. היא המשנה את כל סדרי
חיהם של המסלמים והופכת להם לילה ליום ויום ללילה. אין פוגתי

לאמר, כי אנשי שכם ושנים ברמדאן ביום ועובדים בלילה. אדרבא, הכל הולכים לפעלים ולעבודתם, למשאם ומתנם. הטבחים ודיהם מלאות עבודה מן הבקר ועד הערב, והמאכלים שבקערותיהם נערכים לערמות גדולות; בעלי-המלאכה בסדנותיהם עובדים בבשאר הנימים, העיר הזמה כבכל השנה. ואף על פי כן מרגש ככל העיר, כי ימי צום הנימים.

היום שבו נודמנתי לשכם בפעם הראשונה היה אחד מימי הרמדאן ושלא מרצוני צמתי כל אותו היום.

משנכנסתי לעיר היתה מחשבתי הראשונה לרוות את צמאוני, כי צמא הייתי מאד, ואולם אף עברתי את הרחוב מיד הרגשתי, כי לא אוכל לעשות זאת. הטבחים בבתי-האכל עשו את מלאכתם בבשאר הנימים, ובכל זאת לא ראיתי איש מסב אל השלחן בתוך בתי-האכל. קבוצות קבוצות ישבו אנשים בבתי-הקפה, שחקו בקביות, נמנמו, אף איש לא עשן, איש לא שתה. לשוא בקשו עיני עובדים ושבים מעשנים. לא מצאתי. נודמן לי נוצרי אחד בדרךי ועל שאלתי ענה ואמר: „מוטב שתסבל ותצמא כמה שעות משתעורר רגו. יודע אני מקרים, שאנשים שאינם מסלמים הכו על אכילה ושתיה בגלוי בימי רמדאן.“

משירד הלילה על העיר והאנשים הפסיקו את תעניתם. הפסקתיה גם אנכי. העיר המתה מרב אדם. מראשית הערב ועד שעה מאחרת בלילה ראיתי אור שופע מכל חלונות הבתים, כי מנהג הוא לבקר איש בבית רעהו בלילות רמדאן. לנתי במנוח נוצרי, ועם בקר העירני קולו של איש אחד, שעבר ברחובות העיר והכריז: „אחד הוא האלהים“. זה היה האיש, שהעיר את האנשים לסעדה מפסקת של בקר. מכל עבר עלו באוני קילות מכתשים הכותשים קפה לבקר.

עבודה ו'

(1) השם שכם יובן לאחר עיון במפה. מצא את שני ההרים, שביניהם שוכנת שכם. בדרום _____ בצפון _____ מה גבה ההרים?

(2) הידעת שמות אחרים לשני ההרים האלה? קרא בספר יהושע בפרק ח' את הפסוקים ל'—ל"ד.

(3) סכם במחברתך לגאוגרפיה את הידוע לך על העיר שכם לפי תכנית זו: א) מקומה; ב) תושביה; ג) תעשייתם החשובה ביותר; ד) מה ידוע לך על שכם בימי קדם? (מספר שופטים, מספר מלכים א').

התדע?

עמק שכם בלו משקה, שכם עטורה בג'פרי. פרותיה ידועים בכל הארץ. גם שדות תבואה יפים במסביה. הערבים קוראים לשכם נבלים, שבוש השם גיאפולים, שקראו לה הרומאים.

פרק שלישי

ש מ ר ו ן

בטרם תקרא את הפרק הזה עשה

עבודה ו'

(1) קרא בספר מלכים א' בפרק ט"ז את הפסוקים כ"ד—ל"ג.
(2) קרא בספר מלכים ב' בפרק י"ז את הפסוקים א'—ו'.
(3) מה למדת מכאן? רשם לך.
הן ידעת מה רבות העתיקות בארצנו ומה רבות תרבותיה. סתחת לתלי האשפות, שעליהם שוכנים כפרים ערביים רבים

בארץ, גנוזים שרידי חומות ובתים של ערים ומבצרים, שעמדו במקומות האלה לפני גלות אבותינו מארצם. האדמה, שאתה דורך עליה יום יום, מארעות רבים עברו עליה ומקרים שונים ומשנים. בדרך מקרה, אך בדרך מקרה, נחשפו מקומות רבים באדמה הזאת ונתגלו שרידים, המספרים על חיי הקדמונים, אם מאבותינו ואם מעמים רבים אחרים, על גבורותיהם ועל עלילותיהם בימים מקדם.

כיום עמלים חכמים ומלמדים בפנות רבות בארצנו לחשוף את האוצרות האלה, המספרים לנו על ימים מקדם. ואכן הצליחו בעבודתם. מתחת לתלי העפר בגור, אשר על גבול השרון והשפלה, נלה חכם אחד חמש ערים. אשר נבנו אחת על חלה של חברתה. ארבות הן תולדות העיר הקדומה הזאת. בבצות בית-שאן, בבצות ארץ מקורות הירדן, בחולות אשר על שפת הים, בהרים ובעמקים, צדו מתגוללים שרידי היכלות ובניני תפארה מן הימים ההם, וחוקרים צעירים עם זקנים, יהודים ולא יהודים, עושים לילות בלילות בחקר את השרידים האלה.

היפים מן השרידים האלה, אשר לא יכלו להם הנשם והרוח, הקר והחם, ואשר גדי רועים בוערים ונוודים לא השיגום להשמידם ולכלותם, הם: שרידי שמרון.

בראש הר עגל, מקנה גאיות רחבים ונפים, עמדה העיר שמרון, עיר הברכה למלכי ישראל. עיר עליזה והומיה היתה העיר הזאת לפני, עיר חומות ומבצרים, ארמונות והיכלים. כיום תשרר דממה על פני הרבותיה, וחוזן משומר העתיקות לא תמצא איש בבוֹאָד לתור אותן ולראותן.

פעמים אחרות נהרבה העיר הזאת ופעמים אחרות שבה ונבנתה. הנה העמודים העומדים בשורה ארבה, המלוים אותה

בדרךך בעיר התרבות, והנה שרידי המגדלים העומדים בפאת
העיר. הללו נבנו בידי הורדוס המלך, אשר הרבה לפאר את
ממלכתו בכנינים גדולים ונפים, והללו עוד מלכי ישראל בנו אותם.
סימי מלכי ישראל הן גם כתבות רבות שנכתבו על גבי חרס,
שנמצאו בין התרבות, וסימי הורדוס המלך פסל השיש הגדול,
פסלו של קיסר רומאי אחד, שהורדוס הקים לכבודו.
בעזרת הדרך יש אשר יבואו חיים בתרבות: החופרים
הם, המחקשים לפי הוראות של החוקרים עוד שרידים מן העיר
הגדולה והנפיה.

ה ת ד ע ?

הר אפרים מושב פלו רק ערבים. עדון אין ליהודים אף
שעל אדמה בכל הקר הנזה.
שים אל לב: עוד רב המקום ליישובים יהודים בחר אפרים.
מי יעלה בחר אפרים? מתי?

עוד רשימה אחת ועוד עבודה אחת

בגליל ה' ע' ל' י' ו' ;

גוש-הלב = פפר ערבי גדול סמוך לצפת, מרבה לגדל עזים
גם כיום. בימי הבית השני היתה גוש-הלב עיר גדולה, וממנה
יצא יוחנן מוגוש-הלב, ממנה יצא ישראל בימי המלחמה הגדולה
ברומאים. עדון קיימים בה שרידי בית-בגוסת.

בגליל ה' ת' ת' ו' ;

אושא = בשנים האחרונות נגאלה אדמתה על ידי הקה"ל
ועליה הוקם פפר אושא במרחק-מה מתרבות אושא העתיקה.

צפורי=כפר ערבי גדול סמוך לנצרת, עטור חרשות ויתים
וישוב בצפור בראש ההר.

שפרעם=עירה בארץ הנבעות בגליל המתחתון. יושבים בה
נוצרים, מסלמים ודרוזים. עוד לפני מלחמת העולם הנה קים בה
ישוב יהודי, לפני כמה עשרות שנים ישובו בה גם פלחים ויהודים.
עתה קים שם רק בית-הכנסת היהודי.

שלוש אלה: אושא, שפרעם, צפורי היו מקומות גלותה
של הסנהדרין:

במים הרעים שבאו לעמנו אחר חרבן הבית השני ואמר
מרד בר-כוכבא גלתה הסנהדרין, שישבה תמיד בירושלים, עשר
גליות, ממקום למקום. בין המקומות האלה נמנים גם אושא,
שפרעם וצפורי.

זאת עשה:

(1) סמן במפה שהכינות לך את גוש-חלב, אושא, צפורי,
שפרעם.

(2) אם אתה יודע להוסיף משהו על מה שנאמר כאן עשה
זאת במחברתך לגאוגרפיה.

(3) לשם: גוש-חלב נמצאת בצד _____ מצפת. אושא
נמצאת _____ מחיפה. צפורי נמצאת _____ מנצרת.

שֵׁר עֵר עֵשִׁירִי

הַר יְהוּדָה — הַר הַקֹּדֶשׁ, יְרוּשָׁלַיִם — עִיר הַקֹּדֶשׁ

מִשְׁכַּן

מִשְׁכַּן צִיּוֹן

יחזקאל

בית דין

עבודה א'

חשובה מאד, אם לא תעשה אותה לא תוכל לזכין את הפרק הראשון, על כן:

(1) ע"ן במפתח ומצא: א) את מסלול-הפרק העולה מיפו לירושלים, ב) את הכביש העולה מיפו לירושלים.

(2) מדר בחוט את ארך המסלה והכביש. חשב את המרחק ורשם במחברתך לגאוגרפיה:

ארך המסלה _____ ק"מ _____ ארך הכביש _____ ק"מ

(3) ע"ן במפה ומצא: כמה דרכים פורשות ויוצאות מירושלים? לאיזה ערים הן פורשות? רשם זאת במחברתך לגאוגרפיה.

(4) סמן לך על גליון נ"ר את ארבע רוחות השמים בבמפה. רשם משבצת באמצע הגליון. קרא לה ירושלים, סמן (באילו סמנים?) את הכבישים והמסלה, היוצאים מירושלים. היך בכוננם. קרא לכל אחד מהם בשם לפי העיר, שאליה הוא מגיע. עשה זאת פעמים אחדות. את הגליון המצלח ביותר—הדבק במחברתך לגאוגרפיה.

(5) „ירושלים הרים סביב לה“. מצא שנים מהם. קרא בשמותיהם ונגבתם?

ה ת ב ע

ירושלים עיר הקדש, עיר כל העדות, עיר כל העמים, בירת ארץ-ישראל, לבנה של כנסת ישראל, העתיקה שבוערים — היא גם פרישת דרכים, עיר מעבר ביהר.

מ ד ו ע

נען כי היא נמצאת במקום הנמוך ביותר ביהודה. מצפונה הרי בית-אל הנבוהים, מדרומה — הרי חברון הנבוהים.

פרק ראשון
באספה שלפני הטיול
(מתוך פרטיכל של אספת הכתה ו')

אספת הכתה

יום א', ג' לאיר, תרצ"ב.

השתתפו באספה: המורה מר בן-ברוך, כל תלדים, חוץ מינעל החולה.

המורה פתח את האספה ואמר:

"מועצת המורים נעתרה לבקשתכם וקבעה לכם ארבעה ימי טיול לירושלים ולסביבותיה. באספה זו עלינו לדון בדבר הטיול, לקבע את הדרך בה נלך ואת חלוקת היום. אני מקווה, כי תלדים שנקבלו על עצמם להקין את התכניות לטיול עשו זאת כהלכה, ולא יהיה צורך לבטל יום.

עתה בחרו לכם יושב-ראש שינהל את האספה."

נבחר ישראל אלוני כרב דעות.

ישראל: "טיולנו זה אינו בעיני טיול סתם. זהו טיול לשם למוד; תרבה למדנו במשך השנה על ירושלים וסביבותיה, והמקומות שנעבר בהם לא יהיו זרים לנו. אף על פי כן עלינו להקין עצמנו לטיול. זאת נעשה באספתנו עתה. רשות הדבור לשלמה, שקבל על עצמו להציע תכנית לטיול."

שלמה: "אם הצעתי מתקבל לא נוכל לקרא לטיולנו בשם

טיול לירושלים, כי אם בהר והודה. הביטו וראו:

אנו עולים לירושלים במסלול-הפרזל או בפביש. זוהי דרך ארבה במורדותיו המערביים של הר יהודה. מכאן אנו נוסעים ליריחו, הרי שירדנו את מורדותיו המזרחיים. הטיול לחברון וילבנו

על גבו של הקר כמעט לכל ארבו. על בן אני מציע לקרא
למיוולנו: מיוולת של בתי ו' להר יהודה. זוהי הצעתי הראשונה.
ועתה אציע לפניהם הצעה שניה, אולם בטרם אציע אותה
אבקש מהם לתקשיב לברארי ולהביט בתבליט:

בשתי דרכים אפשר לנו לבוא ירושלימה—בבבויש ובמסלת-
הברזל. זו, שקששה לה לטפס בהרים, בתרה לה דרך ארבה,
שהעליה בה מועטה. ואחרי עברה מרחק גדול בשפלה, לרגלי
הגבעות שביהודה, מצאה לה פתח אל הדרך הנוחה, העולה לאמה
עד לב ארץ ההרים. באן בתחנת נדי-סכרא, הוא נחל שורק,
הפתח הזה, נחל שורק, שהוא נחל אכזב וראשיתו של נדי-רובין,
מגיע עד עמק רפאים שלפני שערי ירושלים. ובאפיקו העמק מאד
עולה המסלה לאמה מארץ הגבעות, שלפני הר יהודה, עד ירושלים.
וכל הרוצה לראות אפיק נחל עמק בין ההרים ולראות כיצד
עשויות שכבות הסלעים בהר והמערות בצלע הקר ולרגליו—יסע
בדרך הזאת.

סוללי הבבויש אף הם עשו כסוללי המסלה: גם הם סללו
את הבבויש בתוך אפיקו של נחל אכזב אחר, שהוא אחר מייבלי
הנרקזון. אולם סמוך לירושלים עזבו הסוללים את אפיק הנחל
והתחילו לטפס בהרים. ומי שרוצה לראות חלק גדול מהר יהודה,
את חולות השפלה ואת הים הגדול מראש הר גבוה, יסע בדרך
הזאת.

הנוסע במסלת-הברזל אינו יכול לראות הרבה מלבד הרים
וקופים בקירות, ואת אפיק הנחל המתפתל. לא בן הנוסעים בבבויש.
הללו רואים גם עמקים רחבים ונפים העוטים חרשי ויתים ועצי-
פרי אחרים. לכן אני מציע: נעלה במסלת-הברזל ונגרד בבבויש
ונהיה נשברים משני הצדדים.

ועתה אציע את הצעתי השלישית: ללכת מירושלים לחברון
ברנל.

אותם הנלכים שלא טילו מימיהם בארץ ההרים ונדאי ישאלו:
איך גלף דרך ארצה כל כך בקהרים?

על זאת אשיב לכם: הביטו היטב בפתכליט ותראו, כי הדרך
מירושלים לחברון משוכה לארץ פרשת המים ברכה הגדול, ופרשת
המים בחר יהודה מישורים גדולים ורחבים מלונים אותה לכל ארצה.
ועל כן לא ירגישו כלל ההולכים, כי בארץ ההרים הם נמצאים.
העליות בדרך זו אינן מרבות. אמנם הדרך ארצה, אף על פי כן
לא יקשה עלינו לעברה ברנל. נמתי.

דבורה: „תחת ללכת ברנל מירושלים לחברון אני מציעה
לרדת ברנל מירושלים ליריחו. יודעת אני, כי מורדותי המורחיים
של הר יהודה יורדים זקופים מאד לבקעת הירדן. ולא במורדותי
המערביים, שזריתם אל השפלה היא אטית. המרחק מירושלים
ליריחו קטן מן המרחק מירושלים לחברון. מלבד זאת, אין ארב
מתנגע הרבה בירידה, על כן אני מציעה לרדת ברנל ליריחו.

ועוד טעם אחד להצעת: כבר ספר לנו שלמה, כי לארץ
פרשת המים בחר יהודה מרבם המישורים הרחבים. ומה ענין
לנו, בני השפלה, במישורים רחבים? לא כן הדרך ליריחו, זו
עוברת במדבר יהודה. ואף על פי שמדבר זה אינו ישימון ממש.
הן נמצא בו ענין רב.

שמואל: „אני מתנגד להצעתה של דבורה. כלום חושבת
היא כי נעים למיל עתה, בעונה זו של השנה, במדבר יהודה? הן
בנדאי חם שם עתה מאד. חוץ מזה טועה דבורה, החושבת שהדרך
ליריחו קלה וירידה היא, כבר עברתי פעם בדרך הזאת ואני יודע
את מורדותיה. אבל גם את מעלותיה ידעתי. ועל כן אני מסכים

לכל הצעותיו של שלמה אלא שאני רוצה להוסיף עליהן עוד אחת:
 שלמה הציע לנו לטל במורדותיו המערביים של הר יהודה,
 במורדותיו המזרחיים, לארץ פרשת המים לצד דרום, ושבת לגמרי
 את הר יהודה שמצפון לירושלים. וכלום ירושלים גבולו הצפוני
 של הר יהודה הוא? אלו וכלנו להגיע בדרך הישרה לשכם עד
 הרי בית-אל הן היינו עוזרים את כל הר יהודה לכל עבריו. מלבד
 זאת הגה הגד לי, כי מרבית פרמי התאנים והגפנים מצפון לירושלים
 בקביבת העננה הערבית הנוצרית רמאלה. וכדאי לנו מאד,
 לדעתי, לראות את הגרמים האלה.

משה: "בדרך לחברון ובקביבותיה הקרובות נראה פרמים
 יותר מאשר בקביבות רמאלה. הן ידעתם כי הרי חברון ארץ
 הגפנים אשר בקר הסם."

עבודה ב'

(1) קרא בעיון את הפרק הראשון והחלט: (א) איזו הצעה
 נראית לך מכל ההצעות. (ב) מדוע?

עבודה ג'

בין התמונות שבסוף הספר נמצא הרשום של חומת ירושלים.
 עשה זאת:

(1) למד לרשם את חומת ירושלים. עשה זאת פעמים
 אחדות, עד שתדע לרשם בלי להביט ברשום.

(2) רשם במחברתך לגאוגרפיה:

רבע תהודים בירושלים העתיקה נמצא בצד	_____
" המסלמים "	_____ " " " "
" הנוצרים "	_____ " " " "
מקום המקדש נמצא בצד	_____ על הר

(3) הכנס את החלקה הזאת לרשום שעשית בנדידה. סמן
בה בקו מיוחד את הפתל המערבי.
(4) רשם במחברתך לגאוגרפיה: הישובים העברים החדשים
בירושלים נמצאים ברבם הגדול בצד — מן החומה.

ה ת ד ע ?

חומת ירושלים, זו הקיימת כיום, נבנתה לפני ארבע מאות
שנה בערך בידי מלך תרפי על יסודות החומה הקדומה. העיר
שבתוך החומה נקראת ירושלים העתיקה, וזו שמחוץ לה ירושלים
החדשה.
בשנת תר"כ עוד לא היה קים שום ישוב יהודי מחוץ לחומה.

ע ב ו ד ה ד'

באר כל אחד מן השמות הבאים להלן. רשם במחברתך
לגאוגרפיה.

_____	(1)	ירושלים נקראת עיר הקדש מפני
_____	(2)	העמים מפני " " "
_____	(3)	הפירה לכל א"י מפני " " "
_____	(4)	ליהודי א"י מפני " " "
_____	(5)	התורה והחכמה מפני " " "

לא מצאת באורים לכל השמות? קרא את הפרק הבא ותמצא.

פרק שני

מכתבים מירושלים

(בתקנה אלישבע, בת-כפר בעמק, לאחיה משה)

מכתב ראשון

פה עיה'ק ירושלים, הובבי'א, כ"א בתמוז

משה יקירי,

התדע את פשר ראשי-התבות שבראש מכתבי? כך רגיל
סבא לכתב בראש מכתביו. סמנו ראיתי וכן עשיתי. מצא נא
את החידה.

במכתבי הקודם הודעתיה בקצרה, כי הנעתי בשלום לירושלים.
מה אמר ומה אספר לך! מימי לא שמעתי דבורים מרבים כל כך
על מים ועל חסר המים בבימי שבתי פה. לו ראית את אנשי
ירושלים וצערם... שכנה זו שבה גר סבא אינה משכנותיה היפות
של ירושלים. בכל השכנות שנבנו לפני המלחמה גם היא מראה
בל, רחובותיה צרים, בתיה גמוכים וקטנים, אין סמן של גנה, אין
עץ ואין שית. וגם אותה הרנוחה המצויה עתה בכל מקום בכפר
או בעיר: גרו מים בחצר או בבית, אין אתה מוצא בה. גרו
המים הצבורי, שממנו לוקחים כל אנשי השכנה את מימיהם,
נמצא בשכנה הסמוכה, ולפניו עומדים בגי'אדם בתור ארוך משעה
מקדמת בבקר לקבל... פח מים אחד. פח מים אחד—לכביסה,
לבשול, לשתייה ולשטיפת הרצפות בבית.

שעות רבות עמדתי גם אני בתור, בחם השמש הלוחשת,
וצפיתי למנת המים, ולבי מלא צער. לא כל מה שדברו העומדים
בתור, גרי השכנות בסביבה, הבינותי, כי רבו הלשונות שבפיהם:
עברית ויהודית, ספרדית ופרסית, ערבית ותימנית, ועוד ועוד.

ואולם כל הלשונות האלה השמיעו תלונה מרה אחת:
 מעטו הפנים ועל בן הקמינו את המנות, אחת ליומים ויחלקו מינם.
 ובחור אחד הסביר לי את הענין: לפני המלחמה היו אנשי
 ירושלים חוצבים להם בורות לאצר את מי הגשמים. היו בורות
 קנים לכל מיני יתושים ונגעים, והממשלה אסרה לתצב בורות
 ומשקה מים מן המעונות הסמוכים לעיר בדרום ובמזרח. ואולם
 מספר תושביה של העיר גדל מאד בשנים האחרונות והמעונות
 דללו מסבת הבצרת.

”ומה יהיה סופו של דבר?” שאלתי.

”עתה,” אמר הבחור, ”מתכנים תכנית להעלות מים ממי
 הירקון לירושלים, והעיר לא תדע עוד צמאון לעולם.”
 אלישבע

מכתב שני

ר”ח אב, פה עיה”ק ירושלים, תובכ”א

משה יקירי,

סבא היה קצת חולה, ולא יצא מן הבית, בדרך כל הימים.
 עתה שב לאיתנו וביום הששי בבקר ראיתיו מבין עצמו לטוול
 היתידו הקבוע: לרדת אל הכתל המערבי.

מאז בואו לירושלים, כך ספר לי, לא עבר עליו ערב-שבת
 אחד שלא הלך לשפך שיחו לפני הכתל המערבי. הלכתי גם אני
 עמו. זו הפעם הראשונה בחיי באתי בשערי ירושלים העתיקה.
 נרעשתי מאד. המון עם רב סבגנו בשער יפו. גדולה היתה הצפיפות
 וגדול היה הרעש.

ואכן מימי לא ראיתי אנשים שונים כל כך איש מרעהו,
 צופים ונדחקים, כמו שראיתי ביום זה בשוקיה של ירושלים

העתיקה. יהודים סבל העדות, מדברים בלשונות שונות ומשנות
ולבושים מלבושים שונים ומשנים, פלחים צנופים במצנפת וערכים
עירוניים חבושי תרבושים נועדו יחד בשוקים הנצרים האלה להרבות
שאון ותמלה.

משמאה עמדתי למראה הנזירים הרבים. מהם לבושים שחורים
וחבושים כובעים רמים ומהם לבושים חומים וכפות בראשיהם.
„עיר קדשני“ הורני סבא, „קדושה לכל העמים, לבני כל
הדתות. על בן הרבו גם הם לבנות בת־תפלה ומנזרים בירושלים.“
משקרבנו אל הכתל נדם הרעש. בכמטה הצה מעקלת
הנענו אליו. ירדנו במדרגות חלקות, רעועות, ומשגי עברינו תצרות
דוממות של מסלמים.

הרחבה שלפני הכתל היתה ריקה מאדם. רק ועיר פה ועיר
שם נראו יהודים בגי עדות שונות שקועים בתפלתם ובלחשם. עצב
גדול ירד על לבי למראה הכתל הקודר והדומם. הכסתי אל
הנדבכים המתחננים העשויים אבנים גדולות, ראיתי את הצמחים שעלו
בסדקים שבין הנדבכים ועיני מלאו דמע ולא ראיתי ולא כלום.
רק שמעתי קול שיח הזקנים השחוחים. הלוחשים אל הכתל האלם,
וגם בלבי עלה הרצון להתפלל. סבא נשק לכתל, לספר סדורו,
אחר אחז בירי והזליכני שוב בכמטה הצה המעקלה.

„בואי ואזליכה למקום שסמנו תראי את הר הבית,“ אמר.
לאחר רגעים מעטים עמדנו בשער מקום המקדש, לעיני נגלתה
בקר גדולה ויפה מאד, בה עצים מוריקים ובגני תפארה.
„מסגד עומר הוא הבגן הזה,“ אמר סבא. „יהודים תדרים
אינם באים אל תוך החצר.“

עצובה נשענתי אל השער ועיני מביטות במראה הנפלא.
על הר הבית, ספר לי סבא אחר כך בלכתנו הביתה, עמדו שני

המקדשים. גם הבית הראשון גם הבית השני, ובקצהו הדרומי עמד בית המלך. גדול ונפה הנה הבית אשר בנה שלמה לאלהי ישראל. אך גדול ונפה ממנו הנה בגין הורדוס. על הבגין הנה אחרו חכמינו: "מי שלא ראה בגין הורדוס לא ראה בגין נאה מימי". בית המקדש שירושלים הנה מתמדם ומקור שמחתם של כל ישראל, ושלש פעמים בשנה: בפסח, בשבועות ובסוכות היו רחובות ירושלים הומים מרב אדם, עולי רגל מכל קצות הארץ. עתה נשאר לנו רק הכתל המערבי, שארית מתמדינו מימי קדם, הנשריר היחיד.

אלישבע

ה ת ר ע?

גבה הכתל המערבי 18 מ. ארכו בסך-הכל 48. 14 נדבכים בו. תשעת הנדבכים המתחזים בגוים אבנים גדולות מאד. מימי הורדוס הם. כמה נדבכים מן הימים ההם קבורים באדמה ולא נקששו.

מתחת לאדמה בחצר המקדש נמצאים מרתפים, "ארזות שלמה" וקראו להם. מימי מקדש שלמה הם.

מסגד עומר הוא אחד מן המסגדים הקדושים ביותר למסלמים. ברבע הנוצרים נמצא "הקבר הקדוש", הוא המקום הקדוש ביותר לכל הנוצרים בעולם.

מכתב שלישי

י"ג באב

משה החביב,

עתה נודע לי, כי אכן ראויה ירושלים שתקרא "עיר התורה וההקמה". על ה"ישיבות" בירושלים, מקום שם לוזדים תורה מאות

בחורים, ספר לי סבא, ואולם עוד בית תורה וחכמה חשוב ביותר
ראיתי בירושלים אתמול בעיני ממש: את האוניברסיטה העברית
שבראש הר הצופים ואת בית-הספרים הלאומי שעל גדה. אלו
אמרתי למנות לפניך את כל מה שראיתי היו הדברים ארכים
מאד, ועל בן אספר לך בקצרה את דברי האיש אשר הלך עמנו
להראותנו את בניג האוניברסיטה ואת אשר בתוכם:

שנים רבות התאוו גדולי החכמים בישראל לאוניברסיטה
עברית, שבה ילמדו צעירי ישראל תורה בלשונם מפי אחיהם,
חכמי ישראל, ולא ינועו לבקש תורה וחכמה באוניברסיטאות של
העמים אשר קורים וחשכים שם, וכן הם בעיניהם, גם הם וגם
מוריהם מישראל, המלמדים באוניברסיטאות האלו.

והנה נפתחה האוניברסיטה בראש הר הצופים, עדן מספר
תלמידה ומוריה קטן, ואולם ברבות הימים תגדל ותהיה לאחת
האוניברסיטאות החשובות בעולם.

לו ראית מה רבים אדרי כל החיות והעופות באספ האדריס
שם, חכם מיוחד נמנה לסדר את האספ הזה ולחקר את כל החיות
והעופות שבארצנו ובאמצות הסמוכות. וחקר מיוחד חוקר זה שנים
את כל התרקים שבארץ, את נזקם ותועלתם, ביצר גלחם בפזיקים
וכיצד נרבה את אלה אשר תועלת בהם לארץ.

באוניברסיטה חוקרים את חית הארץ ואבניה, צמחיה
וחרקה, אקלימה ומימיה, מחלותיה, עמיקותיה ותולדותיה.
בפעבודות עוסקים המלמדים בחקר החמרים הנמצאים בארץ ומה
אפשר לעשות בהם, ובבית-הספרים הלאומי ימצאו התלמידים
ותמורים את הספרים הדרושים להם.

ספרות חכמה, אשר דמתה בעיני לספריה גדולה, רק כטפה
מן הים היא לעמת בית-הספרים הגדול הזה. קרוב לשלש מאות

אלף ברכים נאספו כאן, לארמון הגדול ותיפה הנה, הנקרא
 בית-הספרים הלאומי. ערוכים ומסודרים עומדים הספרים במרתפי
 בית-הספרים על אצטבאות הנכונות ופקידים רבים ממנים עליהם
 לסדרם ולשמרם. "מכל ארצות תבל," אמר לנו הפקיד, "נשלחים
 אלינו ספרים. גם יהודים וגם בני עמים אחרים מרבים לשלח
 אלינו ספרים, ומכפרם הולך וגדול משנה לשנה." קשתה עלי
 הפרידה מארמון הספרים, אולם האנשים אשר נלויתי אליהם
 האיצו בי: בקשנו לראות גם את המוניאון "בצלאל" באותו יום.
 את בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה, אשר מלא אותו
 אלהים רוח חכמה ותיבונה לדעת כל מלאכה, ואשר אותו מנה
 משה, על פי ה', למלאכת המשכן — הן תזכר?

על שם האיש הזה קרא אמן יהודי אחד, הפרופסור ברוך
 שץ הנה שמו, את המוניאון ואת בית-הספר למלאכת מחשבת.
 לפני שנים עלה האיש שץ לירושלים ואמר: לא רק את שמותיה
 של הארץ עלינו להחיות, לא רק בפרים וערים עלינו לבנות,
 כי גם מלאכת מחשבת וכל דבר יפי עלינו להשפין בארצנו
 השוממה. והוא יסד את בית-הספר "בצלאל" ואת המוניאון על
 ידו. בבית-הספר הנה למדו אנשים רבים לציר, לפסל ולעשות
 בזהב, בכסף ובנחשת.

בשעתים עשיתי במוניאון, והרבה ראיתי שם, עתיקות
 וחדשות, ובלבי התפללתי כי יגדל המוניאון והיה להפארת לבירת
 ארצנו.

אלישבע

איך תקרא לירושלים?

בארמון גדול ויפה יושב בזה הנציב העליון, שליחו של
 מלך אנגליה, הממנה למשל בארץ הזאת.

בה יושב מפקד כל השומרים בארץ וראשם: מפקח
המשטרה וקראו לו.

גם מנהל הדאר, המלגרה והטלמון יושב בה.
אף מנהל החקלאות והיער.
ממנה יוצאות הפקדות אל מושל הדרום היושב בג'פו ואל
מושל הצפון היושב בחיפה.

ביצר תקרא לירושלים?

איפה?

איפה מתאספים נבחריו כל הישוב העברי בארץ להתיעץ
על עניני הישוב?

איפה יושב הנער העליון של כל יהודי הארץ, "הנער
הלאומי" וקראו לו?

איפה נמצאת הלשכה הראשית של הקרן הקיימת לישראל?
והלשכה הראשית של קרן תיסוד? והסוכנות היהודית?
ואיפה המשרד המנהל את כל בתי-הספר העברים בארץ?

איפה?

עבודה ה' — ממנה תלמד משהו על תולדות ירושלים.
(1) קרא את הפסוקים ד' — בפרק ה' בספר שמואל ב'.
(2) קרא את הפסוקים א' — בפרק כ"ה בספר מלכים ב'.
(3) רשם במחברתך לגאוגרפיה את אשר למדת.

עבודה ו'

(1) מלבד ירושלים יש עוד שתי ערים ברחבי יהודה, שתימן
עתיקות מאד. אילו הן? מצא ורשם במחברתך לגאוגרפיה.
(2) הירוע לך מלך גדול בישראל, שנולד בקטנה מהן?

- (3) הפָּרָק כ"ג בְּחֻמֶּשׁ בְּרָאשִׁית; הַפְּסוּקִים כ"ט — עַד סוֹף
הַפָּרָק. הַפָּרָק מ"ט, בְּחֻמֶּשׁ בְּרָאשִׁית — כָּל אֵלֶּה יִלְמְדוּךָ מִדּוֹעַ
נִתְקַדְּשָׁה חֲבֵרוֹן בְּעֵינֵי יִשְׂרָאֵל.
- (4) הִידוּעַ לָךְ עוֹד שֵׁם לְחֲבֵרוֹן? מֵהֵיכָן לְמִדָּתָּ?
- (5) וְשֵׁם כָּל מָה שֶׁלְּמִדָּתָּ. הוֹסֵף אֶת הִידוּעַ לָךְ עַל שְׁמֵי
הָעָרִים הָאֵלֶּן.

פָּרָק שְׁלִישִׁי

ח ב ר ו נ ה

עוֹד מִקְהָב שֶׁל אֱלִישָׁבַע

ירושלים, ח' בָּאָלֵל

מֹשֶׁה חֲבִיבִי,

שׁוֹב גִּלְיוֹתֵי אֵל סָבָא בְּטִיּוּלָיו. הַפֶּעַם לֹא לִפְתָל הַמַּעֲרָבִי
אֵלָּא לְחֲבֵרוֹן, עִיר מַעֲרַת הַמִּכְכָּלָה, עִיר בִּירְתוֹ הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל
הַמֶּלֶךְ דָּוִד, עִירוֹ שֶׁל „נָדִיר הָאֱלֹהִים“, הוּא אֲבָרְהָם אֲבִינוּ. בְּפִי
הָעָרְבִים. פִּי בֶן תַּקְרָא חֲבֵרוֹן בְּפִי הָעָרְבִים: חֲלִיל אֵל רַחֲמָן.

מָה הִגִּיעַ אֶת סָבָא לְנִסְעַ פְּתָאם חֲבֵרוֹנָה? — חֲדָשׁ אֱלֹוֹל.
פִּי מִנְהַג בִּידֵי הַיְּהוּדִים בִּירוּשָׁלַיִם וּבְשָׂאֵר הַמְּקוֹמוֹת לְהַשְׁתַּמֵּחַ
עַל קִבְרֵי הָאֲבוֹת בְּחֲדָשׁ אֱלֹוֹל, הוּא חֲדָשׁ הַסְּלִיחוֹת. וְזֶה דְּרָכָם:
מִתְעַכְּבִים הֵם בַּמָּקוֹם הַנִּקְרָא „קִבְרֵי רַחֵל אֲמִנִי“, מְדַלִּיקִים שָׁם
נֵר לְעֹלָיו נִשְׁתַּתֵּה, וְאַחֵר הֵם עוֹשִׂים אֶת דְּרָכָם דְּרוּמָה לְחֲבֵרוֹן.
הֵיכָּה זֶה בְּסִדְּ-הַפֶּל תִּיזֹר בֶּן יוֹם אֶחָד, אֵף עַל פִּי בֶן רֵאִיתִי
הַרְבֵּה מְאֹד בְּטִיּוּלֵי זֶה וְהַרְבֵּה לְמִדָּתִי מִמֶּנּוּ בְּזִכּוֹת הַסָּבָא, הִידוּעַ
הַפֶּל וּמִפִּיר הַפֶּל בְּדֶרֶךְ זֶה. עַל אַחַת צֵר לִי, עַל הַמַּהֲרִיז הַגְּדוֹלָה
שָׁבוּ הוֹלֵךְ הָאוֹטוֹ. מֵהָר חָלְפוּ כָּל הַמַּחֲזוֹת הַנִּפְלְאוֹם לִפְנֵי עֵינֵי
וּבְלִפִּי עֲבָשׁוּ רַק רִצּוֹן אֶחָד — לָשׁוּב וּלְרְאוֹתָם.

עוד לא הספקתי להשביע עיני בשכבת תלפיות היפה.
 בראשית צאתנו מירושלים, וכבר הופיע לנגד עיני יער היתים
 הנדול, המכסה את כל העמק וההר, מעבר לקבר רחל אמנו.
 קבר רחל אמנו בנו קטן הוא, מלבין על יד הדרך, כפת
 אבן לו ומצבת-אבן בתוכו, היא מצבת קבורת רחל עד היום הנה.
 בתוך הבנין דלקו גרות לעשרות וכבי עצור ולחש תפלה נשמעו
 בו. יהודיות זקנות עמדו בפופות על סדיריהן ושפכו מרי שיחן
 לפני רחל אמנו, אף אני הדלקתי גר ושעה ארבה עמדתי והבטתי
 בלהבות הקטנות ההגבות.

לבי-לחש, מולדתו של דוד המלך, העיר שעליה מספר
 במגילת רות, לא סרנו, אך היא נשקפה אלינו מרחוק, כי על
 גבעות היא בנויה. ור כרמים ושדות עיטר אותה מסביב, ובנגינה
 גדולים ויפים.

"היום," למדני סבא, "אין בעיר הזאת יהודים כלל. רב
 תושביה נוצרים הם, כי על פן קדושה היא לנוצרים, ובה,
 לדבריהם, נולד משיחם." גם בחברון, אמר סבא, "אין היהודים
 מרבים כיום. עד שנת תרפ"ט היתה עוד קהלת יהודים קטנה
 בחברון, אולם מאז מצט מאד מספר היהודים שם."

בבתי ורגיל הוליכני סבא בסמיתיה הצרות והעקלקלות
 של העיר חברון בדרך אל מערת המכפלה. חומה גבוהה בנויה
 אבנים גדולות מקיפה את המצב המסלמי, הבנוי על מערת
 המכפלה. ומתחת תישיב חברון מסלמים ברבם הנדול וקנאים
 מאד לדתם, אינם מניחים לזר, יהודי או נוצרי, לבוא עד פתח
 המערה, הנמצא בתוך המצב, ואפילו לא עד שערי המסגד.
 על פן ותאספו היהודים על יד החומה החיצונית לתפלה ולאמירת
 תהלים. שוקיה של חברון הזמים ורוששים, ואבן מרבוב התנזות

בעיר הזאת, הלא מכין, כי לא רק למען אנשי חברון לבדם
נערמו כל הסחורות המרבות במדפי התקיות.

מכל החר מסביב ואף מן הנגב יבואו כפרים וגם בדרום
למקחם וממכרם לחברון. בעונה זו של השנה מרבות התקיות
הסגורות, כי בעליהן, שהם בורמים והננגים באחת, יצאו לצייר
הענבים בכרמים.

שעה ארבה שוטטנו בסמטאות הצרות עד שהגענו אל
"הגיטו" היהודי, היא החצר שהיתה מיחדת לדירת יהודים. חצר
אפלה, שפתחה קטן נצר, והו "הגיטו". בתוכה התגוררו שנים
רבות משפחות יהודיות רבות בצפיפות עד למתקן. עצב ירד עלי
למראה החצר הזאת, ואף המראות היפים שראיתי עם צאתנו את
חברון לפנות ערב לא הפיגו את עצבי.

בחשכה עברנו שוב על יד קבר רחל, ועל לבי עלו דברי
השיר הנזוגה:

"בשדמות בית-לחם,

בדרך אפרתה,

עלי קבר קדומים

מאכל מצבת.

ויבוא חצות לילה

מארץ עיפסה,

מעלה ופתחאר,

בית קברה עזובה."

להתראות בקרוב,

אלישבע.

עבודה ז'

(1) איזה חלק מהר יהודה נקרא במפתח מדבר יהודה?

(2) מצא בו נחל אחד חשוב, היורד מירושלים לים המלח.

(3) הַיְדַעְתָּ אֵיפֹה הַסֵּמֶת רֹדֵי, בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי שְׂאוֹל, יָמִים

רַבִּים? מְדוּעַ?

עֲבֹדָה ח'

בְּכָל הַיָּמִים אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְרֻבּוֹת הַמַּעֲרוֹת, וְיֹתֵר מִבְּכָל־
בְּמִדְבַר יְהוּדָה. עֲבֹדָה זוֹ תִּלְמֹדֶה עַל עֶרְכָּהּ שֶׁל הַמַּעֲרָה לְאָדָם
בְּיָמִים קְדוּמִים.

(1) קְרָא אֶת הַפָּסוּקִים:

ב' בְּפָרָק ו' בְּסֵפֶר שׁוֹפְטִים; י"ג בְּפָרָק ו' בְּסֵפֶר שְׁמוּאֵל א'.

(2) הַיְדוּעִים לָךְ מִקְרִים אֲחֵרִים מִיָּמֵי קֶדֶם שֶׁהֵם הַשְׁתַּמְשׁוֹ

הַאֲנָשִׁים בַּמַּעֲרוֹת בְּיָמֵי מִלְחָמָה?

(3) הַיְדַעְתָּ אֵיךְ קָרְאוּ אֲבוֹתֵינוּ לַיּוֹשְׁבֵי הַמַּעֲרוֹת? פָּסוּק י"ב

בְּפָרָק ב' בְּסֵפֶר דְּבָרִים יִלְמְדֶה.

(4) קְרָא אֶת הַפָּרָק הַרְבִּיעִי.

פָּרָק רְבִיעִי

ה מ ע ר ז ת

הָאָדָם הַקָּדְמוֹן, יוֹשֵׁב הַהָרִים, עָשָׂה אֶת הַמַּעֲרָה לְמַעַן לוֹ.
בְּיָרְכֵתִי הַמַּעֲרָה וְכָל הַיָּהּ לְשֹׁמֵר עַל הָאֵשׁ שֶׁלֹּא תִכְבֶּה מִן הַרוּחוֹת
וְהַנֶּשְׁמִים, וְהַמַּעֲרָה גַם שְׁמִשָּׁה לוֹ מִחֲבֹא מִפְּנֵי הַחַיָּה הַטּוֹרֶפֶת, לוֹ
וּלְמִשְׁפָּחָתוֹ. בְּיָמִים הֵם עוֹד לֹא יָדַע הָאָדָם לְחַצֵּב לוֹ מַעֲרוֹת
בְּצִלַּע הַהָר וְעַל כֵּן בִּקֵּשׁ לוֹ מַעֲרוֹת עֲשׂוּיֹת בְּיַד הַטֹּבֵעַ וְעָשָׂה
אוֹתָן לוֹ לְמִשְׁכָּן.

אֵיךְ נִוצְרוּ הַמַּעֲרוֹת הָאֵלֶּה?

הַנֶּשֶׁם יָצָר אוֹתָן: מַפּוֹת הַיָּמִים הַרְבּוֹת, הַמְחַלְחֵלוֹת לְתוֹךְ
סֻלְעֵי הַגִּיר הַרְבִּים, מִמַּסּוֹת בְּרֻבּוֹת הַיָּמִים אֶת הַסֻּלַּע וְעוֹשׂוֹת בּוֹ

חללים חללים, מחלות מחלות. בסון האדמה מלאה מחלות רבות
מאד. בהן נאצרים הפנים והן הפתקנים למעניות בימות הקניץ.
ימים רבים עומדת המחלה נסתרת מעין רואים. טפות
המים הרבות מגדילות אותה ומרחיבות אותה בחשכה, ועושות
אותה חדרים וחדרי חדרים, שמסדרונות ופרוודורים ארזים מקשרים
אותם זה לזה.

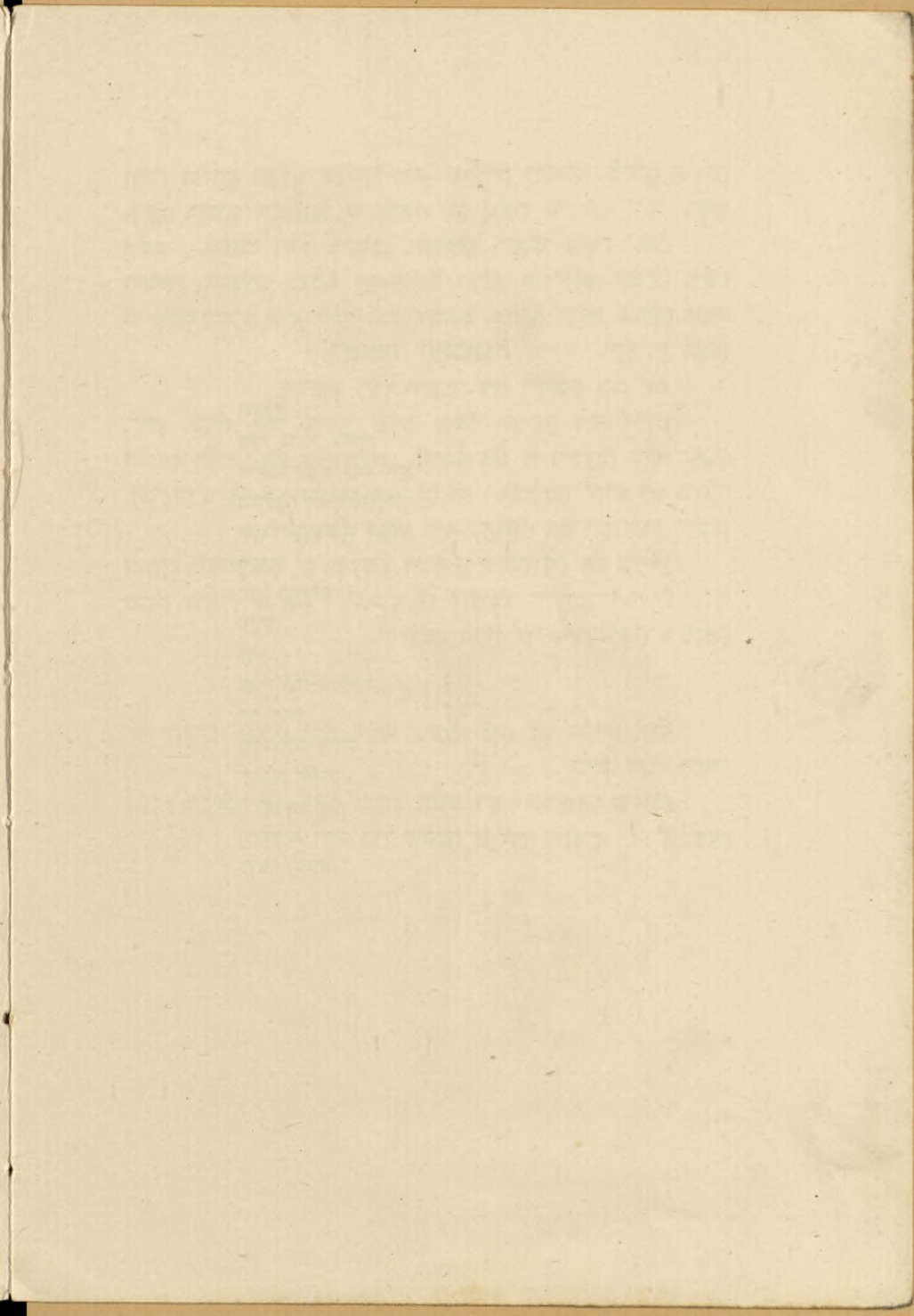
ימי הוא המגלה את המערה לעין האדם?
הנחל הוא העושה זאת. אלפי שנים הוא חותר בהר,
מבמר אותו ומעמיק לו את אפיקו. ובהעמיקו אותו יגלה ברכות
הימים את פתחי המערות. אל הפתחים האלה בא האדם הקדמון.
ואחרי אשר חר את המערה אנה אותה למשכן לו.
ואולם לא רק האדם הקדמון בשעתו, כי גם הרועה בנימינו
יבחר לו את המערה למשכן לו ולצאנו. במדבר יהודה רבים
האנשים המתגוררים עד היום במערות.

התדע?

עקר גדולה של העו בהר. מכל הרי ארצנו מרבה הר
יהודה לגדל עזים.
השנים האחרונות היו שנות בצרת קשה. מן הבצרת סבלה
בעקר העו. מספרה ירד עד מאד.

רשימת התמונות

החולה
סבת קדוים בחולה
עושנת-המים בים סומרי
המושקה וסוד-המזלה
שפד הירדן לים קנרת
מדרה
מפל הירסוד
הירדן
ביש
קציר הסוף בכצות
הר מבור
שכם ותר גרזים
קרבות שמרון
ירושלים
ירושלים. רחוב קציר העמיקה
סדבר יהודה

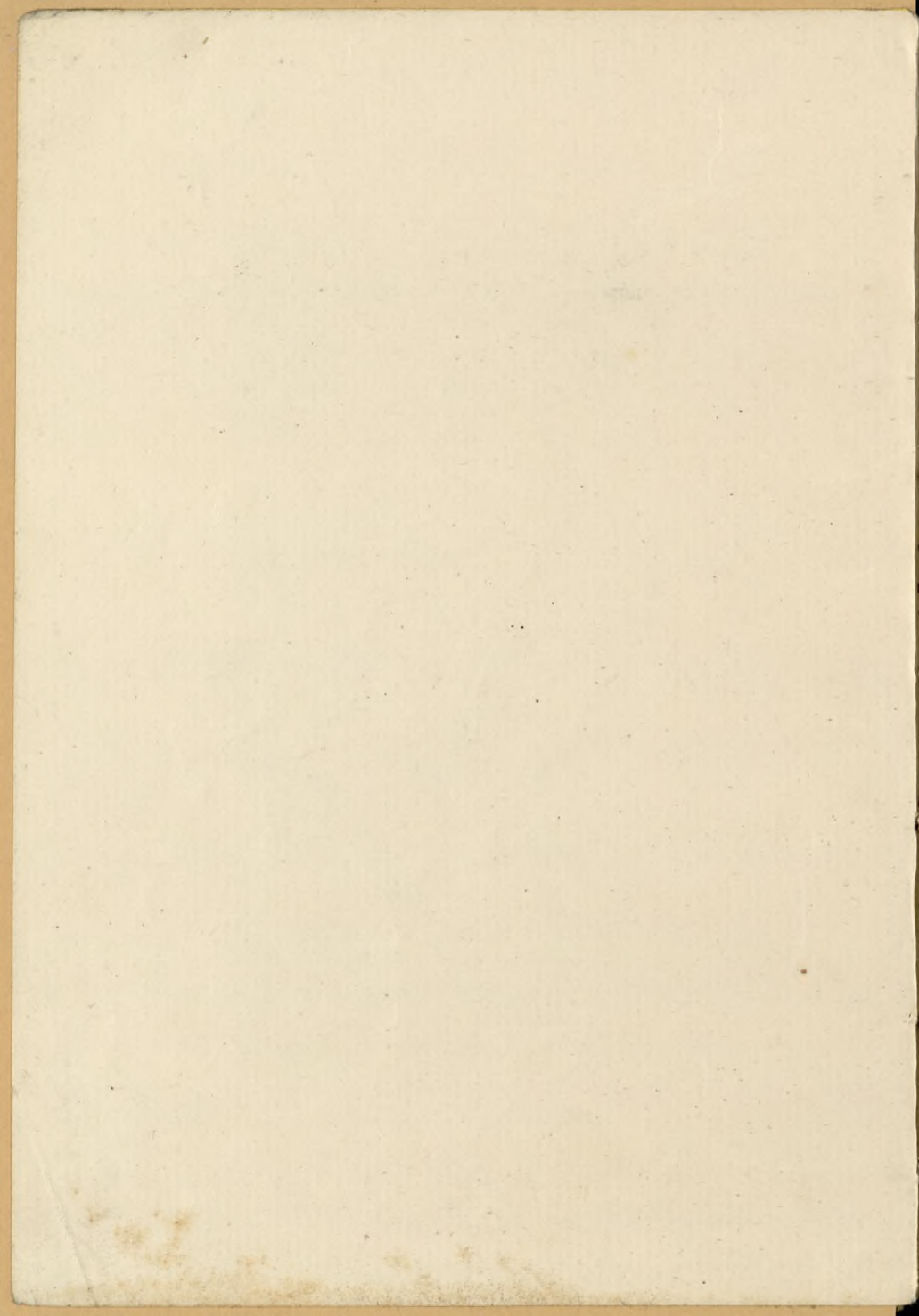

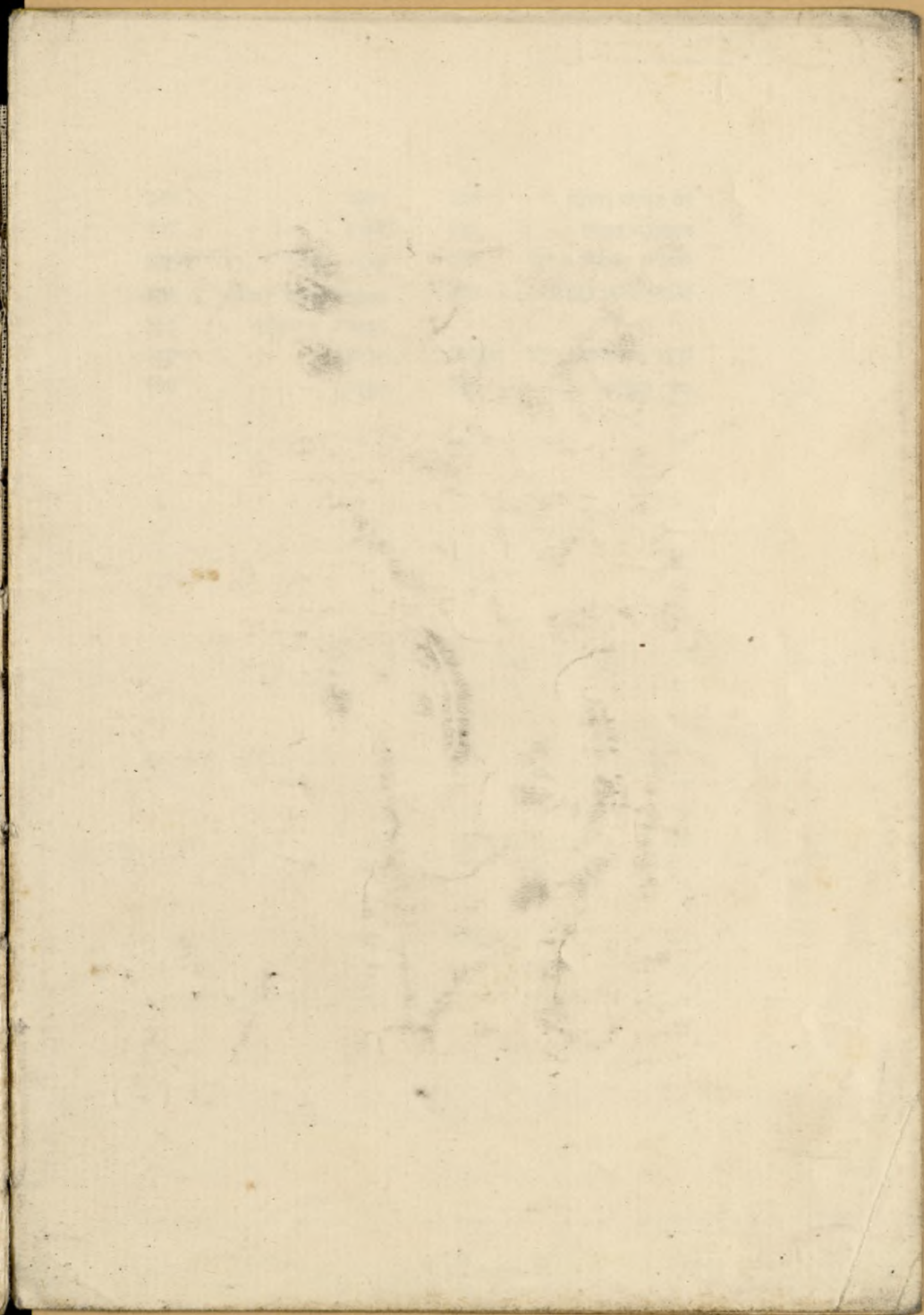
תָּכֵן הַעֲנִינִים:

צד	צד
עבודת סבוס וחנוכה לגליל	למלמד
66 . . . העליון והמתחזן	עבודות הקנה . . . 6
שער שביעי: עמק יזרעאל	שער חמישי: הגליל העליון
ספר העמק	השירה 16
73 בספר העמק	בחרשים 18
74 בית הכנסת בבית אלפא	ויתים 24
76 בצל העצים	והורים שלא הלכו בגולה
78 חנר האכל הגדול ביותר	העולים הראשונים . . . 31
79 מכונת הפלאים	הזרעים והנוצעים בהרי
80 השירה עם הספריה	הגליל העליון 33
82 הרפתקו המוב	אשר מתו על שמירת אדמת
84 לאה העיפה	ישראל 34
86 שומר השדות במרחבה	למירון 37
91 עבודת סבוס וחנוכה	הקרוזים 40
שער שמיני: בקעת הירדן	שער ששי: הגליל המתחזן
95 הנמקה שבקמעות	האזן השחורה 46
98 שבועים בבקריה	הזרעים ברמקה 51
105 ענבים בפסח	סדקב קטן וזמן יסון . . . 57
108 הירדן	אשר מתו על קדוש קבור
109 הר השלגים	ישראל 61
114 אור וכלת משימי הירדן	למר קבור 63

142 בשקם
 147 שמרון
 שער עשירי: הר יהודה
 154 באספה שלפני המייל
 159 מקדשים מירושלים
 166 תברונה
 169 המקצות

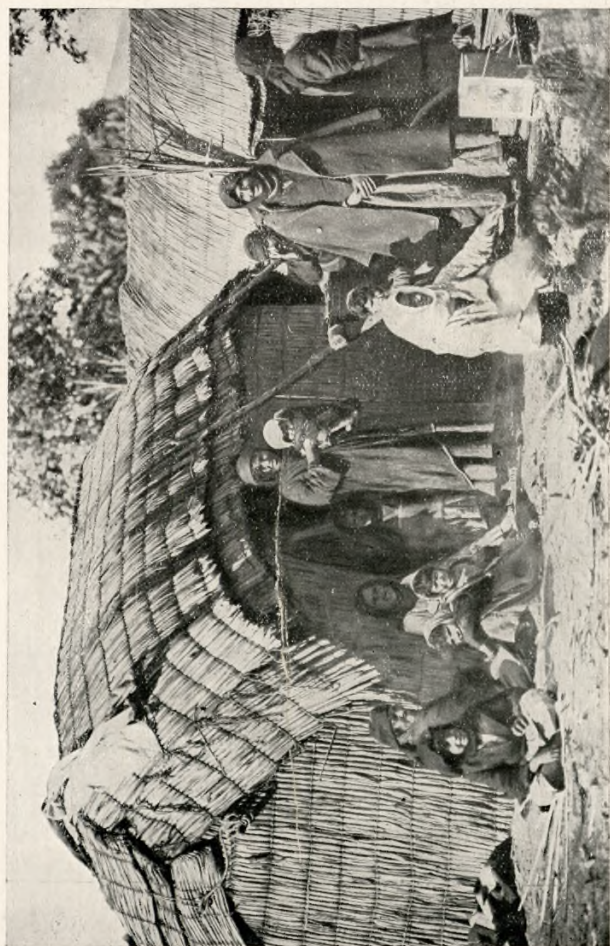
עם תנחום בחולה . . . 120
 במלכות המלח . . . 124
 ישובים בבקעת הירדן . 129
 עבודת סבום וחננה . . 134
 שער תשיעי: הר אפרים
 דהר אפרים 140

20042

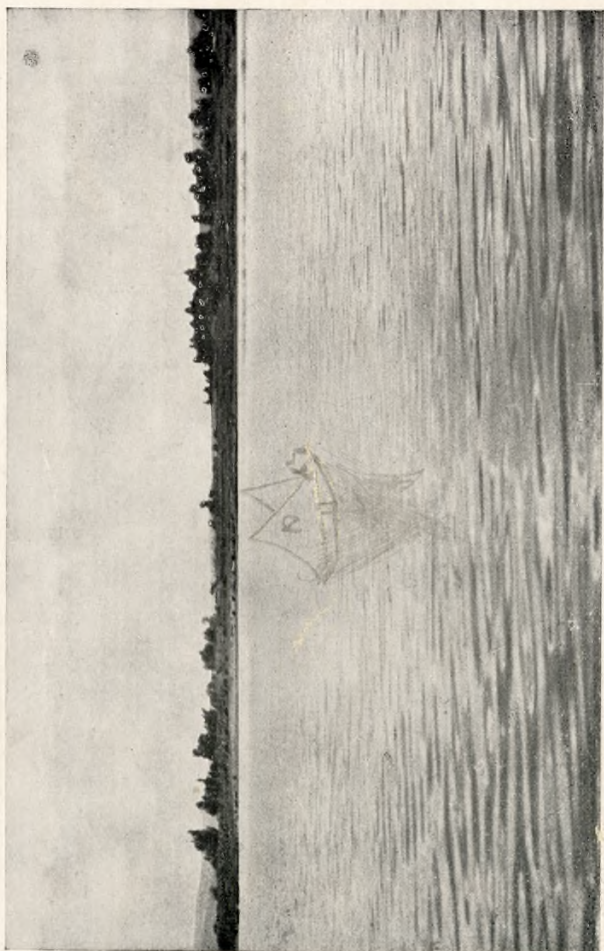

הבית החדש

ಮುಷೇರ-ಮುಷೇರ ಕೆರೆ ಎಡೆ.

יסוד המעלה

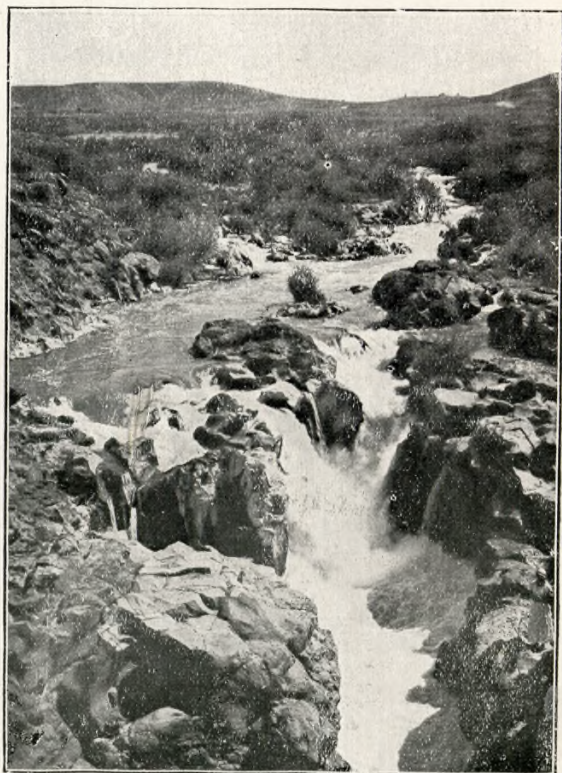

אלה הן הנהרות

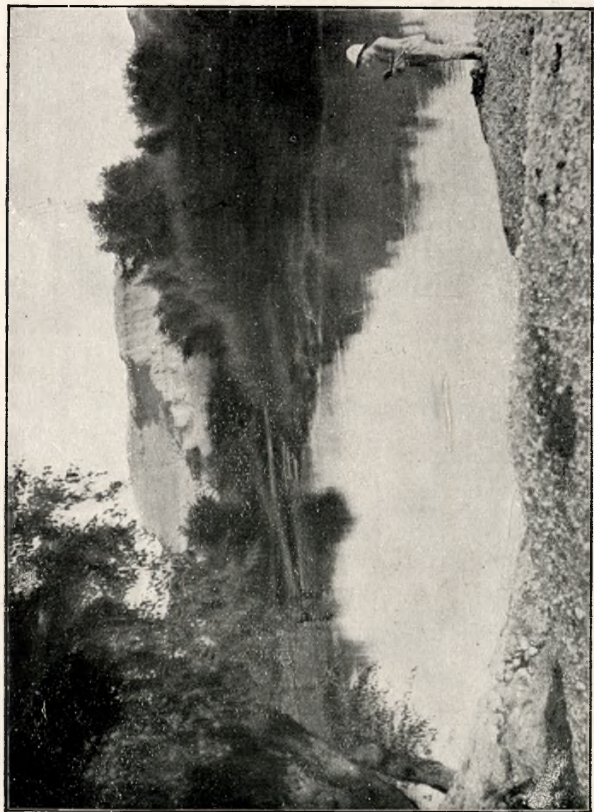

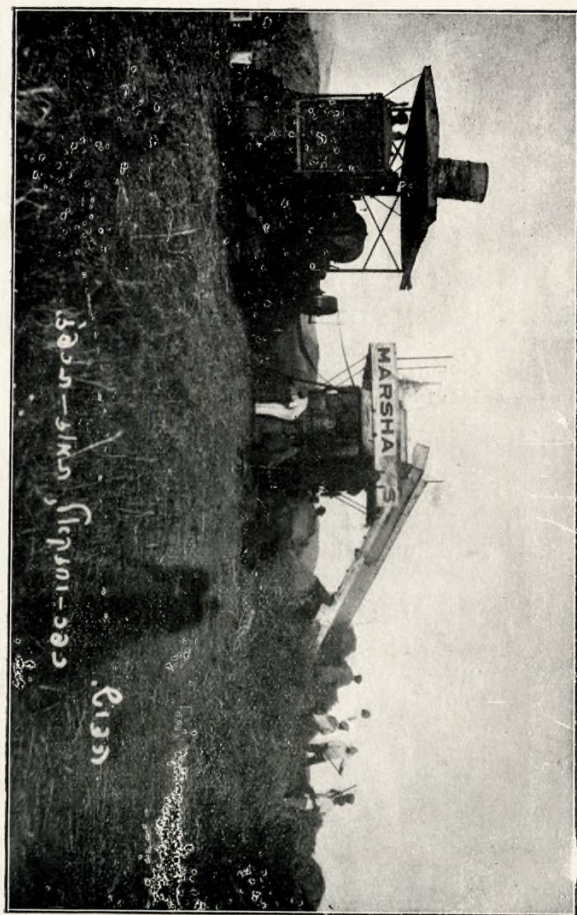
6211
E

מפל הירמוק
בהקדם הנחל לתוך אשק הירדן

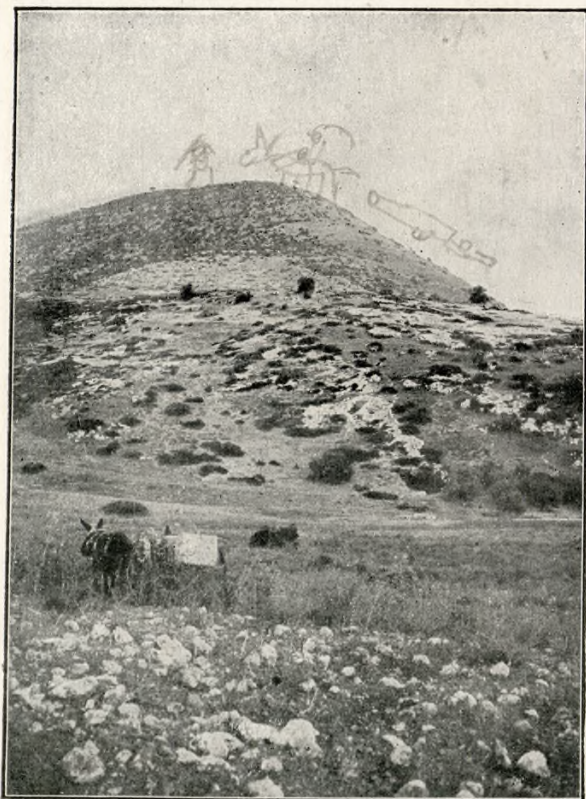

1772

日人刈草

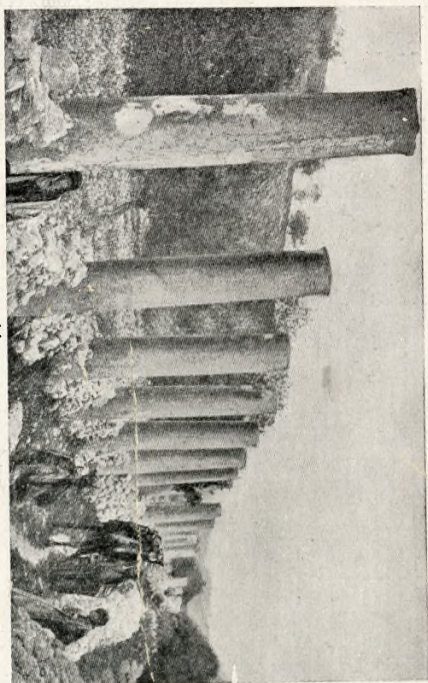

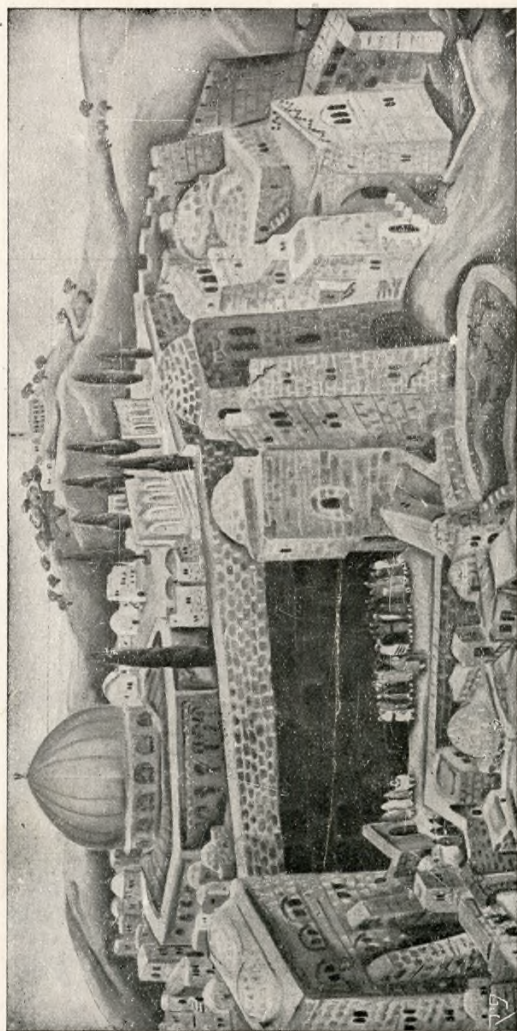
הר קבור

שָׁכָם וְתֵר גִּרְיִיזִים

Մեծ տաճար

ירושלים

ירושלים, רחוב בעיר העתיקה

מרבד, הודקה

